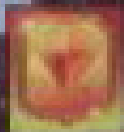

БАРД

КОРАТЕНА
КНИГА

КРИСТИНА
ДОД

ВЕЩИЦАТА

*Подарете си една прекрасна книга -
всичко, написано от Кристина Дод
ще ви очарова!*

КРИСТИНА ДОД ВЕЩИЦАТА

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

ДАМА, ОГРАДЕНА С ТАЙНСТВЕНОСТ

Къде е била досега? Слуховете за лейди Алана — красивата и тайнствена наследница на имението Фионауей кръстосват страната. Излязла от анонимност, тя намира любимото си владение управлявано от опасно привлекателен англичанин.

ПРИВЛЕКАТЕЛНИЯТ ДЖЕНТЪЛМЕН

Йън Фейърчайлд от години копнее за Фионауей. Но може да осигури правата си над имението само ако се ожени за тайнствената Алана. Тя обаче — с нож, опрян в гърлото му — настоява да опразни къщата...

ГЛАВА 1

ШОТЛАНДИЯ, 1800

Някой притискаше нож към гърлото му.

Иън Феърчайлд обаче остана абсолютно неподвижен и със затворени очи. Продължаваше да диша равномерно, уж че спи.

Не му се случваше за първи път, но сега го бяха изненадали. Не бе имал достатъчно време, за да си спечели врагове в Шотландия, а баща му — единственият човек, който на драго сърце би го убил — бе прекалено болен, за да става от леглото.

Тогава кой се бе промъкнал в спалнята му посред нощ?

Предпазливо повдигна клепки и се взря в призрачното лице.

Жена! Привлекателна! Решителна, ако се съди по изражението.

Очите му се ококориха.

— Ти си идиот, Иън — изрече го високо. Не виждаше защо да не се обърне към един фантом, а звукът от собствения му глас го изпълни с увереност. — Това е само сън.

Опита да се раздвижи.

Не успя. Призракът седеше върху гърдите му. Сънят го държеше в плен и той не можеше да помръдне.

Нормално. Само ако стоманата, притисната към гърлото му, не бе така студена и истинска. И ако не се чувстваше никак... странно... Сякаш безметежно се носи по вълни, нелогично спокоен пред заплахата от насилие.

Примигна, за да се фокусира по-добре върху фантома. Кичури се спускаха около лицето; имаше остри черти: квадратна брадичка, високи скули, широка уста. Крайчетата на очите ѝ бяха изтеглени нагоре, веждите се стрелкаха косо, нослето ѝ бе вирнато. Примамливо лице — издаващо характер и твърдост. Не като на призрак.

— Знам коя си. Ти си мъртва. Ти си лейди Алана.

Стискаше ножа с две ръце и те леко потрепериха при произнасянето на името.

Страхът избистри съзнанието му. Върхът на ножа бе така остър...

— Внимавай! Не се нуждаем от нещастен случай.

— Няма да е нещастен случай.

Дрезгавият ѝ глас, с подчертан шотландски акцент, звучеше съвсем истински.

— Лейди Алана. Май не се познаваме. Много по-хубава си от портрета.

— Комплимент от един Феърчайлд? — Ножът се притисна още по-плътнo към врата му. — Оценявам го.

Умна и иронична, освен хубава. На портрета бе изобразена като девойка на прага на зрелостта, очакваща с нетърпение деня, в който ще наследи имението Фионауей. Бе изчезнала в навечерието на седемнадесетия си рожден ден и никой повече не я бе видял.

Сега изглеждаше пораснала. Светлината от свещта върху полицата осветяваше острите ѝ черти и щедрите извивки на тялото. Пламтеше в червенината на косите и искреше в огромните ѝ очи, с цвят на море пред буря.

Наблюдаваше го предпазливо, както човек наблюдава попаднал в капана вълк, просто защото познаваше баща му и напълно заслужената репутация на семейство Феърчайлд, което можеше да се сравни само с Борджиите по жаждата си за пари и власт.

Всички, с които се бе срещнал вчера, очакваха приятната му фасада да се срине и да лъсне жалкият образ на баща му. Добре че имаше много и от майка си. Но лейди Алана и обитателите на Фионауей с право се отнасяха към него предпазливо — понякога наистина кръвта на Феърчайлд взимаше надмощие.

— Изглеждаш ми притеснена. Какво не е наред, мила лейди?

— Защо си буден?

— Обикновено спя леко.

— Да, но димът трябваше...

— Какво?

Умът му изведнъж се избистри и той забеляза талазите. И миризмата — като в Индия... Някой се опитваше да го упои!

Може би жената, опряла коляно в гърдите му? Може би се бе справила добре? Може би вече е упоен?

И преди бе попадал под въздействието на хашиша и знаеше, че съвсем скоро ще бъде в състояние отново да използва крайниците си, но първо ще възстанови способността си да различава фантазии от действителност.

Хрумна му нещо и попита:

— Призраците дишат ли?

— Не.

Гърдите ѝ обаче се повдигаха и спускаха. Значи не е призрак. Възстановяването на способността да разсъждава логично го зарадва, но безспорната истина, че щом тя не е призрак, то и опреният в гърлото му нож е истински, го смая.

— Ти се опитваш да ме убиеш!

Хладният и поглед не трепна.

— Струва ми се добра идея.

— За кого? За мен — не.

Откри, че чувствителността на пръстите на ръцете му се е възвърнала, но го запази за себе си.

Когато си лягаше, беше придърпал завивките до брадичката си, за да се скрие от неизбежните течения, и беше спуснал плътно завесите на балдахина. Сега те бяха разтворени, така че нахлуваше светлина и дим от камината. Жената притискаше завивките плътно към тялото му, но не беше тежка. Без съмнение щеше да се справи с нея.

— И защо добрата мила лейди Алана, предмет на неизменен възторг сред прислугата, би искала да убие някого?

— Ти си дошъл да откраднеш Фионауей. А господарката съм аз, затова нося отговорността да се грижа за имението и няма да ти позволя да го оскверниш.

Взря се в нея, при което тя леко се наклони назад. Ако можеше да прочете мислите му, би доловила опасността, която пробуди с укора си.

Разбираше негодуванието ѝ, но продължаваше да презира хора като нея — израснали с чувството за принадлежност. През последните седем години обиколи света, за да търси свой дом, но никъде не се задържа повече от месец-два. Вечната неудовлетвореност го тласкаше към нови и нови места. Лондон. Индия. Северна и Южна Америка. Какви ли не екзотични кътчета.

А сега, привикан от баща си, се бе озовал в уютното прозаично имение Фионауей, със стария замък, блискан от океана. Тук ги нямаше нито елегантността, нито удобствата на къщата на Феърчайлд в Съсекс. Ала от прозорците на Фионауей се виждаха ниви и ливади, ширнали се чак до далечната гора. Иън вече ги бе огледал.

Бе надзърнал и на запад, където се виеха километри пясъчни плажове, прорязвани от гранитни скали, в които вълните се разбиваха с грохот и сякаш зовяха името му. Иън, Иън... Сред призива долавяше и гласа на майка си.

Ненавиждаше морето, но знаеше, че дългото му лутане е приключило. Фионауей задоволяваше странния копнеж в душата му и скоро щеше да бъде негово.

— Ти изостави Фионауей.

— Не е вярно!

Притисна го още по-силно с коляно и го остави без дъх, но това нямаше никакво значение. Опиатът все още циркулираше в кръвта му и щом успя да си поеме дъх, изрече истината, без да го е грижа за последствията.

— Ти умря. Ако беше жива, щеше да получиш Фионауей, но сега то отива при победителя. — Засмя се с целия чар на Феърчайлд. — Победителят съм аз.

— Никога! — Острието драсна адамовата му ябълка. — Никога няма да изоставя Фионауей!

Порязаното място го заболя. Усети как кръвта се стича по врата му. Даде си сметка, че е по-добре да млъкне. Ако гневът ѝ се усилише, той скоро щеше да запее в Рая. Или да потъне в огньовете на ада.

Простена тихо, затвори очи и положи усилие да се отпусне. Надяваше се, че лейди Алана, или нейният призрак, няма да се реши да убие заспал мъж.

Остана неподвижен. Натискът на острието отслабна. Тя се раздвижи неспокойно.

— Какво има?

— Заболя ме главата.

Постави длан върху челото му.

— Треска?

— От дима е.

Закашля се патетично.

— Пийни отвара от върбова кора сут...

Замлъкна, явно досетила се, че на сутринта той няма да е жив.

— Защо се готвиш да убиеш точно мен? — Долови чувствителност и в пръстите на краката си. Раздвижи ги. — Баща ми е тук от пет години. Защо не убиеш Лезли?

С прямота, според него подсилена от опиата, тя попита:

— Защо да убивам умиращ?

— Умиращ...

Иън осъзна истината. Беше останал шокиран от вида на Лезли. Старецът едва се крепеше прав. Гърдите му бълбукаха, а от отоците кожата му се белеше. Иън не бе и помислял, че някога ще зърне когото и да било от привлекателните Феърчайлд в подобно състояние — най-малко пък баща си. Неговият всемогъщ и легендарно жесток баща.

— Откъде знаеш?

— Носи се мъква... сред ангелите.

Звучеше съвсем уверена. Отвори очи и се взря в нея. Прекалено широката за лицето ѝ уста сякаш приканваше мъжете да я изследват с устни и да проверят дали жлъчният ѝ език може да бъде подсладен със страст. Тясната ѝ поразкъсана роба бе пристегната на тънката талия, а деколтето ѝ разкриваше част от гърдите. Очите ѝ пламтяха предизвикателно.

Божествена! Не, лейди Алана не беше ангел. Съзнателно, напълно сигурен, че ако е прав, тя ще го убие, попита:

— Ти ли го отрови?

— Не!

Повярва ѝ. Но...

— Някой друг ли го стори вместо теб?

— Никой не е тровил баща ти. Той умира, защото...

Колебанието ѝ прикова вниманието му.

— Защото?

— Господин Феърчайлд е посещавал тази част на Шотландия преди години.

Изрече го без никакво съмнение.

— Преди тридесет и пет години. — Тридесет и пет години бяха минали и от зачеването на Иън. — Нали не искаш да ми кажеш, че тогава се е заразил с нещо?

— Не съм длъжна да ти обяснявам нищо. Аз държа ножа.

Тя обаче знаеше — или подозираше — нещо за болестта на баща му. А втораченият му поглед я караше да потреперва някак виновно.

— Налага се да те убия. Нямам друг избор. — Сякаш спореше със себе си. — Според господин Феърчайлд ти си по-голям злодей дори от него.

Потресен, Иън се вторачи в нея, преди смехът му неконтролируемо да бликне.

— Ш-ш-ш-т... — Нацупи устни като дете. — Какво толкова смешно има?

— Просто... — Отново прихна. — никога досега не съм срещал човек, който да вярва и на една думичка, изречена от баща ми. А сега един е готов да ме убие заради нещо казано от него.

— Ш-ш-ш-т... — Тя силно се изчерви и хвърли поглед към вратата. — Някой ще чуе.

Явно не обичаше да ѝ се присмиват.

— Баща ми е най-големият лъжец на Британските острови — задъхвайки се произнесе той, — а ти му вярваш!

— Млъкни!

Веселието му мигом изчезна.

— За призрак доста се притесняваш да не те заловят. — Смехът прочисти гърдите му и го пооживи. С рязко движение я отблъсна от себе си. — А би трябвало да се притесняваш повече от мен.

Тя се катурна от леглото. Ножът излетя от ръката ѝ, Иън отметна завивките и се изправи на колене.

— Ти си гол!

Погледна я от високо и се зачуди как въобще му бе минало през ума, че тази дребна и разрошена млада жена може да не е от плът и кръв. Звучеше съвсем като шокирана девица, а преди малко уж щеше да убива. Сега седеше на пода, с поли вдигнати до коленете и разкриващи много добре оформени прасци, без да сваля очи от набъбналата му ерекция.

— Ти си... Ти си...

— Възбуден? — Нямаше нищо против да се изфука, но оказал се толкова над нея, му се стори малко прекалено, затова пъргаво скочи от леглото. — Ти може и да претендираш, че си призрак, но аз не съм, и изпитвам всяко физическо желание, познато на мъжете.

— Просто съм изненадана, че един Феърчайлд има физически желания.

Ах тази присмехулна усмивка!

Ядосан се втурна към нея, но откри, че не е възстановил силите си. Коляното му се огъна и той се блъсна шумно в нощното шкафче.

Тя се отмести, претърколи се и се изправи, дори понечи да побегне към вратата.

— Никакви номера, малката. Ела тук веднага.

Хвана полата ѝ и осъзна, че държи памучен парцал. Господи, това момиче в дрипи ли се обличаше?

Отново се спусна към нея, но тя грабна ножа и се извърна с лице към него.

— Ако ме приближиш, кълна се, ще го забия право в сърцето ти.

Не изглеждаше способна на хладнокръвно убийство, но в момента бе достатъчно изплашена и отчаяна, за да го стори, а и боравеше с ножа доста умело.

— Добре. — Разпери ръце, докато тя отстъпваше към вратата. — Нищо няма да предприема.

— И много правилно. — Хвана дръжката и я натисна. — Оставаш там, където си.

Понечи да прекрачи прага, но го погледна още веднъж и прикова очи в неговите.

Без да пророни и думичка, той ѝ обеща: *Ще те открия. Все някак ще те намеря.*

Тя потрепери и изчезна.

Иън изруга, грабна халата си, със замах отвори вратата и погледна в коридора. Нищо!

Извика управителя на имението и икономката:

— Господин Армстронг! Госпожо Армстронг!

Влезе в големия салон. Цялата къща светна — прислугата наскоча от леглата. Заотваряха се врати, заотекваха забързани стъпки. Иън зачака писък — знак, че някой я е видял, но долови само смаяни брътвежи. Ядосан, се провикна:

— Семейство Армстронг!

Управителят вече се носеше по коридора, пътьом нахлузвайки ризата през главата си.

— Господин Феърчайлд, какво има?

— Видях лейди Алана.

Госпожа Армстронг застана зад съпруга си с нощно боне и набързо наметната роба, а зад нея се наредиха и останалите прислужници, всеки навлякъл по нещо. Иън видя как си хвърлят многозначителни погледи.

— Беше в спалнята ми.

Стараше се да звучи убедително. Въпреки това долавяше невярващо мърморене.

— Пиян е — обади се накрая някой.

— Сър, лейди Алана не е вече сред нас — подхвана Армстронг успокоително. — Днес видяхте портрета ѝ и вероятно сте я сънували...

— Казвам ти, че беше там.

Иън вдигна парчето от полата ѝ, но те продължаваха да го гледат неразбиращо.

— Значи е истина — обади се госпожа Армстронг. — Чудех се кога ли ще се върне.

Армстронг се извърна към съпругата си.

— Жено, тук няма никакъв призрак.

— А ако има... — Иън докосна врата си и им показва кръвта — ...тя направи доста сполучлив опит да пререже гърлото ми.

Зад гърба си чу сепнато поемане на въздух и тежко тупване. Извърна се и видя баща си, проснат на пода. Докато се надвесваше над него, го чу да прошепва:

— Не я оставяйте да се върне за мен! Моля ви! Имайте милост и не я оставяйте да стигне до мен!

* * *

Огромен, неспокоен и непреодолим, океанът разкъсва западните брегове на Шотландия. Земята се врязва във водата и се опитва да сграбчи вечността, непрестанно обливана от пенливи вълни. Ветровете поемат солената вода и я отнасят към Шотландските планини, където мъглата забулва високите скали. Много пътници са се губили в тази мъгла и никога не са се връщали. Около димящи огньове от торф нощем се разказват истории за необикновени

*създания, които се забавляват като объркват случайно срещнатите
странници. Истории за феи и елфи.*

А също и за вещици.

ГЛАВА 2

— Тя е вещица, господин Иън.

Повей на вятъра откъм огрения от слънце океан развя палтото на Иън Феърчайлд, докато крачеше към конюшната.

— Не вярвам в разни фантазмагории, но ще пренебрегна задълженията си, ако не ви съобщя, че е зла вещица. — С късите си крака Армстронг почти подприпкваше, за да върви успоредно с Иън. — Тя кара овеса в нивите да повяхва и по-скоро ще ти направи брадавица, отколкото да я премахне. Пък какво само стори на Кени!

Иън хвърли кос поглед към Армстронг.

— Ковачът?

— Да. Замерил я с парче желязо — вещиците ненавиждат желязото — и тя го проклела. — Стигнаха до двора на конюшната. — Жена ми казва, че госпожа Кени се оплаквала как оттогава той вече не е истински мъж.

— Има подкова вместо прът?

Армстронг кимна тъжно.

— И то силно извита.

Иън чу викове и забеляза две момчета, вкопчили се отчаяно в юздите на коня му. Пристъпи напред, хвана поводите и се загледа в очите на Токсин.

— Щом искаш да си мериш силите, избери някой, който да ти подхожда. Ето аз с радост ще се изправя пред теб.

Конят изсумтя и се успокои, а двете момчета се покатериха на оградата.

Иън погали муцуната на Токсин.

— Красавец — гальовно го увери той, а после ловко се метна на гърба му. — Армстронг, още първата вечер, когато пристигнах в Фионауей, видях призрак.

Армстронг трепна.

— Прислужниците вече ги е страх да слизат сами в мазето.

— Но аз се сблъсквам със злото всеки ден, откакто дойдох да живея при баща си. Защо да не се справя с една вещица.

— Не се съмнявам във вас, но ако смятате да търсите услуга от нея, моля ви да ми обещаете, че ще се приберете, преди да се е мръкнало.

— Какви ги върши тя нощем? — попита Иън, докато нахлузваше ръкавиците си.

— Променя образа си. От отвратителна стара баба се превръща в красива жена, която пленява всеки мъж, щом я съзре.

— Най-добре да си държи очите настрана от пръта ми, иначе няма да съм ѝ от никаква полза като пленник. Казват обаче, че била най-добрата лечителка във Фионауей, затова ще я доведа да облекчи болките на баща ми.

— Кой ли глупак изпраща англичанин при шотландска вещица? — промърмори Армстронг.

— О, Армстронг... — Иън се наведе напред и прошепна, — собствената ти съпруга.

Засмя се на смаяното изражение на иконома, каза нещо на Токсин и препусна в летния ден. Имаше подробни указания как да стигне до къщурката на вещицата. В сърцето си носеше екзалтацията на човек, избягал от затвор.

Откакто пристигна, луната се бе изпълнила и после отново изтъняла. През това време Лезли Феърчайлд го обяви за свой наследник. А Иън обходи всяка педя от Фионауей. Ала в момента мечтаеше да се откъсне за малко от имението, от бдителните прислужници и най-вече — от баща си.

Къщурката със сламен покрив се гушеше дълбоко в гората. Цветя пъстрееха в градината, а под навеса в края на сечището бяха подредени цепеници и кафези с добре гледани зайци. По тревата кълвяха кокошки. Във външното огнище гореше огън, а от железния котел над него се носеше силен аромат. Камъни ограждаха кладенеца — вероятно беше магически. Иън гледаше и се чудеше дали не е сбъркал колибата и гората.

Тогава вещицата застана на прага.

Носеше мръсни дрехи от домашно тъкан плат. Гърбицата деформираше едното ѝ рамо, а гърдите ѝ се спускаха до колана. На солидния ѝ кръст висяха огромна лъжица и зловещо остра вилица,

които подрънкваха, докато пристъпваше, а ножът до тях бе достатъчно голям да посече човек. Дългите ѝ коси, сухи и сиви, полепваха по зеленикавите мазни петна върху страните ѝ.

Лицето ѝ също бе сивкаво. Дълбоки бръчки минаваха между черните ѝ вежди и покрай устата.

Видът ѝ наистина караше органът на мъжествеността на всеки юначага да повехне.

Тя сякаш не забеляза Иън. Пристъпи тромаво към котела, бръкна с лъжицата във варивото, опита го, поклати глава и отвори една от кожените кесийки, увесени на кръста ѝ. Бръкна вътре, гребна с шепа и я изсипа в казана.

Иън очакваше да види цветен дим, който очертава застрашителна форма, но във въздуха се разнесе аромат на риган.

Зла вещица, няма що! Слага треви и подправки в гозбите си. Слезе от коня и го отведе на сянка.

— Бабо, нужна ми е помощта ти.

Присъствието му очевидно не я обезпокои. Хвърли му един бърз поглед, взе дървената паница от столчето до огнището и я напълни. С кимване го покани да влезе и въобще не се обърна да види дали ще я последва.

Той, естествено, се подчини, воден от примамливия аромат на зеленчуци и бульон. Наведе глава, за да мине през вратата, и обяви:

— Господарят на Фионауей се нуждае от помощ!

— Едва ли има човек, който по-малко да заслужава помощ от него — промълви старицата с хрипящ глас.

Иън я дари със суров властен поглед. Вещицата не откъсна очи от неговите и дори не трепна.

— И защо трябва да постъпя според желанието на Иън Феърчайлд?

Значи знае кой е.

— Нищо чудно да си чула мълвите за мен. Това вече е причина да ми се подчиниш.

— Мълви! — Изсумтя го презрително. — Мълви! — Постави паницата върху износената маса. — Яж!

Не би трябвало да я послуша. Ала поради постоянните грижи за Лезли през последната седмица Иън успяваше да хапне само по някоя хапка, и то от време на време. Затова и ароматът от яденето го изкуши.

Свали кожените си ръкавици за езда, остави ги на масата, седна и взе лъжицата. Внимателно я потопи.

Яхния? Приличаше на яхния.

Тя стоеше в сенките в ъгъла, със скръстени на корема ръце.

— Яж! И стани мой роб завинаги!

Както правеше още като дете, той насочи поглед към нея и замъгли зрението си. Виждаше по-ясно, когато се вторачваше отвъд физическото. Сега разбра, че тази жена лъже. С всеки свой дъх и с всяко свое движение тя лъжеше.

Но по-важното бе, че нямаше никакво намерение да го отрови.

— Или хапни заради самия себе си. Толкова си слаб и изгладнял. Не е много приятно да си в една стая с вълк.

Опита яхнията, обилно подправена с треви и чесън. Кусна втори път и се убеди в едно — щеше да е добре тази вещица да надзирава приготвянето на храната в имението, а не да се спотайва в къщурката си.

— Вкусно е!

Тя се усмихна и Иън се зачуди каква ли магия е сторила, за да запази всичките си зъби бели и здрави.

— Омагьосана е.

Взе от полицата нещо обвито в кърпа и му го подхвърли.

Иън го разви. Беше хляб. Отчупи парче, потопи го в соса и го съдвка замислено. Деликатен, приятен вкус се разля по езика му.

Старицата взе чукало и хаван от полицата, отрупана с кесийки, буркани и изсушени листа. Притисна хавана към себе си и започна да трие.

Иън се засити, подбутна паницата настрана и огледа стаята. През прозорците надничаха рози. В средата на отсрещната стена стоеше фино резбован скрин. В единия край имаше плетено легло, покрито с хубави кожи. Едрата кафява котка с тъмни ивици дремеше върху едно слънчево петно. За момент тя отвори очи, изгледа го с презрение, протегна се и отново заспа.

Иън внимателно избърса уста с носната си кърпичка и се замечта колко добре би било, ако камериерът му го бе последвал при това пътуване, но английските прислужници са толкова придирчиви...

— Идваш във Фионауей с мен!

Старицата леко постави хавана на полицата и се приближи, за да вземе лицето от масата.

— Какво искаш да направя за господин Феърчайлд?

— Да облекчиш страданията му.

— А не желаете ли да го излекувам? — Фокусира го с немигащ соколов поглед.

— Стига да можеш... Но Божията ръка тежи със страшна сила на главата му...

— По-скоро ръката на дявола. — Старицата докосна устни, сякаш съжаляваше за изблика си. — Знаеш ли какво ще направи Свети Петър на господин Феърчайлд, когато го види?

Иън подозираше, че се досеща, но почти не вярваше тя да прояви смелостта да му го каже.

— Ще му отвори вратата на ада. — Удари гърдите си с юмрук. — Баща ти е изчадие. Разпознавам го, защото самата аз съм зла до мозъка на костите си.

— Направо треперя от теб.

— И така трябва да бъде. — После осъзна, че я поднася и заплашително попита: — Не чу ли какво сторих на ковача?

— Кени Змиорката ли?

Тя вирна брадичка и потърка длани.

— Някога го наричаха Кени Козела.

— Чух тази история. — Престори се на видимо отегчен. — Това ли е най-лошото, което можеш да сториш?

Погледна го смаяно и се озъби:

— Мога така да пресуша мъжествените ти органи, че да се наложи да им вържеш червено вълнено конче, та да ги намираш!

Не удържа смеха си.

— Ще бъде забавно с теб. Идваш в имението!

Старата жена скри ръце под дългите ръкави на робата си. Не искаше да му се подчинява. Нямахме обаче желание и да спори.

— Добре. — Съгласи се навъсено. — Но защо търсиш помощ точно сега? Той е болен отдавна.

— Така е, но сега пици, вижда несъществуващи неща... и е изплашен.

Тя се замисли и Иън разбра защо госпожа Армстронг му подсказа да дойде тук. Старицата може и да е зла, но все пак

проявяваше интерес и това го утешаваше.

— Лекарят от Единбург твърди, че никога не е виждал такава агония. Дори ми остави шишенце лауданум с указания какво да правя, за да го облекча преди... края.

Тя заровичка сред китките изсъхнали билки, окачени на тавана, дръпна една, при което я посипаха сухи листа, стри малко между дланите си и помириса замислено.

— Въобразяваш си, че когато старият господин Феърчайлд умре, ти ще бъдеш господарят, нали?

— Да, аз ще бъда следващият господар.

Опита се да се пребори с примитивното желание, но то се надигаше като вълна. Копнееше баща му да е мъртъв. Мечтаеше за деня, когато ще се освободи от присмеха, от жестокостта, от огорченията на Лезли.

И тогава... Тогава Фионауей ще бъде негово.

Сякаш прочела мислите му, старицата попита:

— Ами добрата и сладка лейди Алана?

В гласа ѝ се прокрадна тъга, която той така и не разбра.

— Лейди Алана ли? — Внимателно изучи ноктите на ръцете си. — Тя няма никакво значение.

— Нима? — Странното ѝ напрежение се засили. — Нима селяните не говорят? Рибарите не са ли ти разказвали? Прислужниците не са ли споменавали нещо през сълзи?

Беше права. Хората във Фионауей мечтаеха и желяеха появата на господарката си и сякаш се надяваха, че като разказват за нея, ще я върнат при себе си. И като че ли вярваха, че той е в състояние да им я даде. Че има силата да поправи стореното зло. Именно той, Иън, отгледан наполовина като Феърчайлд и белязан с неговото наследство.

— Не си ли виждал призрака? — прошепна старицата.

Не, не беше виждал нейния призрак. Бе видял самата нея. Разполагаше с белега на врата си като доказателство. Появи се в спалнята му, присмя му се, заплаши го и беше готова да го убие... И защо? Защото си искаше наследството.

Иън нямаше представа къде се крие лейди Алана. Знаеше само, че тя е заплаха за него и за тези земи, които запълват празнината в душата му.

Старицата прочете мислите му и ги изрече на глас с обезпокоителна прецизност:

— Тя е жива.

— И какво от това! Изоставила е наследството си, нали?

— Не! Ако знаеше само защо си тръгна...

— Каж ми! Кой накара това момиче да побегне?

Вещицата навря грозното си лице в неговото и той усети аромата на мента.

— Баща ти, господин Феърчайлд. Твоят баща.

— Не ме наричай господин Феърчайлд. Аз съм Иън.

Тя се върна в тъмния ъгъл и постави ментата обратно върху полицата.

— И лейди Алана не желаше да носи това име. — Взе отново хавана и с изненада се взря във вече счуканите листа — изглежда не си спомняше кога го е сторила. — Баща ти обяви, че ще я направи своя съпруга.

Иън едва прикри смайването си.

— Лезли? Искал е да се ожени за лейди Алана?

— Тя е наследницата. — Заприбира съдържанието на хавана в кожена торбичка, но разсипа част от прахта. Ръцете ѝ трепереха и тя се загледа в тях сякаш бяха чужди. — Като неин съпруг щеше да има пълен контрол над богатството ѝ.

— Но той беше... е... неин опекун. Така че е упражнявал пълен контрол над състоянието ѝ.

— Но тя не го уважаваше и все му го показваше. Нейните хора последваха примера ѝ и господин Феърчайлд откри, че губи влияние. Затова си помисли, че ако я отведе в леглото си...

Дори тази грозна старица потреперваше от отвращение при мисълта за Лезли, но Иън я разбираше. Нещо в баща му действаше отблъскващо; и то се засилваше с годините.

— На колко беше тя?

— Лезли пристигна в навечерието на шестнадесетия ѝ рожден ден — година след смъртта на баща ѝ. Щеше да се ожени за нея на седемнадесетия ѝ рожден ден.

Той нарочно се наведе напред.

— Но нея я няма вече четири години.

— Да, четири години.

Бавно се облегна назад, опирайки лакти върху масата, за да си придаде нехаен вид.

— Четири години...

Както и да го смяташе, седемнадесет плюс четири правеше двадесет и едно.

— Благородната лейди Алана обяви намерението си да откаже на господин Феърчайлд пред олтара, затова той искаше да си подsigури съгласието ѝ. — Вещицата очевидно не следеше хода на мисълта му.

Все още замаян от мисълта, че лейди Алана съвсем скоро ще бъде пълнолетна, той се постара да разбере какво всъщност му казва старицата.

— Изнасили ли я?

— Не... съвсем. — Усмихна се ехидно. Едва ли щеше да се представи добре.

Беше готов да се обзаложи, че лейди Алана скоро ще се появи от укритието си и ще изхвърли всички Феърчайлд от земите си, а Иън няма да може да стори нищо, за да я спре.

— И това ли е твое дело, бабо? — подигра я той, бесен от развоя на събитията.

Първо се смая, но после го дари с истинска усмивка.

— Прав си.

Тя не лъжеше. Иън праметна крак върху крак.

— Това няма да ти помогне, синко, ако вещицата на Фионауей реши да те лиши от семейните ти ябълки.

Противна старица, която знае повече, отколкото е готова да сподели!

— Къде е лейди Алана сега?

— Нямам представа.

— Ела тук.

Тя се подчини. Когато прибгваше до този тон, всички му се подчиняваха. Протегна ръка, така че слънчевите лъчи да попаднат върху пръстена му. Ахването ѝ го изпълни със задоволство.

— Красив е, нали?

Обърна го. Сребърната халка отрази светлината, морският опал обаче излъчваше своя собствена дълбока светлина и вещицата се взираше, омаяна от блясъка.

— Докосни го! — нареди той.

Старческите ѝ пръсти се протегнаха.

— Искаш да го пипнеш. Привлича те.

Ако го докосне, той ще узнае толкова неща за нея...

Върху посипаната ѝ с пепел ръка попадна слънчев лъч. Тя се загледа в него и сякаш се опомни. Отскочи назад и изхриптя:

— Не, скъпи момко. Цял живот съм живяла тук. Мислиш, че не знам легендата за морския опал? Но се чудя ти как си я научил. И защо си въобразяваш, че можеш да използваш тези сили? Откъде ти е пръстена?

— Беше на майка ми.

Тази вещица притежаваше силна воля. Оставаше му да разчита единствено на здравия си разум, за да изкопчи тайната за лейди Алана... преди да е загубил Фионауей безвъзвратно.

Старицата обаче очевидно не се страхуваше. Докато тъпчеше листа в хаванчето, погледът ѝ се сблъска с неговия.

— Как успяваш да си живееш спокойно, след като знаеш, че ще присвоиш земите и състоянието на милото сладко момиче?

— Все пак съм за предпочитане пред английските негодници.

— Та ти самият не си ли английски негодник?

Усети галски акцент, който не бе доловил до момента.

Ненавиждаше да разкрива тази истина, но преди години се закле никога да не се срамува от нея.

— Семейството на майка ми живее по тези места от незапомнени времена.

Чукалото изстърга по стените на хаванчето и Иън потрепери — все едно някой дращеше с нокти. Очите на вещицата се стрелнаха към пръстена, но той я изпревари.

— Ще пазя земите и хората като нещо свято, бабо.

— Ще ги пазиш, казваш? — Изсумтя и се изхили. — Като Лезли? Ще събираш данъци от селяните дори когато реколтата не е добра? Ще караш децата напразно да дирят скъпоценни камъни в морските пещери? Ще унищожаваш земи и плажове заради някакъв глупав каприз?

— Това ли очакваш от мен?

— Разбира се — промърмори вещицата и отметна сивия кичур от дясното си око. — Господин Феърчайлд има толкова чест, колкото един непокорен козел. Толкова има и у теб, предполагам.

— Не е изключено.

Той се засмя на предизвикателството ѝ, но преди тя да успее да му отговори, леко потропване накара и двамата да извърнат глави.

— Госпожо вещице? Госпожо вещице, извинявайте, у дома ли сте?

Иън се обърна и свирепо изгледа старицата.

— Уайлда? — Сграбчи старата жена за раменете, отмести я и излезе. — Уайлда, какво правиш тук?

Уайлда — златокоса, със сладко личице и невинен вид — трепна и отскочи.

— Иън! Ти какво правиш тук?

— Пръв попитах.

— Но, Иън, въобще не допусках, че ще се сблъскам тук с теб. Искам да кажа, не си представях, че ти ще се съветваш с вещица, защото си изял някоя отровна гъба или гласът ти е прекалено висок, или нещо подобно. Не че е такъв. Прекален висок, имам предвид. Всъщност е доста приятен. На мен ми харесва как звучи дори когато си ядосан... — Уайлда го погледна плахо изпод ръба на кадифената си шапка за езда — ...както, предполагам, в момента.

— Наистина съм ти ядосан. — Иън напълно контролираше гласа, който тя току-що похвали. Ако човек не вземеше моментално нещата в свои ръце, Уайлда се впускаше в приказки, докато другият загуби всякакво търпение. — Защо си дошла тук? Кой те насочи към това място?

— Чух камериерката да разговаря с госпожа Армстронг за вещицата. Тя е много добра камериерка, така да знаеш. Когато ти ме доведе тук, не очаквах да намеря стриктна прислужница. Искам да кажа, че тук поднасят все овесена каша и е студено през цялото време... — Уайлда потрепери в добре скроения си син костюм за езда, подчертаващ сапфирения цвят на очите ѝ. — Но за една страна, която си няма прилично лято и доста неща от цивилизацията, прислужниците са направо възхитителни. Всъщност всички се държат прелестно с мен. — Усмихна се на вещицата. — Не смятате ли, че хората наоколо са чудесни?

Иън погледна старицата — имаше озадаченото изражение, което придобиваше по-голямата част от човечеството, изложено за първи път на Уайлдините брътвежи.

— Чудесни са — едва пророни тя.

Уайлда кимна доволна.

— Исках да поговоря с вас, но е изключено да го сторя, докато Иън е тук. Става въпрос за момински работи. Според мама повечето мъже се притесняват, когато жените са по-умни от тях, но аз не смятам така. Повечето мъже, с които съм се срещала, определено са по-умни от мен, което е нелепо, защото мнозинството от тях са толкова загубени, че не откъсват поглед от деколтето ти, за да надзърнат в очите, камо ли да преценят интелигентността ти. Не е ли така?

Мръсната стара вещица гледаше развеселено ту към Иън, ту към Уайлда.

Иън се бе сблъсквал с подобна реакция и преди. Тя не разбираше дали Уайлда говори сериозно, или ѝ се подиграва, а самият той нямаше настроение да обяснява.

— Уайлда, виждаш ли коня ми?

Жребецът пасеше спокойно в сенките на дърветата.

— О! — По страните ѝ се появиха трапчинки. — Токсин! С него ли пристигна тук?

— Да, аз се озовах тук така. — Хвана я за ръка. — А ти?

— По същия начин.

Уайлда кимна и перото на шапката ѝ го погъделичка по лицето.

— Къде е тогава конят ти?

— Оставих го точно при... — Посочи, но ръката ѝ безпомощно се отпусна. — Е, мислех, че съм го оставила там.

— Завърза ли го?

Изумена, тя закри с ръкавицата устата си.

— Не забравяй да завързваш коня си — напомни ѝ го търпеливо, както бе правил много пъти.

— Да, Иън.

— Ще те върна обратно във Фионауей. — Подбутна я към Токсин. — Хайде. Имам още работа с вещицата. — Изчака да се отдалечи достатъчно и сниши глас: — Бабо, ако някога сториш зло на Уайлда, ще откриеш, че мълвата съвсем не е преувеличена.

Тя го зяпна.

— Коя мълва?

— Че съм сила, с която човек трябва да се съобразява.

Старицата стисна зъби.

— А ти какво ще направиш, когато се окаже, че мълвата е истина?

— Коя мълва?

— Че законната наследница се е върнала.

Бяха стигнали до същината на въпроса.

— Ако знаеш нещо, което би осуетило претенциите ми за Фионауей, трябва да ми го кажеш, защото ловът на вещици е древна и почтена работа.

Докато той застрашително се надвесваше над нея, в ясното синьо небе изтрещя гръмотевица. Явно заплахата от клада подейства. Старицата се срина на пода и захленчи. Иън горчиво се зачуди кое го прави така изобретателен: дали перспективата да наследи Фионауей, или желанието да измъчва тази стара жена.

Но със своите намеци за законната наследница, тя, по дяволите, си го беше изпросила. Ако не беше неочакваната поява на Уайлда, той щеше да изясни нещата докрай. Вместо това се задоволи само да изгледа вещицата заплашително. Очите ѝ бяха огромни. Взря се в тях и потъна в дълбините им — видя една самотна душа.

Вещица? Не. Не вярваше във вещици. Зла? Може би само предизвикателна, изплашена и решителна. А ако това означава зло, то Армстронг ще трябва да изгори и него самия на кладата.

Обвързани от някакво неясно привличане, те се взираха един в друг и Иън изпита усещането за някакво тайнство. Нещо особено... Познато... Бе готов да се закълне, че и друг път се е взирал в тези очи.

Ако можеше само да види тази жена — без маската на старостта и жестокостта щеше да проумее истината. Опита се да преодолее пластове измама, за да стигне до същината на душата ѝ.

Близо... Беше толкова близо...

— Иън? Токсин не ми позволява да го яхна!

Вещицата примигна — и отново стана непроницаема.

Иън отстъпи, освободен от примката на магията ѝ, и се олюля. Замайването бе прекрасно, но го остави объркан и раздразнен.

Уайлда изпищя:

— Иън!

Видя я, че подскача, хванала здраво седлото. Единият ѝ крак се бе заклешил в стремето. Тутакси изостави старата жена и нейната тайна.

— Уайлда, не можеш да се справиш с жребеца!

Хвана юздите на Токсин и го усмири. Отстрани Уайлда, яхна коня и ѝ подаде ръка.

Уайлда послушно я прие. Поизносената кожа на седлото проскърца, докато тя се настаняваше пред него. Едва тогава Иън си позволи отново да насочи вниманието си към старицата и вече препускайки, подвикна:

— Ще изпратя някой да те доведе във Фионауей.

Тя сведе глава и промърмори:

— Сама ще дойда.

Иън се поколеба дали да ѝ повярва. Но къде другаде можеше да отиде тя?

— Внимавай да не се загубиш.

Предупреждението му увисна във въздуха заедно с жизнерадостното „Довиждане“ на Уайлда.

Вещицата бавно се изправи след поклона. Пристъпи в юнската светлина и се загледа как Иън и странната му спътница се отдалечават.

След това започна метаморфозата ѝ. Гръбнакът ѝ се изправи и стана гъвкав като на момиче. Отметна коси назад и се закашля от облака сива пепел. Извади подплънките и затегна колана около тънката си талия. Изтръска и вълната, която ѝ служеше за гърбица. С част от нея избърса мазнината от лицето си. Като деликатна пеперуда, изскочила от невзрачна какавида, тя се протегна и си затананика.

Младата жена беше облечена в грубите вълнени дрехи на планинските селянки, а на врата си носеше магическа огърлица от излъскани камъни. Живееше си сама в колибата, но само глупак не би я разпознал. Вярно че Иън се подведе от маскировката ѝ, но тя не допусна грешката да го подцени. Неговата целеустременост я тревожеше.

Котката излезе и се обви около глезените ѝ. Тя вдигна разсеяно рунтавата животинка и я почеса по гърба.

— Умен е, Уиски. По-умен е от баща си. И по-възпитан. — Взря се в златистите очи. — Много по-възпитан, но това никак не е чудно. И е хубав... Най-хубавият мъж, когото съм виждала. Очевидно привлича жените — красивите бърбиви жени — както цветята привличат пчелите. — Уиски се опита да се отскубне и тя я пусна. — Сега остава да разберем дали е умен колкото вещицата на Фионауей.

ГЛАВА 3

— Колко е грозна! — Уайлда потрепери. — Не знам дали ще успея да говоря с нея, без да я зяпам през цялото време, а мама твърди, че е невъзпитано да се зяпа човек, макар че има хора, от които не мога да откъсна очи. Просто очите ми ги изпиват и опитам ли да ги отместя, се обърквам ужасно и отново се вторачвам. Разбира се, ако махне цялата мръсотия от лицето си, ще е много по-приемлива.

Удавен във водовъртежа от нелогични съждения, с които го заливаше Уайлда, Иън попита:

— Кой — майка ти ли?

— Не. Вещицата. Нали за нея говорим.

— Разбира се.

Уайлда въздъхна раздражено.

— Вещиците плашат, не смяташ ли? Искам да кажа, че поне мен винаги ме е било страх от тях, макар мама да ми е обяснила, че те не са истински, но ако някоя вещица живее в имението на Феърчайлд, тя не би се показала пред мама, според мен. Просто няма логика да я приближи и да ѝ съобщи: „Аз съм вещица“, защото мама няма да ѝ повярва. Още повече, че тя самата не би позволила там да живее някоя вещица. А аз не си представям една вещица да не се подчини на мама. Ти представяш ли си?

Той се колебаеше дали да разтърси Уайлда, за да спре да бръщолечи, или да избяга толкова далеч, че да не я чува. Ала тя все пак е негова братовчедка, двадесет и девет годишна и все още неомъжена. Доведе я в тази забравена от Господ страна, където хората говорят неразбираем английски и ядат смес от овчи бял и черен дроб, сърце и вечните овесени ядки, сварена в шкембето на закланото животно. Наричаха го саздърма. Гадост!

— Иън, слушаш ли ме? — изхленчи Уайлда. Въръжи се с търпение и насочи коня нагоре по хълма, към имението.

— Разбира се, Уайлда. Винаги те слушам.

Тя се извърна и вдигна поглед към него. Изражението ѝ бе невинно, а сините очи — широко отворени. Изведнъж ослепителната усмивка я превърна от празноглава бърбровка в една от най-красивите жени — имаше вродената способност да прелъстява като Елена от Троя или като истинска представителка на рода Феърчайлд от Съсекс. Потупвайки ръката, с която я обгръщаше, тя му довери:

— Именно това харесвам най-много у теб, Иън. Никога не ме караш да се чувствам глупава.

Загледа се в тази непринудена доброта. Тя го обичаше. Заради естественото ѝ поведение бе готов не само да изтърпява нейните приказки, но и да направи доста повече.

— Само глупак би те взел за глупава, Уайлда, а никой никога не ме е наричал глупак.

— Да, с изключение на баща ти, но той те нарича как ли не.

Иън се скова — старата рана бе готова да прокърви. Уайлда се разсмя.

— Опитва се да се изкара по-добър от теб, горкичкият. — Извърна се и погали гладкия камък на пръстена му.

Иън усети познатата топлина. Уайлда не бе точно глупава, а по-скоро необразована и независимо от възпитанието си — абсурдно наивна. А заради неразривната ѝ привързаност към него, той бе готов да я брани от всякаква заплаха. И именно поради тази причина попита строго:

— Какво търсеше в колибата на вещицата?

— Ами утрото е така прекрасно, че ми хрумна да пояздя. Стори ми се топло, но трябва да ти издам, Иън, че краката ми са ледени...

— Уайлда, какво търсеше при вещицата?

— От конюшнията ми дадоха добър кон, искам да кажа кобила, затова съм изненадана, че избяга. Нали не мислиш, че нещо ще ѝ се случи?

Очевидно печелеше време. Необичайно за нея.

— Избрали са кобилата специално за теб, защото винаги се прибира вкъщи. — Посочи към конюшнията, която вече се виждаше. — Сигурен съм, че е там. И така — какво се готвеше да кажеш на вещицата?

Уайлда се сви на седлото и проследи с пръст богатата бродерия по полата си.

— Исках нещо.

— От една вещица?

— Да. Кой друг би ми го дал? — За злочестина на Токсин, обутият ѝ в ботуш крак се люлееше напред-назад и се удряше в хълбока му. — Нужна ми е магия.

Иън успокои животното с потупване по врата.

— За какво?

— Не мога да ти кажа! Ще разваля всичко.

Надяваше се вещицата да помогне на баща му, за да се издължи за неприятностите, които създаваше.

— Вещицата не прави магии.

— Не е вярно! — Уайлда се извърна и го погледна. — Не чу ли за Кени Ковача?

Иън вдигна ръка и разтърка очи.

— Безброй пъти.

— Ето! — Направо триумфираше.

— Кой ти каза?

— Красивите ѝ устни се нацупиха.

— Никой.

— Тогава откъде знаеш за вещицата?

— Камериерката ми и госпожа Армстронг си шепнеха. — Лицето ѝ засия. — Имам сребро. Мога да прекръстя дланта ѝ.

— На вещицата? Струва ми се, че това важеше при циганите, мила?

При звука от копитата на Токсин по калдъръма пред конюшната едно от конярчетата показва глава и се ухили. Между двата му предни зъба зееше дупка. Иън му кимна.

— Уайлда, изслушай ме. Опасно е да се броди из гората, а още по-опасно е да се търси вещицата. Със сигурност не прави магии, но е изобретателна старица и има вероятност да те нарани. Искам да ми обещаеш, че повече няма да я търсиш.

— Но, Иън...

— Обещай ми, Уайлда! — Дръпна юздите, за да спре Токсин. Момичето изхленчи отчаяно. — Иначе ще те изпратя обратно в имението на Фьърчайлд. — Заплахата бе жестока. — Чуваш ли ме, братовчедке?

Уайлда се предаде.

— Добре. Обещавам. Но ти се държиш лошо, Иън. — Преди конярчето да успее да хване юздите и да поеме Токсин, тя се плъзна от седлото. — И аз вече не те харесвам.

Момчето се загледа след нея и се усмихна.

— О, много е сладка.

— Да — съгласи се Иън и също слезе. — Сладка е.

— Добре дошли! Хубаво сте направили, че сте се измъкнали навреме от лапите на вещицата.

— Съгласен съм с теб, Шанли. — Иън разхлаби изпомачканата си вече вратовръзка. — Шанли беше, нали?

Шанли наблюдаваше коня.

— Да, господин Иън.

— Едно от децата на Армстронг, нали?

Момчето кимна.

— Пак познахте, господин Иън.

— Като видиш баща си, предай му, че всичките ми мъжествени части работят.

— А ако не ме попита?

— Много ще ми е неприятно да остане с някакви подозрения. — Иън му подаде юздите. — Конят се разходи добре. Подсуши го, изчеткай го и няма да ти създава никакви грижи. — Токсин изсумтя, но Иън се приближи до главата му и го загледа в очите. — Нали така, юнако? Няма да създаваш проблеми.

Ноздрите на жребеца се разшириха, но Иън не откъсваше очи от неговите. Най-последно животното се усмири, тръсна недоволно глава и господарят му го почеса по носа.

— Красавец!

Младият Шанли се престраши да погали врата на коня.

— Някой някога казвал ли ви е, че животните ви слушат?

— Няколко души. — Токсин изви глава към Шанли и Иън се загледа как момчето го почесва по муцуната. Конят изпъна врат. — И ти май добре се разбираш с тях.

— То ни е в кръвта.

— Какво искаш да кажеш?

Шанли погледна Иън почти виновно.

— Нищо. Просто така си приказваме тук.

Токсин сякаш се изсмя, а момчето се надигна на пръсти и му прошепна в ухото:

— Няма да ме издадеш, нали? — Цъкна с език и поведе коня към яслата.

Иън остана загледан след него със свъсени вежди. Мнозина претендираха, че се разбират с животните, но малцина всъщност го правеха. Странното бе, че двама, които наистина го можеха, се озоваха на едно и също място.

Тръгна след Уайлда и стъпи на каменната пътека. Каква ирония! Градината на вещицата изглеждаше по-добре от тази.

След пристигането на баща му, а вероятно и преди това, имението се поддържаше през пръсти. Покривът на обора бе рухнал; неокастрените клони на дърветата заплашваха да ударят човек в лицето; един счупен прозорец беше закован с дъски.

Но макар и занемарена, къщата радваше окото. Масивната сграда изглеждаше уютно разположена на скалистия връх, обрелена от океанските ветрове и горда с осанката си. Двете крила в различен стил, издигнати в различни времена, ѝ придаваха вид на птица. Фасадата от сиви камъни сякаш изплуваше от миналото, а широкото стълбище гостоприемно подканяше.

Иън влезе и се озова в обширен коридор с много врати. Едната водеше към кабинета, друга към библиотеката, трета към дневната, а четвърта към стълбите за кухнята и пералното помещение. Пред него се простираше големият салон и двата дъгообразни коридора към спалните. В една от тях лежеше баща му — Иън би трябвало да отиде точно там.

Би трябвало. Облегна се върху богато резбованата маса. Би трябвало. Така повеляваше дългът. Откакто пристигна в Шотландия, той ръководеше живота му. Обичаше задълженията си към Фионауей, но занемареното имение отнемаше много време. Ненавиждаше обаче часовете, прекарани в грижи около баща си, особено като съзнаваше, че каквото и да стори, няма да му помогне; а и в очите на Лезли той никога не правеше достатъчно. Сега се налагаше да бди и над Уайлда.

— Още изглеждате уморен, господин Иън. — Госпожа Армстронг, висока и едра, приближаваше към него с наръч мръсни дрехи. — Ездата не ви ли освежи?

— Ездата — да. — Разкърши рамене. Както винаги щеше да направи онова, което се очакваше от него. Безгрижните дни, изпълнени с развлечения, отдавна бяха отминали. — Вещицата е на път, макар съпругът ти никак да не е доволен.

— Така ми каза и той.

Госпожа Армстронг не говореше много. Беше прекарала целия си живот във Фионауей.

— Вещицата спомена за лейди Алана — довери ѝ Иън. — Изглежда напълно убедена, че младата дама е още жива.

Госпожа Армстронг подпря купчината дрехи на бедрото си.

— Ако е вярно, значи онова, което видяхте, не е било призрак.

— Не съм се и съмнявал. От коляното ѝ имам синини по гърдите, а ножът ѝ направи рана на врата ми.

— Усъмнихме се, защото залитахте и крещяхте. Сега вече гледаме по-сериозно на вас.

Това бе извинението, което вероятно някога щеше да чуе. Но все пак госпожа Армстронг, на чието мнение той държеше, го обявяваше за човек, комуто може да се вярва. Още едно потвърждение за неговата принадлежност към този дом.

— Вещицата твърди, че добре познава лейди Алана.

— Нима?

Във фалцета на госпожа Армстронг прозвуча изненада; тя неволно изпусна една кърпа и когато се наведе да я вдигне, Иън я застъпи с крак.

— Какво ще кажеш за това?

Икономката се надигна неохотно и го погледна.

— Нямам спомен тази вещица някога да се е срещала с лейди Алана. Старата вещица — да, но не и тази.

— Не те разбирам.

— Тук, във Фионауей, винаги сме си имали вещица и тя винаги е живяла в онази къщурка. Някои твърдят, че просто е остаряла и погрозняла, но това са пълни глупости. Когато една вещица остарее, се появява друга.

Иън си припомни, че не се намира в Англия. Там и учените хора се присмиваха на такива суеверия. Но това бяха Шотландските планини, почти незасегнати от цивилизацията. Госпожа Армстронг — на вид така разумна — очевидно вярваше в магическото

превъплъщаване на една вещица в друга. Не можеше да се изсмее, без да я засегне, затова учтиво попита:

— И откъде идва новата вещица?

— Тя всъщност не е истинска вещица. Дори някога тук да са живели магически същества, те вече са измрели. Новопоявилата се вещица е просто жена, изхвърлена от някое не толкова състрадателно село. Старата я учи на знахарство, та когато умре, да има кой да ни лекува. Вярно, лейди Алана прекара известно време с нея. Майка ѝ умря прекалено рано, при раждане; щеше да има син. Тъкмо затова вещицата предаде на лейди Алана изкуството да цери. Господарката на едно голямо имение трябва да знае такива неща.

Иън бавно се наведе и вдигна падналата кърпа.

— Значи днес аз съм срещнал новата вещица. Удивително! — Още една от загадките на Фионауей. Напъхвайки кърпата в купчината пране, той погледна госпожа Армстронг в очите. — Бъди малко по-внимателна какво говориш, когато Уайлда е наоколо. Макар привидно да не притежава здрав разум, тя има много остър слух.

Госпожа Армстронг вдигна въпросително вежди.

— Днес я видях при вещицата.

Животът ѝ на икономка и на майка на седем деца сякаш я беше лишил от способността да се шокира, но тя все пак тихо възкликна. После, потупвайки го по ръката, рече замислено:

— Господин Иън, това можеше да донесе истинско нещастие. Вероятно е чула, докато си говорех с Агнес, а ние си мислехме, че си топли краката пред камината. Ще предупредя и другите.

— Как е той?

— Господин Феърчайлд отново не спря да злослови по ваш адрес.

— Не ми казваш нищо ново.

По коридора се разнесе нечовешки вик — дори владеещата се госпожа Армстронг потрепери.

— Най-добре е вещицата да побърза. — Иън свали сакото си и нави ръкавите. — Той има нужда от помощ, а аз не знам как да му я дам.

— Спокойно, господин Иън. Нищо не може да се направи. Стара болест. Сам си я навлече.

— Какво значи това?

— Грешникът ще бъде наказан, а заблуденото агне ще се завърне.
— Кимна и вдигна купчината за пране от бедрото си. — Не го забравяйте, господин Иън, докато ви обсипва с ругатните си.

Не разбираше за какво става въпрос.

— Само още нещо.

— Да?

— Колко годишна щеше да бъде лейди Алана сега?

— Колко годишна? — Госпожа Армстронг извърна лице към него и го изгледа подозрително. — Да не сте преуморен, господин Иън?

— На колко?

— На двадесет... Почти на двадесет и една.

Значи сметките му са верни. И освен това...

— Знаеш ли рождената дата на лейди Алана?

— Акуширах на майка ѝ. Беше през лятото, юли... На двадесет и първи, мисля. — Веждите на госпожа Армстронг се свъсиха. — Да, двадесет и първи. Денят преди да родя моя Джами.

— Благодаря, госпожо Армстронг. Много ми помогна.

Тя пое към пералното помещение, а той се загледа в камъка на пръстена си. Двадесет и първи юли. Рожденият ден на лейди Алана е само след две седмици.

* * *

По-възрастните хора в Шотландия се усмихват с разбиране, когато по-младите заразпитват за вълшебниците. Нямаме, време за подобни неща, отвръщат те. Усилията да изтръгнат насъщния от коравата земя или да уловят риба във враждебното море ги поглъщат изцяло.

Някои от по-младите схващат намека и привеждат гръб над работата си, както си му е редът.

Други обаче виждат невероятна романтика в магията и се надяват чрез нея да облекчат живота си. Затова търсят самозвани шарлатани.

Глупаци! Та нали всеки знае, че няма никакви вещици!

ГЛАВА 4

Облечена като вещица, лейди Алана отвори вратата на къщата в имението Фионауей. Нощта нахлу след нея, а светлината на свещта потрепери. Затвори леко и се заслуша в тишината.

Всички спяха. Никой не я посрещна, но влизайки в дома си, изпита такава радост, че едва не коленичи. След деня, когато избяга, само веднъж дръзна да се върне, и то за да извърши убийство.

Ала не успя. Трябваше да го предвиди. Но новината, че синът на господин Феърчайлд е пристигнал, я потресе и тя се паникьоса. Грабна билките си и най-острия си нож и посред нощ се промъкна в спалнята му.

Каква каша само забърка! Междувременно си забрани да приближава имението.

Днес обаче той дойде при нея. Независимо от неспокойството ѝ не я разпозна. Мъжът, който си въобразяваше, че е новият господар на Фионауей, сам стана причина тя да се яви тук.

Пристигна безкрайно щастлива. Сега стоеше заслушана в шумовете на къщата. Бяха ѝ липсвали проскърцванията на кепенците, сладкият аромат на дърва в камината, хладината на камъка.

И все пак дойде с малко неохота. Не искаше да лекува господин Феърчайлд. Не би съжалявала никак за смъртта му, но се познаваше прекалено добре и знаеше, че ще му помогне, ако е по силите ѝ.

Имаше обаче нещо друго, по-важно — не желаше да се среща с Иън.

Баща му естествено, я беше излъгал. Старият непрокопсаник винаги я мамеше. Високият и горд Иън имаше мускулести, широки рамене, дълги и силни крака, а късите му черни коси и брада изобщо не сребрееха. В целия му вид не се долавяха никакви признаци на старост, каквато баща му приписваше.

А очите му... Потрепери и стисна огърлицата си. Големи, с дълги гъсти мигли; очи, пред които глупавите момичета се разтапяха, макар тя определено да не разбираше защо. Кафяви. Най-обикновено кафяво.

Но и дума не можеше да става, че погледът му е обикновен. Проницателен, нетърпелив, развеселен — все едно виждаше всичко зад маскировката ѝ и проникваше дълбоко в самотната ѝ душа.

За пръв път от много време някой я беше погледнал... истински.

Защо трябваше да е точно един от семейство Феърчайлд?

Беше се дегизирала с нов слой пепел и тя се посипа от косите ѝ, когато пое по коридора. Изпълнен със сенки, пред нея се ширна големият салон, но сега нямаше време за губене. И без това прекалено много се забави. Безпогрешно се насочи към главната спалня. Още с пристигането си господин Феърчайлд се бе настанил там и тя по никакъв начин не успя да го премести. А някога това бе спалнята на майка ѝ.

Господин Феърчайлд само ѝ се присмя високомерно и разпреди да претапицират стаята в кадифе. После я напълни с тромави мебели, а всички спомени от семейство Маклауд изхвърли на боклука.

Прислужниците обаче ги спасиха и ѝ ги донесоха — така и те се включиха в битката.

Вратата на спалнята беше отворена и оттам струеше светлина. Пристъпи бавно, въпреки желанието си да избяга. Стисна торбичката с билките и влезе.

Нищо не помръдваше. Господин Феърчайлд вдиша със свистене, после издиша. Лейди Алана затаи дъх. Пристъпи напред, застана на подиума до леглото и се загледа в спящия.

— О, камъни — прошепна тя, — какво да сторя, за да му помогна?

Болестта, която разяждаше тялото му, бе стопила тлъстините, някога суетно пристягани с корсет. Вместо тях, при корема, дори през завивките, се забелязваше нездравословна подутина. По набъбналите му пръсти нямаше нито един от пищните му пръстени. Липсваше и перуката — вече нищо не прикриваше плешивата му глава. Беше изпохапал устните си до кръв и сега те бяха свити в болезнена гримаса.

— Горкичкият господин Феърчайлд! Къде отиде цялата ти суетност?

— Доста се позабави!

Гласът долетя от прага и я накара да подскочи.

— Иън?

Направи лек реверанс, но не бе склонна да се извинява.

— Очаквах те днес следобед. — Пристъпи към леглото и се надвеси над болника.

Прекалено горда, за да премълчи, Алана рязко го скастри:

— Билките имат магическите свойства само ако са прясно набрани. — Пъхна ръка в торбичката на кръста. — Ушно биле за язвата, успокоително за възпаленото гърло, мента за стомаха, маточина за черния дроб... и за приспиване. Малко ранилист...

— Пфу! — Иън размаха ръка, за да разсее силния аромат на тревите и се запъти към пламтящия огън в огромната камина. — Ранилист? Не се ли прилага срещу зли духове?

Тя вдигна подигравателно вежди.

— О, мъж с широки познания! Макар да ми се струва, че понятията взаимно се изключват.

Не я зашлеви. Нито я смъмри. Дори не се намръщи. Просто не обърна внимание на обидата ѝ, сякаш тя нямаше никакво значение за него.

Алана не знаеше как да тълкува поведението му, но то определено не ѝ харесваше.

— Можеш ли да му помогнеш да се почувства по-леко? — Иън грееше гърба си. — Плаши прислугата с крясъците си. Не смеят изобщо да влизат в тази стая.

— Кой се грижи за него?

— Предимно аз.

Из Шотландия се правеха много магии. Цял живот бе слушала разкази за елфи, джуджета и вълкодави. Фионауей оцеляваше благодарение на магии, но Алана никога не бе виждала истински магьосник.

Докато не срещна Иън. Привлекателен бе прекалено слаба дума. Той се придвижваше като част от нощта — тъмен, невидим — и се носеше като буря над океана. Тялото му сякаш бе изваяно от природните стихии — грациозно и мощно. И тази лъскава, добре гледана брада!

Очите му се присвиха. Наблюдаваше я.

— Как се казваш?

— Във Фионауей наричаме вещиците Маб.

— Аха. — Прокара ръка по затопления си гръб. — Значи не винаги са те наричали Маб?

— Взех името, когато старата вещица умря.

Със самодоволния вид на мъж, който прави заключение, той отбеляза:

— Следователно не си стара вещица. Вероятно някога си била истинска лейди?

От уплаха тя се удари в леглото, но господин Феърчайлд не трепна.

— Откъде ти хрумна подобно нещо?

— Говориш английски доста добре за селянка.

Предизвикателно, а и за да отклони вниманието му, тя попита на свой ред:

— На колко си години?

— Тридесет и четири. Кога почина старата вещица?

— Преди шест месеца. Винаги ли си живял с баща си?

— От дванадесетгодишна възраст. Колко време вече си вещица?

— Четири години. Къде е майка ти?

— Изостави ме. Самотна ли си?

— Изоставила те... — Изведнъж осъзна въпроса му и потрепери.

— Самотна ли? Ами... да. — За да си възвърне самообладанието, попита: — А ти?

Той се засмя. Дълбок, гърлен, приятен смях. Крайчетата на очите му се присвиха, устните му се изгладиха. Този мъж, когото смяташе за извънредно опасен, буквално преливаше от чар. А така ставаше още по-опасен.

— Какво да направя, за да се погрижиш за баща ми?

— Трябва ми... — Пое дълбоко въздух и се опита да успокои сърцето й. Той не я прелъстява. За него тя е старица. Каквито и трепети да изпитва, те са резултат на самотата.

— Трябва ми котел с вряща вода и няколко прислужника.

Забеляза скептичното му изражение.

— Аз съм вещицата! Аз нареждам!

— За колко време са ти нужни?

Алана дълго изучава неподвижната фигура на Лезли.

— Точно както и лекаря, за когото спомена, никога не съм виждала подобно нещо... Но... Е, няма значение. Откога е така?

— Не иска да ми каже, но те уверявам, че е пратил да ме извикат само защото е съзнавал края си. Значи... — Иън пресметна наум — ... поне от два месеца.

Тя се извърна отново към леглото. Опита се да потисне омразата и вината, които Лезли Феърчайлд пробуждаше у нея. Той я прогони от дома ѝ, принуди я да порасне и да стане по-веща, докато самата тя би предпочела да си бъде наивна лейди, господарка на Фионауей. Ненавиждаше този мъж, обречен да умре, и то болезнено.

— Слуховете за неговата болест се носят доста по-отдавна.

— Така си и мислех.

Иън я изгледа изучаващо. После кимна и се отправи към вратата. Самата тя бе обзета от силно любопитство.

— Може ли да задам още един въпрос?

Той се извърна и вдигна вежди:

— Досега не искаше разрешение.

— А ти защо въобще отговори на въпросите ми? Защо не ме зашлеви за нахалството и не ми нареди да си гледам билките?

— Защото си интелигентна жена. — Усмихна се и сред подрязаната му черна брада се мярнаха бели остри зъби. — Интелигентна. А мислех, че понятията взаимно се изключват.

ГЛАВА 5

— Госпожо вещице?

Приглушеният глас на Уайлда накара Алана да извърне глава и да се взре в тъмнината.

— Госпожо вещице, заета ли сте?

Алана погледна към притихналия Лезли, после към госпожа Армстронг. Дали наистина е заета? Грижеше се за него вече три денонощия — стана свидетел и на яростни пристъпи, и на смъртни припадъци. Май беше доста заета.

Вратата обаче се отвори с проскърцване и Уайлда надникна.

— Какъв глупав въпрос всъщност. „Заета ли сте?“. Разбира се, че сте заета. Дори аз го осъзнавам. Но в момента чичо Лезли не крещи, та ми хрумна дали не ви се иска да се поразходите. Имате ли нещо против да се поразходим заедно?

Алана зяпаше Уайлда и единственото, което си мислеше, бе „*Колко е красива.*“ Никоя жена нямаше правото да притежава златни коси. Не беше честно, докато нейното собствено лице е посипано с пепел, а грубото вълнено платно обвива тялото ѝ, кожата на това същество да грее като коприна, а пурпурната ѝ памучна рокля да подчертава тънката ѝ гъвкава талия.

Ала Алана най-много се дразнеше — истински се дразнеше — от начина, по който разумната госпожа Армстронг засилва в присъствието на Уайлда и демонстрира своята привързаност. Ако можеше да понесе наличието на красива жена в дома си, то поне е редно тази жена да бъде груба и високомерна спрямо прислугата.

— На разходка ли? — промълви Алана нетърпеливо. — Та слънцето залезе!

— Не съвсем. — Уайлда се усмихна подкупващо и се заигра с копчетата на блузата си. — А и си представях, че предпочитате тъмнината.

Алана се чувстваше уморена. Вече мислеше забавено и затова попита:

— Защо?

— Нали сте вещица! Вещиците обичат тъмнината. Винаги съм си го обяснявала с желанието им да вършат злини, но вие сте толкова мила с чичо Лезли, че това не може да е вярно. Искам да кажа, човек, който се отнася внимателно към чичо Лезли е или безумец, или добряк. Макар да съм от рода Феърчайлд и ужасна като всички тях, все още различавам добротата.

— От рода Феърчайлд? — Алана осъзна какво всъщност казва Уайлда. — Ти си от рода Феърчайлд?

Момичето примигна и гъстите ѝ клепки потрепнаха.

— Не знаехте ли?

— Не. Защо да го знам? — ставаше грубичка.

— Госпожо вещице...

Госпожа Армстронг използва обръщението на Уайлда, но с предупредителни нотки.

Алана хвърли кос поглед към своята мила стара икономка. В началото госпожа Армстронг се отнасяше подозрително към нея — дебнеше да види към какво дяволско поведение ще прибегне.

Докато не съзря огърлицата. Беше получила сребърната верижка от майка си. Окачи я на шията ѝ, когато навърши три години. На всеки неин рожден ден изваждаше четвъртито камъче от една специална торбичка, нанизваше го на верижката и я слагаше на дъщеря си. Вечерта внимателно сваляше огърлицата и я прибираше до следващата година.

Тогава Алана не разбираше ритуала. Светлокафявите квадратни камъни, по които бяха издълбани неразбираеми резки, не означаваха нищо за нея. Прислугата обаче винаги го чакаше със затаен дъх и Алана постепенно осъзна тяхната вяра, че благополучието им зависи от нея. Обичаят всъщност бе доста наивен и като момиче тя гледаше на него с пълно пренебрежение.

Но въпреки това, когато избяга, окачи огърлицата на врата си, под дрехите, и оттогава не я свали. Всяка година отиваше при господин Луис и изваждаше по едно камъче от торбичката. Веднъж госпожа Армстронг беше доловила потракването на камъчетата. Така тайната ѝ се разкри пред един човек. Ала икономката не си отваряше устата излишно.

За жалост госпожа Армстронг имаше твърди убеждения относно поведението на господарката на Фионауей — тя трябваше да е добра, послушна и гостоприемна.

Алана не желаше да е такава, само че икономката се възползва от привилегията на човек, присъствал на раждането ѝ, и не се поколеба да си каже мнението.

Като се насили да прозвучи по-любезно, Алана отбеляза:

— Не знаех, че си от рода Феърчайлд.

Очите на Уайлда се разшириха от изненада.

— Но ние всички така си приличаме.

Алана сведе поглед към господин Феърчайлд. Лицето му бе осветено от свещите и последните слънчеви лъчи и там, в повехналите черти, за своя най-голяма изненада, откри прилика с красивата Уайлда.

Усети облекчение. Облекчение, което не биваше да изпитва.

Иън беше братовчед на тази жена, а не любовник. Така вече се обясняваше покровителството му. Но...

— Иън не прилича на теб?

— Не, горкичкият, и всички доста го дразнеха заради това, докато живееше в имението на Феърчайлд, макар че е по-лесно да си от рода Феърчайлд и да изглеждаш като Иън, а не както ние, останалите, защото всички потръпват, щом ни видят. — Уайлда потупа трапчинката на брадичката си с показалец. — Без мъжете, разбира се.

— Разбира се — промълви Алана.

— Но според мен небрежността е привлекателна у един мъж. А вие как смятате?

Уайлда като че ли говореше съвсем сериозно и Алана я напуши смях. Успя да го превърне в изхриптяване на старица и когато се свързе, призна:

— Няма откъде да знам.

— Защо? Някога сте били хубава.

Алана подскочи.

Уайлда пристъпи напред и се загледа в нея.

— Много хубава. Всъщност вие и сега бихте могли да изглеждате добре. Ще ви помогна, а вие ще ми съдействате за моя проблем.

Алана я гледаше ужасена.

Отстъпвайки, Уайлда потупа чантичката, която висеше на ръката ѝ.

— Сигурно ще се почувствате по-добре, ако кръстосам дланта ви със сребро?

— Може би. — Алана се измъкна от светлината на свещите и тръгна към Уайлда. Вече обмисляше маршрута си по сенчестите коридори. — Хайде да се поразходим, а ти ще разкажеш на мен, старата вещица, какво искаш да направя за теб, госпожице Феърчайлд.

Излязоха от спалнята. Алана се движеше до стената. Уайлда мълчеше.

— Госпожице Феърчайлд? — Подканата беше нежна.

— О! Да чакам толкова време да ми се отдаде възможност да поговоря с вас, да съм сигурна, че сега Иън няма да ме види, а да не ми хрумва какво да кажа! Всъщност Иън доста се разсърди, задето ходих да ви търся. Накара ме да обещаая, че повече няма да го правя.

— Така ли?

— Каза, че сте много изобретателна.

— Е, поне в едно нещо е отчасти прав.

— Но сега аз всъщност не съм ви търсила — вие сама пристигнахте тук. Значи не нарушавам обещанието си и... О! Госпожо вещице... — Уайлда стисна ръката на Алана. — Толкова отдавна сърцето ми го желае!

Допирът на Уайлда смая Алана с топлината и добротата си. Това момиче — не, тази жена, защото тя не бе така млада, както изглеждаше на пръв поглед — докосваше старицата без колебание и без страх. Кой знае защо ѝ напомняше за майка ѝ и за начина, по който тя я милваше по бузата или слагаше ръка върху раменете ѝ и без думи ѝ показваше своята привързаност.

— Можеш да ми поискаш всичко.

Алана не повярва на ушите си. Възнамеряваше да се отърве от Уайлда, като изреди няколко магически звучащи думи, а не да се обвързва.

— Благодаря! — Сините очи сияеха като сапфири. — Знаех, че Иън греша по отношение на вас. Когато дойдохте тук, се опасявах да не би да се навърта наоколо по цял ден и по цяла нощ и да не мога да ви сваря сама.

— А вместо това той нямаше търпение да се отърве от задълженията към баща си — недоволно отбеляза Алана.

— О, не! — Уайлда пусна ръката ѝ. — Иън не е такъв!

За жена, която не спира да говори, очевидното ѝ нежелание да добави нещо по въпроса изглеждаше странно.

С неохота Алана се съгласи, че Уайлда има право. Първоначално Иън я проверяваше често, но когато тя доказа колко добре се справя със задачата си, той се отдаде на задълженията си към Фионауей. Тя ненавиждаше начина, по който прислугата се обръщаше към него с въпроси, ненавиждаше мъдрите му отговори и се радваше, когато той напускаше къщата, за да обикаля имението с Токсин. Присъствието му близо до рамото ѝ я караше да се чувства неловко, припомняше ѝ истинската същност, а тъмният му поглед сякаш проникваше отвъд маскировката.

Напоследък все отсъстваше и тя изпитваше облекчение. Имението отчаяно се нуждаеше от грижи, а с компетентните си действия Иън вдъхваше увереност на прислугата и, което бе по-важно, на нея самата.

Алана не желаше да мисли каква ще бъде реакцията му, когато на двадесет и първия си рожден ден тя се появи и поиска да ѝ върнат Фионауей. Нито желаше да мисли какво ли му дължи за управлението, защото знаеше, че сандъците — нямаше начин да е иначе — са празни.

Утешаваше се, че все някак ще се отплати. Някак... Не мислеше и за гнева му, когато открие измамата ѝ... Всичките ѝ измами...

Още една крачка и щяха да се озоват в големия салон, окъпан в светлина и изпълнен с удобни мебели, а Алана не го желаше, затова се извърна рязко към Уайлда и я подкани:

— Кажи на баба желанието, легнало на сърцето ти.

— Обещавате ли да не ми се смеете?

— Обещавам!

— Искам... Забравих да кръстосам дланта ви със сребро! — Уайлда заотваря чантичката. — Колко трябва за една магия?

Смаяна, Алана наблюдаваше треперещите пръсти.

— Зависи каква е магията.

— Става въпрос за нещо голямо. — Уайлда измъкна една монета, но я изпусна. — О, Господи! — Коленичи и запълзя след

търкалящата се пара, а от чантичката ѝ се посипаха още. — Е, не е като да се премести окото на някого по средата на челото или да се изпрати напаст от онези отвратителни буболечки с потреперващите рогца, но е по-голямо от това да се превърне жаба в принц.

— Обикновено правя обратното. — Алана също се наведе и засъбира монетите. — Обикновено превръщам принцовете в жаби.

— Наистина ли?

— Не. — Подаде ѝ парите и се засмя на видимото ѝ разочарование. — Госпожице Феърчайлд, остави на мен, бабата, да ти кажа какво искаш.

Уайлда плесна с ръце.

— Вие знаете?

Алана, разбира се, не знаеше, но колкото по-дълго гледаше Уайлда, толкова повече си даваше сметка, че това не е особено млада жена. Явно приближаваше тридесетте, а не носеше венчален пръстен и живееше при братовчед си.

— Искаш магия за любов.

Лицето на Уайлда така се удължи, че Алана изпита вина.

— Не! Почакай! Трябва ми кристалната топка, за да надникна в сърцето ти. — Разтърка чело с ръка. Толкова бе сигурна, че е отгатнала. — Може би пари? — Не откъсваше поглед от Уайлда, която показва още по-голямо разочарование.

Любов. Пари. Какво друго може да се желае?

— Собствена къща?

Уайлда поклати глава и няколко кичура се разпиляха около сърцевидното ѝ лице.

Алана примигна, сякаш излизаше от транс.

— Госпожице Феърчайлд, умът ти е сложен и впечатляващ.

Уайлда засия.

— На мен, старата баба, ми е трудно да разчета мислите ти. Не е ли най-добре сама да ми кажеш от каква магия се нуждаеш?

Пускайки монетите обратно в чантичката, Уайлда се изправи и доверчиво погледна Алана.

— Толкова сте добра. Искам...

Повей на вятъра удари входната врата в стената. Трясъкът отекна и се чу гласът на Иън.

— Вечерям и отивам в конюшната. Една от кобилите ще ражда и Шанли се безпокои.

Двете жени се спогледаха и без да си разменят и думичка, побягнаха в противоположни посоки.

* * *

— Подъл злодей! — Алана се занимаваше с окото си, което бързо се зачервяваше, и гледаше към беснеещия Лезли.

— Откъде намери сили да те удари така! — Госпожа Армстронг взе свещта. — Дай да видя.

— Няма нужда! — Изрече го прекалено рязко и мигом съжали. — Не...

— Ще посинее, ако не сложим студен компрес.

— Вещиците не посиняват.

Алана попи малките капчици кръв, които се стичаха по бузата и. Тялото я болеше от умора. Душата ѝ стенеше от злобните реплики, избълвани от господин Феърчайлд.

— Нито кървят — вметна госпожа Армстронг. — Но щом упорстваш, така да бъде. Внимавай да не се блъснеш в стената, когато окото ти съвсем се затвори.

Алана погледна към прислужниците, които бе избрала, защото се бяха оказали достатъчно уравновесени. Те се бяха преборили с господин Феърчайлд и сега той лежеше покорно. Госпожа Армстронг бе застанала до таблата при краката. И трите бяха заели една и съща решителна поза: с изправени гърбове и ръце на хълбоците.

— Благодаря ви. Намерих си истински приятелки, което не ми се бе случвало, откакто старата Маб почина миналата зима. Току-що се сетих всъщност колко... бях самотна. — Усмихна се предпазливо. — Не знам какво щях да правя без вас през последните два дни. — Даде им знак да си вървят. — Късно е. Трябва да си починете. Аз ще се погрижа за него.

С цъкване и протести жените тръгнаха към вратата. Щяха да отидат в помещенията за прислугата, да се загърнат с одеяла и да чакат отново да ги повика, но щом топлината на приятелството им напусна стаята, самотата пак я обгърна. С разтреперани пръсти потопа една

кърпа в керамичната купа до леглото и я положи върху раната. По нея се полепи кръв и пепел. Ръката ѝ затрепери още по-силно. — О, не ме интересува!

Взе купата. Отнесе я до стенното огледало, постави я на пода и седна до нея. Решително избърса лицето си. Внимателно почисти натъртеното място и клепачите.

Водата съвсем потъмня. Примигна, за да прогони сълзите, и се загледа в отражението си. Онова, което видя, я накара да изхълца. Окото ѝ все повече се подуваше и ставаше мораво, а и все още имаше следи от размазана пепел.

Но кой ще я види? Кого ли го е грижа? Не и мъжа в леглото. Надигна се и пристъпи към него. Господин Феърчайлд може би никога повече нямаше да се събуди.

От четири години мечтаеше да се завърне у дома. А сега, когато го стори, завари такива промени. Новите прислужници бяха навъсени и несговорчиви. И навсякъде разруха. Господин Феърчайлд беше осквернил дома със самото си присъствие и тя нямаше представа дали някога щеше да успее да го почисти.

Но това е Фионауей. Нейното Фионауей! И тя няма да позволи на някакви непознати англичани да унищожат земите, както хрътките дивеча.

Беше станала свидетел на всичките опити на майка си да удовлетвори безотговорния навъсен мъж, за когото се бе омъжила. Стоя и край леглото ѝ, докато умираше в същата тази спалня, мъчейки се да му роди син. Именно тогава се закле никога да не допусне мъж да контролира живота ѝ. На двадесет и първия си рожден ден ще заеме мястото си на господарка на Фионауей. Ще се омъжи, но след година. Едва след като си осигури положението на безспорна владетелка на своите земи и на своето богатство. Ще огледа всички възможности и ще избере покорен и послушен съпруг, който да си знае мястото. През годините на отшелничеството си бе планирала как ще възвърне величието на Фионауей.

А сега какво се оказваше — че след смъртта на господин Феърчайлд, ще остане синът му. Алана не смяташе, че той лесно ще се раздели с имението.

Съдбата на Фионауей зависеше от нея. Тя пазеше неговите тайни. Сега, заради Иън, изпитваше потребност да поплува в океана и

да се увери, че пак е в безопасност. Искаше да се промъкне в старата си спалня, за да е сигурна, че камъните са все още там, топли и невредими, в кутията си.

Прекалено много тайни. Прекалено много отговорности. Прекалено много опасности.

Сепнато поемане на въздух откъм леглото я накара да вдигне глава. За пръв път от три дни насам господин Феърчайлд я гледеше в пълно съзнание. С див поглед. Тя отстъпи. Но той я разпозна и чертите на лицето му се изкривиха. Прошепна само:

— Алана...

Тя отстъпи още и прошепна:

— Не, не... Ш-ш-ш-т...

Гласът му се усили.

— Алана... — Изведнъж направо се развика: — Алана! Тя е!

Опита се да се надигне на възглавниците.

Алана се спусна към него.

— Не! Лежи спокойно!

Сложи коляно на леглото и го сграбчи за раменете, за да го принуди да легне, но той всячески се стараеше да се надигне на лакти.

Сграбчи китките ѝ. Изкрещя и викът му отекна в празнотата на нощта.

— Алана е! Хванете я!

— Млъкни!

Опита да се освободи, но откри, че някой я държи.

Отмести я от леглото. Когато се обърна, видя лицето на Иън. Призова всички магически способности, които притежаваше, за да изчезне.

Нищо не се получи.

Вместо това той сепнато си пое въздух и я пусна, все едно че изгаряше пръстите му.

От леглото долитаха хриптящи съскания:

— Моята довереница! Хвани малката мръсница! Дръж я, глупаво копеле!

Иън я хвана за раменете и я разтърси.

— Вещице! Ако умееш да променяш образа си, както разправят, по-добре се превърни в някого, който може да облекчи смъртта на този

човек. Иначе ще принудя английските съдилища да те обвинят в магьосничество, а аз лично ще запаля кладата.

Алана побягна. Иън остана загледан след нея. После бавно се обърна към леглото, където болният се бореше със своите видения.

* * *

Шотландските планини пеят магически песни. Самотният пътник ги чува, надушва ги из въздуха, зърва ги в мъглите. Магията очарова душата с всяко изпълване и разсипване на луната, с всяко прииждане и оттегляне на прилива.

Самите водни духове повеляват, да е така.

Когато не ги закачат, те си живеят спокойно: плуват, отглеждат малките си и се придвижват с лекотата на тюлени. Дори на външен вид приличат на тях. Но притежават дарби, невъобразими за хората. Те виждат чувствата. Контролират бурите.

И приемат различни форми.

ГЛАВА 6

Иън се бе заклел, че никога повече няма да погледне водите на морето, защото изпитваше ужасяващ и задушаваш страх. Шумът на приборя обаче постоянно го привличаше, а тази сутрин бе прекалено изтощен, за да се съпротивлява на изкушението.

Опрял чело в западния прозорец на големия салон, той се загледа навън. Вълните се разбиваха в каменисти заливчета и малки плажове. Сгромолясваха се, хвърляха пръски, оттегляха се и отново прииждаха. Вятърът довя солената миризма до носа му. Черноглави чайки се рееха в небето и неспирно крякаха своята неизменна мелодия.

По дяволите, онази стара вещица не притежава никакви умения.

След като се отказа от безползното си дирене на почтеност по целия свят и натрупа повече пари, отколкото смяташе, че е възможно, с гордост бе готов да заяви, че никога и никъде не бе виждал призрак. Никога не бе срещал фея или елф и не бе имал взимане-даване с вещици.

Защо тогава го правеше сега? Защо точно тук, където морето припява приспивни песни с гласа на майка му, видя тази земна, променяща образа си старица? Още щом я зърна, разбра, че тя крие нещо. Но знаеше също така, че тя с нищо не се различава от всеки друг, когото срещаше по тези места.

Някакво движение долу сред вълните привлече вниманието му. Морето беше светлотюркоазено, украсено с дантела от пяна и... Иън сграбчи за ръката минаващата край него прислужница.

— Какво е това?

Той се напрегна да види по-добре какво точно танцува пред очите му.

Агнес проследи сочещия пръст. После сведе очи.

— Ами, господин Иън, може да е тюленче.

Иън не обърна внимание на полазилите го студени тръпки.

— Но то... то има ръце! Ти си прекарала тук целия си живот. Какво е?

— Да не е дънер? — Тя забодде пръста на крака си в гънката на ръчно тъкания вълнен килим.

— Много хубав дънер! С бакърени коси — изсумтя Иън. — Какво ти става? Не виждаш ли...

— Очите ми са отслабнали, сър.

С ръце на хълбоците той изгледа камериерката на Уайлда, упорито стиснала устни. Ала и той можеше да е упорит.

— Кой може да знае какво е?

— Армстронг.

— Тогава изпрати Армстронг при мен.

Макар Иън да не говореше нито прекалено високо, нито прекалено грубо, Агнес неволно отстъпи. На някои въздействаше така. Едни долавяха бруталността, други, подобно на Уайлда, забелязваха единствено добротата му.

Иън така и не събра смелост да разсее илюзиите на братовчедка си.

Агнес се върна след по-малко от минута.

— Армстронг току-що се е прибрал от рибарското селище, господин Иън. Моли да изчакате да се пооправи.

Иън кимна. Беше надушвал миризмата на риба и водорасли и преди и с удоволствие щеше да изчака Армстронг да се измие.

Но за негова изненада Агнес не побърза да си тръгне, а остана загледана навън, сякаш съществото привличаше и нея.

— Дали не се задава буря?

— На хоризонта има мъгла.

— Чудя се къде ли се крие в такива нощи.

— Кой?

Агнес го погледна косо, после направи реверанс и забърза през големия салон.

Хубав беше този голям салон. Някога е представлявал основното помещение на замъка. Стените му бяха изградени от средновековни камъни. Невероятните по размери стенни килими грееха с цялото си великолепие, а в двете огромни камини постоянно гореше огън. Груби потъмнели греди подпираха тавана. История се съхраняваше тук и ако Иън успееше да запази имението за себе си, той също щеше да се

превърне в част от тази история. Щеше да си изгради име; щеше да бъде господарят на Фионауей.

С набитите си яки крака Армстронг прекоси салона и застана до него.

— Сър? С какво мога да ви бъда полезен?

Иън се отърси от мислите си и пак се загледа във вълните. Зърна го отново — то ту се появяваше, ту изчезваше.

— Ето там! Виждаш ли?

— О, тя се е върнала! — Армстронг се засмя, но тутакси се стегна. — Да, виждам. С какво мога да ви бъда полезен, господин Иън?

— Какво е?

— Би могло да е... тюлен...

Иън приклепна и лицето му се озова на едно ниво с това на Армстронг.

— Вече водих подобен разговор с Агнес. Ти каза „тя“. Е, коя, по дяволите, е „тя“?

Армстронг погледна Иън подозрително.

— Има едно суеверие, господин Иън. Това същество във водата... Някои по-необразовани шепнат, че е... — Армстронг сниши глас — воден дух.

Иън се вбеси. Въпреки всичко се овладя и повтори безизразно:

— Воден дух.

Явно Армстронг възприе реакцията му за объркване.

— Стара шотландска легенда, господин Иън...

За миг Иън загуби контрол:

— Много добре знам какво е воден дух!

Стреснат, Армстронг изправи гръб и отвърна с накърнено достойнство:

— Повечето от английските ни посетители не знаят.

— Аз не съм като повечето ви английски посетители. Аз съм проклет...

Млъкна. Бе на прага да извърши глупост.

Хвана дръжката на прозореца и го отвори. Свеж бриз нахлу в салона, разкъсвайки паяжините, обвили съзнанието му.

Усети, че се е овладял, и се обърна към иконома.

— Извини резкия ми тон. Но първо... призрак. После — вещица. А сега и воден дух.

— Не е задължително да вярвате в тях, сър — отвърна Армстронг с достойнство.

— Но тя е там!

— Да, но може да вините за това лейди Алана.

Естествено. Всичко опира до лейди Алана. Тази жена го преследваше.

— Тя обожаваше морето, както от незапомнени времена са го обожавали всички представители на рода Маклауд. Плуваше без страх и когато изчезна, все се опасявахме да не би то да я е прибрало. Някои от по-възрастните... твърдят, че лейди Алана се е превърнала във воден дух, защото те имали същата дълга плитка на гърба, същата бяла кожа. Пълни глупости. — Армстронг си придаде безразличен вид. — Но вие поискайте да ви разкажа.

Прихлупвайки реверите на черното си сако, Иън се наведе през прозореца и се опита да проследи с поглед танцуващата по вълните фигура.

— Призрак, вещица, воден дух. — Едно ужасяващо предположение изплува в съзнанието му. Дръпна се навътре. — Госпожа Армстронг спомена, че във Фионауей някога е имало две вещици?

— Госпожа Армстронг говори прекалено много. — Икономът въздъхна изморено. — Но е права. Видях новата вещица в деня на Свети Джон... Тогава малкият Алистър падна от купата сено върху вилата. Вещиците се погрижиха за него: старата Маб учеше новата какво да прави. Случи се една нощ преди пет години.

— Какво съвпадение! — Мозайката се подреждаше. — А кога добрите хорица решиха, че новата вещица може да променя образа си?

— Ами, някои селяни ходят в гората нощем и видели жена да се мие на поточето. Подгонили я. Тя припнала... после при потока намерили дрехите на вещицата и разбрали, че се е превърнала в сърна. Как иначе ще избяга на трима здравеняци?

Иън долови присмехулни нотки в гласа на Армстронг и вдигна въпросително вежди.

— Значи лейди Алана изчезва, воден дух с нейните черти шари из залива, а вещица, която се превръща в млада жена, идва да живее

във Фионауей? Кажи ми, старче, побягналата имала ли е бакърени коси?

— Да не искате да кажете... Не, не е възможно. Не е възможно млада благородна девойка да...

— Дори ако има опекун като баща ми?

Без да спира да крачи, Армстронг призна:

— Е, да, с опекун като него... — Спря потресен. — Извинявайте, господин Иън. Не исках да ви обидя.

Иън махна с ръка.

— Не съм се обидил.

Армстронг пак запристъпва напред-назад.

Но девойката не би успявала да се прикрива и същевременно да се грижи за него.

— Все има някакво обяснение. Например сред прислужничките, които ѝ помагат.

— Искате да кажете, че и жена ми знае нещо?

Откритото негодувание развесели Иън. Армстронг хвана дрехата му и го разтърси.

— Но господин Феърчайлд е по-добре! Маб... или която и да е... облекчи страданията му!

Иън си припомни какво изпита, когато се взря в очите на вещицата. Те двамата желаеха едно и също — Фионауей.

— Тя не би наранила баща ми, както и никое друго живо същество.

Армстронг кимна в знак на съгласие и добави:

— Независимо от ползата.

— Тя просто няма нужда да извършва убийство.

Иън си припомни нощта, когато Алана държеше ножа притиснат към гърлото му. *Защо обаче ще убива мъж, който и без това умира?*

Шум при вратата накара Иън да вдигне глава и да се загледа във влизация джентълмен. Носеше едноредно сако от прекрасно обработена кожа; снежнобялата вратовръзка, завързана преднамерено небрежно, подчертаваше грахово-зелената жилетка; диплите на панталона се спускаха над безупречно лъснатите черни ботуши, високи до коленете. Младият модно облечен мъж хвърли пренебрежителен поглед към Иън, който се наежи, сякаш видя мечка.

— Кой е този?

— Брайс Маклауд — отвърна Армстронг безизразно, както подобава на образцов прислужник. Брайс свали ръкавиците си за езда, после кожената си шапка. Иън видя бакърените му коси. — Братовчед е на лейди Алана. Господар на Фионауей.

* * *

Да, водните духове могат да приемат образа на човешки същества.

На младини човечеството вярвало във всякакви магии. Тогава хората изпитвали благодарност към слънцето и потрепервали при лунно затъмнение. Посрещали чудесата на природата със страхопочитание и благославяли всеки воден дух, който се отърсвал от кожата си и тръгвал сред тях.

ГЛАВА 7

— Наследник?

— Да. През последните две години не излиза от съдилищата и настоява лейди Алана да бъде обявена за мъртва.

— Тук съм повече от месец. Защо никой не си е направил труда да ми го спомене?

— Трябва да минат седем години, преди да я обявят за мъртва, а ние още не сме загубили надежда — отвърна Армстронг рязко.

Обяснението постави Иън на място. В представите си се виждаше вече собственик на имението. Смяташе, че прислугата го харесва. Но в сравнение с клана Маклауд той бе прекарал тук твърде малко време. И още по-лошо: беше натрапник — англичанин.

Досега Иън възприемаше завръщането на лейди Алана като пречка да получи наследството си. Сега ставаше ясно, че тя е само първата от поредица трудности. Възнамеряваше обаче да преодолее всичко, защото решимостта му да притежава Фионауей все повече се засилваше.

— И двамата сме наясно, че сега едва ли ще я обявят за мъртва — продължи Армстронг. — Но няма да го споделяме с този Маклауд. Нямам му никакво доверие.

Влезе втори джентълмен, по-млад от първия, но със същите бакърени коси и лице, обсипано с весели лунички. Нито беше толкова елегантен, нито толкова надменен, но Иън тихо изруга.

— Братът на господин Брайс — обясни Армстронг, преди Иън да е попитал. — Господин Едуин е истински глупак и не се тревожи от каквото и да било.

Ама че късмет! Истинско нашествие на рода Маклауд!

— Няма повече. И, господин Иън...

Иън се обърна към Армстронг.

— ...помнете, че който притежава имението, той има предимството, а този човек сте вие.

Иън въздъхна леко облекчен. Дори Армстронг да не е изгубил надежда за Алана, той все пак не би предал с радост Фионауей в ръцете на Брайс.

Иън кимна и прекоси салона, за да поздрави братовчедите — натрапници. Протегна ръка към Брайс и заговори с подчертан британски акцент:

— Иън Феърчайлд, сър. Добре дошли във Фионауей. Толкова е приятно да ти идват гости.

— Брайс Маклауд. — Пое ръката на Иън и жизнерадостно я разтърси. — Толкова е приятно човек да посети отново старата съборетина. Хич не се е променила от времето, което прекарах тук като дете.

Началните изстрели бяха дадени. Иън се представи като човек, който живее тук. Брайс се представи като човек, чието минало е преплетено с Фионауей. До този момент резултатът беше равен. Оглеждайки по-внимателно Брайс, Иън си даде сметка, че са почти връстници, еднакви на ръст и на тегло. Ала този Маклауд щеше да загуби. Както и Алана. Иън щеше да се погрижи това да стане.

По-младият брат прочисти гърлото си доста маниерно.

— Едуин Маклауд, на вашите услуги — обяви той и кимна. Иън също кимна и забеляза, че луничките на Едуин буквално сияят.

— Няма ли да пиете чай с мен? Армстронг, попитай госпожа Бриди дали е направила от своите великолепни кифлички.

Армстронг изпълняваше до съвършенство ролята си на предан прислужник.

— Да, господарю, госпожа Бриди е направила кифлички. Прави ги всеки ден, откакто споменахте, че ги харесвате.

Точка в моя полза, помисли си Иън, докато двамата с Брайс се настаняваха пред камината. Едуин предпочете да крачи неспокойно напред-назад сред столовете и масичките наоколо. Спираше от време на време и потропваше по дървената ламперия — нещо, което се стори крайно неприятно на Иън. Едва ли бе на повече от двадесет и пет години. Липсваше му всякакъв финес. Враг, който издава чувствата си.

Брайс, от своя страна, не демонстрираше нищо освен остра бдителност.

— Веднага след като узнах, че синът на господин Феърчайлд се е появил, пристигнах. В качеството си на владетел на Фионауей и

представител на рода Маклауд сметнах за свой дълг да ви посрещна официално.

Брайс опъна крака към огъня и даде възможност на Иън да огледа високите му лъснати до блясък ботуши.

Този тип очевидно наскоро бе посещавал лондонски шивач, защото цялото му облекло бе безупречно и модно.

— Земевладелецът на клана? Наистина ли сте такъв? — Иън успя да вмъкне нотки на изненада. — Мислех, че лейди Алана е земевладелката?

Брайс се опита да се усмихне, но устните му по-скоро се изкривиха.

— Титлата по-подхожда на мъж. — Усмивката му стана злорада. — Колкото и да остане изненадан баща ви от това. Дочух, че е болен. Надявам се да не е сериозно.

Умира, но да бъда проклет, ако го пусна да си отиде, преди по някакъв начин да съм си осигурил мястото тук.

— Съвсем не.

— С него ли ще вечеряме?

Кой ви е канил на вечеря?

— Все още се възстановява след последното посещение на лекаря. Знаете какво изпитание е това. — Иън се наведе напред и облегна лакти на коленете си. Привидно искрено, както само той умееше, продължи: — Срам ме е да си призная, но не разбирам напълно шотландските закони. Бихте ли ми обяснили как така сте земевладелец на Фионауей?

Едуин спря да крачи и се озъби:

— То е толкова престижно, колкото всяка една английска благородническа титла.

— Разбира се, разбира се — съгласи се Иън. — Но все пак лейди Алана е наследила Фионауей.

— Титлата се полага на мъж, а наследник на имението става само пряк потомък на Маклауд. — Брайс си позволи лека триумфална усмивка. — Поне докато не се яви претендент. Или ако прекият потомък наруши някое от правилата, свързани с наследството.

— Правила? — Този път не се наложи Иън да се преструва на объркан. — Не става ли въпрос за закони?

Едуин ентусиазирано се намеси:

— Не. Фионауей е особено имение. Обвързано е с договор, в който се подчертава...

— Опитва се да каже — прекъсна го Брайс умело, — че Фионауей е много старо имение и законите тук отстъпват пред традициите.

Иън изгледа Едуин.

— Това ли искаше да кажеш?

Силна руменина обля страните на по-малкия брат.

— Да. Това.

Лъжеше. Правеше го нескопосано. Оттегли се до камината и забарабани по полицата.

— Значи... — Иън съсредоточи вниманието си върху Едуин, — ако лейди Алана има син, той ще бъде земевладелецът?

Брайс отвърна вместо брат си:

— Онзи клон на семейството има единствено дъщери. — Този път се усмихна самодоволно. — Моят клон пък винаги е раждал синове.

„Аз мога да дам син на Алана.“ Мисълта смая Иън със своята яснота.

— Но това няма значение — продължи Брайс, — защото лейди Алана вече не е сред нас.

— Изглежда доста леко понасяте тази тежка загуба — отбеляза Иън.

Брайс хвана дръжките на стола и се наведе напред.

— След смъртта на леля Кевен семейството ми често гостуваше тук.

— Леля Кевен е майката на Алана? — предположи Иън.

— Да. Прекрасна дама, но не особено мъдра при избора си на съпруг. — Брайс изгледа Иън свирепо, сякаш той бе виновен, и със съдбовен глас обяви: — Омъжи се за англичанин.

— И дълбоко съжаляваше — допълни Едуин самодоволно.

— Всички съжалявахме — натърти Брайс рязко. — А най-много Алана. Знам го. Навремето играехме заедно. Приказвахме си. Биехме се. Когато изчезна, се молех да се завърне невредима. Но от известно време е ясно, че молитвите ми са били напразни и някой трябва да поеме Фионауей, преди...

— Баща ви да го съсипе — довърши презрително Едуин.

Брайс погледна брат си. Едуин притихна.

— Извинявай — промълви той и свивайки рамене, се ухили гузно.

По лицето на Брайс се изписа раздражение, но все пак успя с привидна лекота да се облегне на стола.

— Едуин не е дипломат. Надявам се, ще го извините.

— Разбира се — промълви Иън.

Поклащайки крак, Брайс отбеляза:

— Какъв интересен пръстен носите!

Иън сведе поглед към лявата си ръка.

— По-интересен е, отколкото предполагате.

— Мога ли да го видя?

Иън протегна ръка без колебание и не само позволи на Брайс да пипне пръстена, но и леко да го завърти.

— Красив е! — Смесиха се завист и възхищение. — Откъде го имате?

— Винаги съм го имал.

Беше истина. Иън не помнеше момент, в който пръстенът да не е бил на ръката му.

— Семейна реликва?

— Може и така да се каже. Потъркай камъка.

Иън се сети колко бързо вещицата отказа да го стори и се зачуди дали и Брайс е така добре осведомен.

Очевидно не беше, защото прокара пръст по гладката повърхност и нададе радостно възклицание.

— Промени си цвета! Виж, Едуин!

Едуин се приближи. Иън се помъчи да преодолее някакво внезапно тъмно влияние. Обзеха го мрачни предчувствия и едва се въздържа да не дръпне ръката си от дланта на Брайс.

В това време Едуин се вторачи в пръстена и по-големият отново потърка камъка.

— Промени се от син в зелен. Виж... Пак се променя!

— Колко странно. — Едуин бутна Брайс и самият той потърка камъка. — Сега пък става черен!

Иън се опитваше да проумее двамата братя и да разбере защо го обзема такова предчувствие за бедствие.

— Едуин, това е като камъните, които чичо Дарнъл ти показва, нали? — попита Брайс.

Братът се намръщи.

— Нищо не ми е показвал.

— Но ти каза...

— Нищо не съм казал.

Иън изтегли ръката си. Двамата братя залитнаха, изправиха се и... направо зинаха.

Уайлда пресичаше големия салон.

Това е добре. Щяха да бъдат доста заети.

Мисълта се мярна ненадейно в главата на Иън. После забрави. Остана само ужасната свръхестественост на тъмната му дарба. От камъка се откъсна студенина и премина през костите му като скалпел. Едва не се срина на колене. Опита се да се овладее. Затвори очи, стисна зъби, взе лявата си ръка в дясната и допря камъка към дланта си.

За миг стаята и Фионауей изчезнаха напълно от съзнанието му. Издигна се на шеметна височина — ако паднеше, щеше да се разбие на парчета. Сърцето му спря. Смъртта го взе в ръцете си и всички ангели побягнаха от чудовището, в което се бе превърнал. Спускаше се към...

— Иън, кои са тези привлекателни мъже?

Уайлда. Уайлда го заговори.

— Да, сър, няма ли да ни представите?

И онова момче. Как му беше името? Едуин. Едуин Маклауд. Искаше да се запознае с Уайлда.

Иън бавно отвори очи. Стаята си беше същата. Огънят все още разпръскваше топлина. През прозорците нахлуваше светлина. Мъжете стояха пред Уайлда и излъчваха любов. Приличаха на хипнотизирани елени. Никой не бе забелязал неразположението на Иън. Не се налагаше да дава обяснение.

Но му се искаше да е в състояние да обясни какво му се случи. От години използваше пръстена, за да разбере истинската същност на даден човек, и досега камъкът неизменно бе ставал или хладно зелен, или нагорещено червен, или сдържано прасковен. Никога не бе почернявал. Самият той никога не бе изпитвал подобни усещания. Сякаш беше стигнал до ръба на лудостта.

— Иън? — подкани го Уайлда, шарейки с поглед между Брайс и Едуин.

Иън ги запозна, без да чува какво точно казва, но вероятно е било уместно, защото Уайлда подаде ръка на единия, после на другия и всеки от тях я поднесе към устните си като свещена икона.

— Ще поостанете ли известно време?

— Да, да — отвърнаха и двамата в хор.

Бяха пламенно влюбени в нея. Иън го знаеше, защото го бе виждал да става стотици пъти. Всеки мъж, чийто поглед попаднеше на жена от рода Феърчайлд, се влюбваше на часа.

Иън се извърна и притисна слепоочията си с пръсти. Днес научи толкова много неща. Баща му умираше, а Алана бе жива. Жива! И готова да се завърне като господарка на Фионауей! Побиха го ледени тръпки. Ако тя се върнеше, той отново щеше да стане онова, което винаги е бил — мъж без име и място.

Но все пак можеше да направи нещо.

Погледна отново мъжете Маклауд, застанали до Уайлда. Тази вечер Брайс и Едуин ще бъдат омаяни и захласнати от всяка нейна дума и ще си съперничат за вниманието ѝ.

И няма да забележат кога Иън се измъква, за да прелъсти една вещица.

* * *

За пръв път водните духове и представителите на семейство Маклауд сключили съюз през една страховита зима във Фионауей. Така разказва легендата. Поданиците на Маклауд умирали от глад и студ, а господарите не били в състояние да направят нищо. Нямали и какво да продадат на богатите си съседни, за да купят храна и дърва. Водните духове не понесли плача на децата и извадили от дълбините камъни. Скъпоценни камъни с приглушени цветове и тайнствени свойства. Хората ги взели, занесли ги на юг, където слънцето греело по-топло, и за свое учудване открили, че получават добри пари за тях. Но понеже били от рода Маклауд, настоявали да се издължат.

Маклаудови не приемали нищо даром.

Водните духове обаче имали нужда от въздух, защото излизали на сушата, когато се чифтосват. Така преди много, много години Маклаудови и водните духове се споразумели. Написали договор и сключили съюз.

ГЛАВА 8

Слънцето се скри зад облаците и бризът стана малко по-студен. Алана се гмурна в хладните води и заплува към брега. Теченията бяха коварни, а тя остана прекалено дълго във водата. Беше ѝ студено и се чувстваше изморена, но как само я екзалтира съществуването на съюза!

Порейки вълните, огледа пустия плаж и околните скали. Нищо не помръдваше. Само растенията се полюшваха от вятъра.

Така и очакваше. Никой селянин не смееше да слезе на брега след залез слънце, когато водният дух на Фионауей се носеше по вълните. Хвърли поглед назад към зелените води. Никакъв воден дух! Толкова ги бе умолявала да ѝ дадат възможност да ги зърне. Но въпреки това вярваше, че са тук. В края на краищата преди малко видя доказателство.

Стъпи на брега на пръсти. Взе грубия ленен пешкир и сръчно се подсуши. Обви го около косите си и надяна робата. В спускация се здрач това бе достатъчно, за да не я разпознае някой случайно срещнат рибар.

В такъв момент винаги ставаше неспокойна.

А тази вечер, докато поемаше към хълмовете в края на долината, ѝ се стори, че вятърът нашепва името ѝ.

„Алана... Алана...“

Огледа се, но не видя никого. Плажът се простираше в далечината, под къщата на имението Фионауей. Селцето се гушеше в другия край на долината — не беше възможно някой да я вика и оттам.

Дали не бяха обитателите на океана, водните духове, закопнели за нейното приятелство?

А дали наистина желаше да ги види?

Пристегна кърпата около главата си и затича по пътеката към дома си, без да обръща внимание на повторното нашепване.

„Алана... Алана...“

В сенките на дърветата се спря. Вятърът се усилваше. Идеше буря. Залязващото слънце обагреше гората със странна светлина. Лъчите му изплитаха въздушни замъци. Злато къпеше клоните и танцуващите из въздуха пращинки.

„Алана... Алана...“

Извърна се. Нямаше никой.

Изпраця клонка. Чуха се стъпки.

Заряза достойнството и хукна.

Не поглеждай назад. Не поглеждай...

В този миг облаците обгърнаха света и го потопиха в нощ. Сякаш някакъв магьосник извърши преобразуването.

Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. После продължи забързано. Нито лунна светлина, нито проблясване на звезди разсейваха мрака. Напрягаше очи. Добре познаваше пътя до колибата, но тази вечер всичко изглеждаше различно. В главата ѝ гъмжеше от истории за феи, които преместват пътеките и залавят нищо неподозиращите смъртни.

Не се боеше от феите. Но джуджетата... Те пленяваха невинни жени, сваляха дрехите им и мушкаха ребрата им с кокалестите си пръсти. Ами призраците... изцапани с пръст и наметнати с парцали...

Или историите за вълшебници, които ненавиждат предизвикателствата и ръководят орди от зли духове. Те знаят как да потърсят възмездие от една самотна жена, дръзнала да заяви, че познава древните сили. Под тяхна власт са и ветровете, и дъждовете.

Светкавиците и гръмотевиците подтикваха Алана да ускори ход, сякаш невидима ръка я буташе по гърба. Долавяше миризма на сяр, въглища и огън. Усещаше, че някой я гледа — очи в тъмнината, които се наслаждават на бягството ѝ. Пое по планинската пътека. Пъргаво прескачаше стърчащите корени и отместваше клоните, които се протягаха да я оплетат.

Дърветата сякаш бяха оживели. Загуби кърпата си, дръпната от пръстите на злорада нимфа. Дъждът се лееше като из ведро, краката ѝ се хлъзгаха. Пороят отми солта от косата ѝ и вледени душата ѝ.

Цялата беше вир вода. Най-после стигна върха. Вече виждаше колибата си, осветена от изригващите светкавици. Усещаше очите да пронизват гърба ѝ. Събра последна смелост, извърна се и се загледа в гората — на пътеката стоеше чудовище подобно на прилеп!

Светкавица, по-ярка от всички до момента, раздра небето. Алана го видя — на мястото на очите му зееха огромни дупки, зъбите му проблясваха. Започна да се издигна нагоре, нагоре, докато...

Тя хукна.

Изостави пътеката и се спусна направо към колибата си. Прескачаше храсти и заобикаляше дървета. Кракът ѝ се подхлъзна в калта. Почти се преметна през глава, но продължи да тича. Най-сетне стигна до градината си. Прескочи плета и се втурна към вратата.

Резето не поддаваше! Все пак успя. Отвори със замах, шумгна се вътре и затръшна вратата зад себе си. Най-последно в безопасност!

Очите ѝ се взираха в тъмнината на колибата. В безопасност...

Поредната светкавица освети стаята. Отекналият тътен оповести края на бурята. Тогава от нейната собствена маса се надигна миниатюрно копие на чудовището от хълма. Започна да се издига нагоре, отвори широко уста, оголи зъби и... със смразяващ писък се устреми към нея.

Алана изкрещя. Чудовището се сгуши в краката ѝ и жално измяука.

— О! Непослушник! — Треперещите ѝ пръсти галеха козината на животинката, щръкнала от ужас. Електричеството, което премина помежду им, стресна и двете. Прегърна котката. — Не се плаши. Бурята почти премина.

Светкавиците вече изчезваха, гръмотевиците затихваха. Лунната светлина — същинска струя от течни морски опали — проникваше между облаците и озаряваше кожата върху леглото.

Алана прокара ръка по челото си и напипа песъчинки и кал. Все още замаяна, поднесе ръка пред очите си и се загледа в нея. Някакви тъмни петна...

Остави котката на земята, разтвори широко кепенците, напълни шепи със стичащата се от стрехата дъждовна вода и разтърка длани. Трепна, защото усети болка, и отново се загледа в ръцете си; този път по-внимателно. Тъмните петна не бяха изчезнали. Те кървяха. Разтревожена се огледа на лунната светлина.

Беше покрита с кал от главата до петите. Листа и клонки се бяха напластили по робата ѝ.

— О, Алана, какво си направила?

Свали дрехата, хвърли я в ъгъла и грабна кофата от мястото ѝ до масата. Краката я отведеха до вратата, ръцете посегнаха към резето... За миг се поколеба. В края на краищата беше видяла онова същество подобно на прилеп, нали?

Предпазливо отвори и през тънкия процеп огледа двора. Беше огрян от луната. И съвсем пуст. Отвори малко по-широко и облегна рамо на рамката.

Нищо. Звездите сияеха. Луната плаваше по измитото небе. В локвите капеше вода. Въздухът беше свеж и пълен със сила. Билките ѝ пръскаха приятните си аромати.

Горското сечище около дома ѝ изглеждаше съвсем обикновено. Толкова обикновено, че Алана се смъмри: „Голяма вещица, няма що! Да се изплашиш от една буря.“ Отдели се от прага с кофата в ръка и се насочи към бурето за събиране на дъждовна вода.

* * *

Загърнат в пелерината си и с пешкира на Алана в ръка, Иън я наблюдаваше как се къпе. Дръзко разсъблечена, тя се обливаше с хладната дъждовна вода. Тялото ѝ нямаше нищо общо с това, на вещицата, за която се представяше. Деликатните ѝ гърди бяха вирнати и стегнати, което накара гордата му издутина между краката да набъбне. Бедрата ѝ започваха от тънката талия, а краката ѝ... При други обстоятелства щеше да се възхити само от вида на глезените ѝ, а сега имаше възможност да наблюдава цялата великолепна дължина на краката ѝ. Приличаше на нимфа.

Разплете косите си и ги потопа в кофата. Долавяше сърдитото ѝ мърморене. Усмехнат се заслуша. Дамата очевидно никак не бе доволна от себе си.

Когато беше застанал на пътеката с широко разперени поли на пелерината, я подплаши. Но трябваше да си го върне на малката вещица заради номерата, които тя му погоди.

Не бе очаквал, че ще се нарани.

Най-сетне Алана се отдръпна от бурето с дъждовна вода, но кракът ѝ поддаде и тя опря коляно в тревата. Иън понечи да пристъпи

напред, ала момичето се хвана за ръба на съда и се надигна. Взе наранения си крак и го вдигна към очите си. Чу я да промърморва:

— Подува се!

Изрече го с искрено смаян тон. Тръгна предпазливо. Иън я наблюдаваше напрегнато. При цялата си загриженост не оставяше сляп нито за стройното ѝ тяло, нито за гордия начин, по който пристъпваше.

Никаква светлина не се появи в колибата. Иън обаче продължаваше да я наблюдава — първо сновеше напред-назад, докато накрая застана пред прозореца — все така в цялото си голо великолепие — и затвори кепенците.

Иън седна на някакъв камък и започна да обмисля следващия си ход.

Ако беше истински английски джентълмен, щеше да си тръгне и тя никога нямаше да разбере какво е видял. Ала той не беше толкова примерен — редица хора му го бяха намеквали. Пък и само наполовина беше англичанин. Другата половина... Е, не говореше често за другата си половина. А и съществуваше онази малка подробност с брачното свидетелство, което родителите му така и не си дадоха труда да извадят.

Фактът, че е извънбрачно дете, не го караше да се смята за различен от останалите. Оказа се достатъчно добър жените сами да го отвеждат в леглото си — видимо те доста се наслаждаваха на това, — но не и достатъчно добър някоя да се омъжи за него. Не и братовчедка му Мери, която толкова бързо се влюби в Себастиан Дурант, че не му остави никакви шансове. Не и обеднялата дъщеря на виконта. Дори не и Нел...

Сърцето му се сви от мъка при този спомен. Добрата квакерка Нел. Тя го обожаваше и така сладко отвърщаше на целувките му, че той се чудеше дали не е попаднал в Рая. Мислеше си, че го обича. Почти се бяха обрекли един на друг, но бавно, постепенно нейната привързаност премина в предпазливост. А после в страх. Когато вече не можеше да понася потреперванията ѝ от отвращение, се напи и ѝ призна истината за своята майка.

Така настъпи краят. Нел му изпрати обляно със сълзи писмо — умоляваше го за прошка, но било невъзможно да се омъжи за мъж като него.

Избуха бухал и се стрелна между клоните да си търси вечеря.

Иън се съсредоточи пак върху колибата. Жената вътре бе наследница на имение. Не най-голямото на Британските острови. Не и най-богатото. Но място, на което можеш да принадлежиш. Място, което го примамваше като песента на сирена.

Лезли не успя да спечели сърцето на Алана. Лошотията му работеше против него. Сега тя живееше в гората, готова да си върне земите на двадесет и първия си рожден ден, а ако по някаква причина не успееше, Брайс Маклауд бе следващият законен притежател, после Едуин, после... Кой знае колко Маклаудови чакат още?

Може би Иън всъщност ѝ правеше услуга. Потрепери при спомена за студенината, която го обзе от допира на братята Маклауд до пръстена. Ако Брайс знаеше, че тя все още е жива, докъде ли би стигнал, за да си осигури господство над имението?

Имаше само едно нещо, което Иън бе в състояние да стори — да постъпи като истински представител на рода Феърчайлд. Да влезе в колибата и да се пъхне в леглото на Алана.

* * *

Ръцете ѝ трепереха, докато отмерваше билките, които щеше да пусне в кипналото вино. Смляна брезова кора за болките, лайкучка за отпускане, биле усойче за навехнатия глезен, канела за вкус. Старата вещица Маб я бе научила да прави отварата за себе си пестеливо, но Алана добави щедра порция лауданум, за да заспи по-лесно.

Разбърка и отпи. Бе доста приятна. Седна на пейката. Отпи отново. Наистина беше хубаво.

Не стройната фигура на Иън я преследваше. Не можеше да се откъсне от очите му — големи, кафяви, прями и преценяващи. Почти хипнотизиращи със своята настойчивост.

Разбърка отварата, пийна солидна глътка и реши да не обръща внимание на усещането за изтръпване на зъбите, което остана в устата ѝ.

Имаше чувството, че може да се потопи в очите му и никога да не изплува. Бури бушуваха там. Проницателността бе изписана на лицето му. И магия вероятно се криеше в допира му.

Това, разбира се, тя никога нямаше да разбере. Кой би се влюбил във вещица?

* * *

Ех, само да имаше начин да се сдобие с тези земи, без да безпокои дамата...

Такъв начин обаче не съществуваше.

Затова щеше да заяви претенциите си към Алана и земите ѝ по най-примитивния начин, използван от толкова мъже преди него. Тук, в края на краищата, е Шотландия — примитивно място. За да си извоюва позиция, за да има правото да бъде баща и заради безопасността на самата Алана, трябваше да я притежава.

Потрепери. Влагата се просмукваше от подгизналите му ходила нагоре по краката, а хладният полъх на вятъра проникваше направо до костите му. Излезе от сенките на хълма и огледа хоризонта. Над океана се задаваха нови облаци. Скоро пак щеше да се разрази буря. Сви рамене и безшумно се отправи към колибата.

Надяваше се Алана вече да е потънала в забравата на съня. Така плановете му щяха да се осъществят къде-къде по-лесно.

Докосна вратата и я бутна. Дървената плоскост се завъртя на кожените панти. Влезе. Дочу дишането ѝ. Дори леко похъркваше. Явно беше изтощена, а той се готвеше да я измори още повече.

Пристъпи и остави пешкира на масата до сребърната чаша и гарафата, които се открояваха със своята еlegantност сред скромната мебелировка. Посегна към кепенците и широко ги разтвори. Нахлулата лунна светлина очерта светъл квадрат върху пода и придаде странно сияние на всички предмети.

Погледна предпазливо към леглото — Алана лежеше по гръб, отметнала една ръка настрана, а другата — подпъхнала под тила. Бакърените ѝ коси свенливо прикриваха част от раменете и шията, но оставяха открито мястото около огърлицата с камъни. Потръпна при вида на драскотините по деколтето ѝ. Бялата плът на гърдите ѝ го плени. Малката вещица. Неговата вещица.

Би трябвало да се почувства засрамен от себе си, че си подсигурява наследството ѝ по този начин. Вместо това си наложи да

се пребори с прилива на трепетно очакване. Алана не приличаше на никоя жена, която бе виждал. Тя не се страхуваше от съдбата. Нито от него. Знаеше, че е в състояние да я накара да го обикне.

Някакво отъркване около глезените му го сепна. Последва мяучене. Хвана животинката за врата и я вдигна. Котката протегна шия, подуши го и леко опря нос в носа му. Иън прие благословията и я постави върху перваза на прозореца, откъдето тя скочи на тревата и пое към селото.

Разкопча катарамата на пелерината си и я свали. Разхлаби колана и изхлузи ризата си. Жаждата го подтикна да посегне към гарафата. Вино! Надигна я и със замах си наля. После я вдигна по посока на леглото.

— Ще споделим брачната чаша, моя сладка, макар ти още да не го съзнаваш.

На един дъх пресуши пикантното питие. Усети горчилката от билките и потрепери. Свали панталоните си. Наведе се към леглото и нежно произнесе:

— Алана...

Тя въобще не откликна. Нито помръдна, нито въздъхна. Гальовно проследи контура на лицето ѝ, погали тънките вежди и подчертаните скули. Гледката го омайваше.

Винаги бе предпочитал силните, решителни, умни жени. Като Алана.

Докосна камъните на шията ѝ и се опита да разчете издяланите по тях послания. На светлината на луната видя неразгадаеми знаци и си даде сметка, че и преди е виждал такива. Бяха камъни за заклинания и гадания.

В момента обаче не се интересуваше защо тя ги носи. Усмихна ѝ се.

— Ще се разбираме отлично, щом разбереш кой всъщност ти е господар.

Примигна. Собственият му глас го изненада. Стори му се някак по-дрезгав.

— Дали пък виното ти не е силно? Няма да ти помогне да се преструваш на заспала. — Разтърси я. Главата ѝ се отметна назад. Загледа се в нея. — Добре се преструваш. — Седна на леглото. Въжетата изстенаха и той се настани на пухения дюшек. Изрита

калните си ботуши. — Добре се преструваш. Но не е възможно да спиш така дълбоко. Да не си взела приспивателно? — Погледът му попадна върху сребърната чаша. От тази чаша ли пи?

Вместо отговор, дочу дълбока въздишка, докато я обръщаше настрана.

Зарови ръце в косите си и ги разроши. С несигурността на опиянен мъж занарежда:

— Вещице, няма да се пребориш с мен, чуваш ли? Предявявам претенции към теб... — Усети, че залита. — Сега... Кълна се... Сега!

Свали ленените си гащи и се стовари на леглото.

* * *

Засенчена от сгъстилите се облаци, луната престана да огрява двете тела, преплетени на тясното легло. Над хълмовете трещяха гръмотевици. Светкавици пронизваха небето. Шумът от небесните барабани изпълваше малката колиба. Вятърът нахлуваше през отворените прозорци и вкарваше вътре дъжд. Именно дъждът събуди Иън.

— Какво, по дяволите...

Надигна се и залитайки, отиде до прозореца. Опита се да затвори кепенците. Разтърси глава, за да я проясни. Погледна към фигурата, сгушена под кожата. Тялото му продължаваше да пази топлината й. Копнееше да я опознае. Леко се засмя и се остави дъждът да го облее. Затвори кепенците и пусна резето, преди да се върне в леглото. При своята вещица.

ГЛАВА 9

Ръце. Ръце отмятаха косите от лицето ѝ. Обгръщаха я с вълшебна копринена топлина, докато гръмотевиците трещяха, а светкавиците пронизваха ярко небето. Едната ръка беше запушила ухото ѝ, когато беше трепнала от разразилата се буря. Другото ѝ ухо долавяше стабилния ритъм на силно сърце, неподвластно на яростните природни стихии.

Ръце докосваха устните ѝ, простенеше ли, ужасена от чудовището, което смущаваше съня ѝ. Ръце насочваха брадичката ѝ, за да се посипят целувки по устните, после я хванаха по-здраво и нещо — топло и влажно — премина по зъбите ѝ. Ту влизаше, ту излизаше — същинско перце, подмятано от вятъра.

Всяко погалване на тези силни ръце я даряваше с увереност, помощ, утеха, успокоение. Заличаваше спомените ѝ, предизвикваше непознати реакции, доставяше ѝ неописуема наслада. Ръцете проследиха лопатките на гърба ѝ, докоснаха гърдите, обгрънаха талията. Свалиха огърлицата. Сновяха от място на място по тялото ѝ. Тя се раздвижи, за да ги насърчи.

И те откликнаха.

Плъзнаха се по шията ѝ и се заровиха в косите. Задържаха главата ѝ неподвижна, за да приеме целувката, която изследваше, питаше, но и отговаряше. После преплетоха пръсти с нейните, Усети тежест и непозната досега смесица от мускули, коси и кадифе.

Дъхът секваше от вещите прегръдки. Тя потрепери и се опита да се освободи, но ръцете я обгръщаха отново и отново.

Толкова дълго живя самотна и изолирана, че всеки допир задоволяваше отдавна потискан глад. После ръцете потърсиха едно скъпоценно място и тя пожела — не, направо закопня — да им го даде.

Плъзнаха се по вътрешната страна на бедрото ѝ и щом доловиха съпротива, я погалиха, засвидетелствайки своето обожание. Тя отстъпи. Предостави им всичко, което търсеха.

За миг спряха върху корема; разрешиха леко къдравите косъмчета между бедрата ѝ и се плъзнаха в топлата влага. Насърчаваха невъздържаната ѝ страст. Предизвикваха я да откликва на дълбокото им проникване. Алана вече хапеше устни, за да сподави смаяните си викове.

Окуражителни нашепвания долетяха от мъжа без лице, нашепвания, прекъсвани от пламенни целувки. Не спираше да милва, гали и провокира тялото ѝ. В един момент способността ѝ да сдържа виковете си я напусна.

Тогава буквално се сля с вятъра, с оглушителния тътен и ослепителните светкавици. Докато прекосяваше облаците, изпита моментна болка. После се сля с бурята. И с Иън...

* * *

Алана седна в леглото.

През пролуките на кепенците на източната стена проникваше слънчева светлина и галеше краката ѝ. Примигна — чувстваше се изтощена от невероятна емоция. Сама ли беше?

Плъзна изучаващ поглед по стаята — страхуваше се, да не зърне... кого?

Никой. Стаята изглеждаше както обикновено. Нямаше причина сърцето ѝ да бие така лудо. Нямаше причина да се поти в хладния утринен въздух. Нямаше причина да се чувства така смутена от облеклото си — по-точно от липсата му. Беше гола. При трескавата си фантазия бе изритала завивките настрана. Ръцете ѝ се впиха в кожата и ги придърпаха към раменете като щит срещу... собствените ѝ кошмари.

Беше сънувала... мъж. Мъж, който пленително правеше немислими неща.

Съсредоточи се в мислите си — опасяваше се да не открие по-силна от нея емоция. Но откри любопитство. За пръв път бе напълно готова да сподели убеждението, че не напразно Господ е създал жената с такова уязвимо тяло. Насладата все още течеше във вените ѝ и я омайваше, отпускате и смущаваше.

Сън? Няма начин да не е било сън. Беше толкова изморена от самота. С всеки изминал ден самоналоженото отшелничество я измъчваше все по-силно; мечтаеше да захвърли маскировката и отново да се превърне в лейди Алана.

Отметна завивките. Погледна се и... ахна. По гърдите и крайниците ѝ имаше драскотини; по бледата ѝ кожа тъмнееха синини. Пръстите ѝ опипаха натъртеното място от вътрешната страна на бедрото. Тогава разбра.

— Хубаво, че докато препусках през гората, не съм си счупила някоя кост.

Котката дори не вдигна глава.

— Било е само сън. Допирът на никой мъж не напомня... коприна. Никой мъж не е в състояние да те утеши само с една целувка и същевременно да предизвика такъв пожар.

Каква илюзия за устни, впити в нейните; устни, които се плъзгат по гърдите, по корема и по-надолу!

А от друга страна, беше толкова истинско — дори в момента тялото ѝ потреперваше. Плътно притисна бедрата си едно към друго — искаше да се освободи от чувството за нещо, което я изпълва. Опита се да се освободи и от представата за допира на силните ръце, обгърнали седалището ѝ.

Ръце. Длани. Какви подробности!

Помнеше всеки детайл — кафяви очи, Осветени от замиращи светкавици; успокояващ мъжки глас, който ѝ нашепва колко е красива и каква наслада изпитва; подрънкване на камъни, докато той ги докосва и ги оставя настрана; тръпки, пробягали по тялото ѝ, докато той смуче гърдите ѝ. Пръстите му галеха ръцете и бедрата ѝ, проникваха в нея и създаваха усещането за влага. После разтвори краката ѝ, подсказвайки ѝ да го обгърне. Девичата ѝ плът се съпротивляваше. Най-после бе проникнал в нея. Ръцете му бяха отметнали косите от лицето ѝ.

Алана си припомни своето смайване и си пое дълбоко въздух. Всичките ѝ сетива бяха изострени. Заболя я малко. Но в замяна изпита огромна наслада. Искеше ѝ се да помръдне, да извика, да се свие в себе си и да се превърне в девойката, която бе преди. Но спътникът в съня ѝ не го допусна. Тя бе трепнала, извикала и се бе държала като жена в

прегръдките на желанията. Като всичките си посестрими бе отдала всичко.

Като майка си бе прегърнала бедствието.

Ядосана отметна завивките.

— Глупачка!

Скочи от леглото и залитна. Сграбчи рамката, за да се задържи, понеже кракът ѝ се огъна. Испита остра болка, а пред очите ѝ затанцуваха бели светлинни. Все пак се задържа и накуцвайки, стигна до полицата с билки. Избра торбата с упойващи треви. С леко залитане, отиде до прозореца; разтвори кепенците и решително изсипа съдържанието ѝ. Извърна се към стаята и съзря чашата. Последните капки също изхвърчаха през прозореца. После, без да се колебае, изхвърли и самата чаша. Улучвайки пейката, тя издрънча, но не направи Алана по-щастлива.

— Повече никакви отвари! И никакви видения! Натъртена съм и кървя, защото снощи тичах по планинския склон. Сънувах, защото знам, че ще си получа Фионауей обратно. И тогава ще трябва да си избира съпруг, но не такъв като Иън. А плах мъж, който си знае мястото. — Облегна се върху перваза и с вирната брадичка отново огледа стаята. — И няма да ме кара да сънувам.

Очите ѝ обходиха леглото, пейката, масата и сандъка. По челото ѝ се очерта бръчка. С трепереща ръка докосна косите си.

— Готова бях да се закълна, че загубих пешкира... в гората...

Затвори очи. Отвори ги. Пешкирът си стоеше на масата.

Все така накуцвайки, отиде да го вдигне. Опипа го. Беше сух. Значи е бил метнат още през нощта. Не можеше да повярва. *Не можеше.*

— Може би кърпата си е била с мен през цялото време. Освен ако не са ѝ поникнали крака и сама не е дошла тук... Наистина, странна нощ беше, но се съмнявам... — Претегли пешкира в ръцете си, а после поклати глава. — Отдавна си сама, девойко. Полудяваш. Говориш на котката. Имаш си въображаем любовник...

Слънчевата светлина внезапно помръкна. Извърна се към прозореца. Задаваше се буря.

Тъмен облак. Порой. Светкавици. Гръмотевици. Знаеше какво ще последва и взе мерки.

Бързо напъха сламата, която ѝ служеше за гърбица и посипа косите си с пепел.

— Не е той! Не е възможно да е той! Никой мъж не е в състояние да командва бурите — повтаряше си тя, сякаш с думи можеше да предотврати появата му.

Чу потропване на конски копита, изтича до вратата, отвори я и се взря право в кафявите очи, които напоследък я преследваха.

Иън! Тук! С черен костюм за езда от фин плат. Наистина имаше вид на човек, способен да докарва бури. Но по-добре да не мисли за това сега. А най-добре никога да не мисли за това.

Знаеше как изглежда с разчорлените си сиви коси; знаеше, че пепел покрива лицето ѝ. Притесни се, защото не свари да мацне тук-там и по малко въглен. Не успя и да закрепил добре изкуствения пълнеж под дрехите си, затова се движеше предпазливо. За случаен минувач си беше истинска вещица. Но никога не би допуснала грешката да приеме Иън за случаен минувач.

Разочарован, той я огледа от главата до петите.

— Вещицата на Фионауей в целия си блясък!

— Натрапникът във Фионауей също в целия си блясък. Каква изненада. Влез. Небесата отново се бунтуват. — Сякаш в потвърждение на думите ѝ изтрещяха гръмотевици, а в бързо притъмняващото небе се мярнаха светкавици. — Доведи и коня си. Прекалено хубаво животно е, за да го оставиш вън.

Иън хвърли поглед нагоре и се съгласи.

— Ще го завържа при бараката. Дъждът ще започне едва след няколко минути.

Сякаш да потвърди *неговите* думи, вятърът утихна и бурята зачака. Объркана, Алана остана на прага, докато Иън се грижеше за Токсин. Беше се надявала конят да отвлече вниманието им с реакциите си. Всяко разсейване би било добре дошло, за да овладее тя нервите и желанията си.

Крачейки към нея, Иън представляваше част от природата. Пешовете на разкопчаното му сако се вееха, извилият се отново вятър разбъркваше диплите на вратовръзката му. Пръстенът му проблясваше. Зъбите му блестяха в лъчезарна усмивка. Приличаше, забеляза тя смаяно, на вълк-единак, за когото е приготвен пир с дванадесет блюда.

В миг на отчаяна храброст Алана понечи да застане пред него и да му забрани да влезе, но здравият ѝ разум надделя. Отстъпи настрана и се приведе по-силно от друг път. Накуцването ѝ сега бе истинско и болезнено. Извърна се, а Иън я последва по петите, без да престава да я изучава с поглед. Ръката му се протегна и стисна силно рамото ѝ. Тя трепна, а той придърпа с крак пейката и я приближи към тях. Далеч не нежната му ръка я принуди да седне.

Самият той праметна крак през пейката и се настани направо, накланяйки се недвусмислено агресивно напред.

— Е... — Взря се право в очите ѝ. — Как се чувстваш в днешното сияйно утро?

Руменина заля лицето ѝ под пепелта. Връхчетата на ушите ѝ, носът и гърдите ѝ горяха. Несъмнено той не го забелязваше, понеже черните облаци сгъстяваха тъмнината в стаята, но тайнствената му усмивка подсказваше, че е изключително доволен.

— Сияйно утро? — Гласът ѝ дрезгавеше. — Летните бури не са сияйни.

— Роден съм по време на буря. Бурите ме привличат... Или аз ги привличам...

Небесата над колибата изтрещяха в потвърждение на думите му.

— Прекалено многото дъжд през лятото пакости на посевите.

— Ще спре до пладне.

Победена от увереността му, тя се отдръпна, извърна очи от неговите и забеляза ръцете си. В бързината бе забравила да ги маскира. Чистата кожа направо грееше. Смутено ги напъха в широките ръкави.

Иън продължи:

— Искам да поговорим. Чувствам те така близка... Очите ѝ отново се устремиха към него.

— ...както никой друг във Фионауей.

През тялото ѝ премина смайваща тръпка. *Какво иска да каже? Нима този мъж е в състояние да заповядва на сънищата ѝ?*

— Какво чуваш за Алана?

— Алана? — Задави се. — Говорят, че е... мъртва. Според водните духове...

— Ако водните духове са я откраднали, могат и да я върнат. — Ставаше груб. — Лейди Алана е жива. Знаеш го. И ще се върне

веднага щом Лезли умре. За да претендира за земите. И аз ще остана без наследство.

Внезапната му атака я потресе. Налагаше се внимателно да обмисли думите си.

— Но ти имаш попечителството над Фионауей. Как може лейди Алана да си възвърне собствеността?

— Тя е наследницата. Ако реши да се обърне към съда, ще ме изхвърлят без пукнат грош.

Обзе я гняв.

— И ще си присвоят значителна част от парите ѝ.

— Толкова ли са корумпирани съдилищата в Шотландия? — Попита го престорено невинно.

— Съдилищата навсякъде са корумпирани. Съдилищата ме принудиха да приема... — Спря се навреме.

Съдилищата я бяха принудили да приеме Лезли за свой опекун, защото баща ѝ — един от най-неразумните хора, живели някога — го считаше за свой сърдечен приятел и го споменаваше в завещанието си. Съдилищата не оспориха волята му — бащата имал право да посочи опекун на непълнолетната си дъщеря. На възражението ѝ, че след смъртта на майка си фактически тя управлява имението, те ѝ се изсмяха надменно и протегнаха ръка, за да приберат данък наследство.

— Съдилищата се ръководят от мъже, а те винаги вземат страната на събратята си.

— Все пак Алана няма защо да се тревожи. На следващия си рожден ден — на двадесет и първи юли — става пълнолетна.

— Не е много далеч...

Откъде е научил рождената ѝ дата? И как се е досетил за плановете ѝ?

— След този ден Фионауей официално ще бъде нейно. Но както току-що самата ти отбеляза: съдилищата се ръководят от мъже. А те не са склонни да повярват в способностите на една жена да се справи с огромно имение като Фионауей.

Иън изрече на глас опасенията, които тя не смееше да си признае.

— Вчера пристигнаха едни роднини на лейди Алана. Привлякла ги е мълвата за близката смърт на Лезли. По-големият ми даде да разбере, че, след лейди Алана, той е наследник на Фионауей.

— Брайс.

Едва чуто произнесе името. Брайс — неизменно усмихнат, неизменно елегантен, неизменно готов да даде съвет на по-младата си братовчедка. Не го харесваше, вероятно защото — както многократно бе изтъквал Лезли — никак не обичаше да я ръководят. Повечето мъже обаче намираха Брайс за добър, а повечето жени — за привлекателен.

— Да. Казва се Брайс Маклауд. Претендира да е глава на клана.

— Той е земевладелецът.

— Е — възкликна Иън и разпери длани, — значи всичко е ясно. Смятах, че когато баща ми умре, аз ще поема Фионауей, и бях щастлив. Винаги съм мечтал да имам собствен дом. Предвид състоянието на конюшните, нивите и селяните, имението определено се нуждае от мъжка ръка.

— С Фионауей всичко си е наред!

— Ако някой положи малко грижи, наистина ще се оправи. — Потупа се по гърдите, за да даде да се разбере, че става въпрос за него. — И все пак съдбата на Фионауей се върти около лейди Алана. Не се ли върне тя, Брайс ще ме изхвърли насила. А върне ли се, и поиска ли да ми го отнеме, ще се боря с нея.

— Как?

— Ще настоявам да каже къде е била през последните няколко години. Ще дам да се разбере, че млада жена, която е оцеляла сама през цялото това време, явно се е препитавала със съмнителни методи. И ще подчертая колко е недостойно такава жена да наследи Фионауей. Изрично ще настоявам аз да бъда посочен за неин опекун.

Не се усъмни в думите му. Беше достатъчно безскрупулен да унищожи репутацията ѝ. Разтърка чело, но се сети, че не е поръсила ръката си с пепел и бързо я скри.

— И Брайс би могъл да постъпи така.

— Естествено. Тогава ще се изправим един срещу друг — ще се влачим по съдилища, за да доказваме кой има право да поеме опеката над Фионауей и лейди Алана. Ще се наложи, разбира се, да се пожертва имението, защото съдилищата са мудни и докато се разреши въпросът, няма да има кой да го ръководи.

Алана потрепери.

— И какъв избор има лейди Алана? Според теб, ако тя не се върне, Фионауей ще стане бойно поле. А ако се върне, ще се изправиш

срещу нея.

— Само ако реши да ме лиши от наследство. Но има и друг изход. Тя може да се върне и да заеме мястото си... до мен.

— Да се омъжи за представител на рода Феърчайлд? — Беше напълно шокирана, ужасена и... — За теб?

Той кимна.

— Отвратително, знам. Но вече е била предопределена за баща ми, а аз все пак съм по-добрият избор.

По-добрият? Лезли я отвращаваше, но тя съзнаваше, че с него би запазила контрола и над прислужниците, и над себе си. За Иън не беше сигурна, затова стисна ръба на пейката, та чак кокалчетата ѝ побеляха.

— Ласкаеш се.

— Нима? Гарантирам ти, че след брачната ни нощ лейди Алана няма да ме възприема така. — Гласът му напомняше котешко мъркане.

Кожата около устните ѝ настръхна, сякаш целувката, която сънува нощес, е била от мъж с брада. Черна мека брада, оформена прецизно. О, защо този сън я преследваше? Ставаше ѝ все по-горещо и неловко.

— Селяните, рибарите и дори прислужниците са ми разказвали колко се гордее лейди Алана с Фионауей. Склонен съм да им вярвам. Но тя изглежда е преценила, че аз не съм подходящ за него. Затова се промъкна в спалнята ми с нож и се опита да ми пререже гърлото. — Гласът му я галеше. — Каква жена само! Ще бъде непременно моя! Ще я облека в най-хубавите рокли и...

— ...и ще я биеш, ако вечерята е прегоряла — прекъсна го тя, за да разруши омаята.

— Е, за подобна дреболия не. — Усмивката му стана по-мека. — Но ако ми измени и доброволно отдаде тялото си на друг...

— А тя ще може ли да те бие, ако ти ѝ измениш?

— Няма да има по-верен от мен. — Отпусна ръка върху рамото ѝ и се загледа в очите ѝ. — Женитбата ще ме обвърже завинаги.

— Думи, думи!

— Нямаш причини да се съмняваш. Не бива да съдиш за всички мъже по твоя... по Лезли Феърчайлд.

— Вероятно си прав. Но все пак се чудя защо ми разказваш всичко това.

— Нали си вещица? Предай ѝ моето послание. — Огледа колибата. — Тук някъде все трябва да имаш някоя кристална топка.

От нахакаността му я засърбяха ръцете.

— А дали ще се окажеш достатъчно силен, за да ѝ възвърнеш земите.

— Радвам се, че повдигаш този въпрос. Отраснах в имението на Феърчайлд и естествено станах толкова корумпиран, колкото и останалите членове на семейството. Преди седем години обаче имах видение — млада жена.

Млада жена? — Беше потресена.

— Всъщност братът на дамата ми помогна да възвърна здравия си разум. Използва... — В погледа му заиграха пламъчета. — ...няколко силни удара по главата. Оттогава обиколих света. Работих като търговец. Опознах човешката природа. Не обичам да се хваля — наведе се напред и сниши глас, — но винаги успявам да различа един лъжец.

Алана се опита да преглътне чувството на вина.

— Сериозно?

— Сериозно. Разполагам с капитали. Мога да дам на Фионауей всичко, което заслужава. — Веселието изчезна от лицето му. — Но се уморих, Маб. Уморих се да гледам древни прелести, да срещам странници, да живея в случайни къщи. Да, натрупах цяло състояние, но парите не значат нищо за човек, който никъде не се чувства у дома. Към никое друго място не изпитвам привързаност. Фионауей е последното ми убежище. Ще умра, ако ми го отнемат.

Опита се да възприеме поведението му като спектакъл. Но звучеше така страстно... Блясъкът на поредната светкавица го озари и той заприлича на издялана от камък фигура. В следващия миг обаче магията изчезна. Алана се отърси от тревогата и претегли фактите. Отгледаха я и я образоваха, за да поеме грижата за всекидневните отговорности, свързани с имението. Като всяка добре възпитана девойка. Но застаналият пред очите ѝ мъж щеше да предявява нощ след нощ претенции към нея. Те я плашеха. Силен, млад и енергичен, той контролираше коня си само с мускулите на бедрата си, а хората — със силата на ума си. И това я плашеше. Струваше ѝ се, че като се загледа в него, вече не вижда жестокост, а две преплетени голи тела.

С празни от трепет очи тя кимна.

— Ще го предам на лейди Алана, стига да ми се обади от небесата.

Гледаше я, сякаш четеше всяка нейна мисъл. Колибата изведнъж ѝ се стори гореща, тясна и задушна.

— Познаваш всички, които се трудят в селото и в къщата — обади се той. — Кой си заслужава да се задържат?

В първия момент не го разбра.

— Да се задържат?

— На кои селяни да се даде възможност да обработват нивите си? И кои да останат на работа в къщата?

— Селяните наследяват земите си, а прислугата запазва работните си места според способностите си. И потребностите.

— Способностите — добре. Но според потребностите? Те нямат никакво значение. Важни са моите потребности. Старата Мери само седи в ъгъла и преде. Нищо друго. Направо пречи.

— И какво предлагаш да се направи с нея? — Алана се смая. После побесня.

Иън сви рамене.

— Не нося никаква отговорност за нея. Да върви където иска.

— Да върви... — Трудно ѝ бе да го разбере. — Да върви където иска? Та тя иска да остане във Фионауей! Живяла е там цял живот. Ако напусне, ще умре.

— И без това скоро ще умре. Ха, та старицата трябва да е към шестдесетте. И Роби... Държи някои от най-плодородните площи, а е сакат и няма синове. Земята ще дава повече, ако я обработва друг.

— Но той се осакати, докато служеше при лейди Алана!

— Какво от това.

— След като приемаш земята, налага се да приемеш и отговорностите.

Отново разпери ръце.

— Но аз нямам никаква представа кои отговорности са важни. Не разбирам дали прислужниците не се възползват от мен. Ако имаше кой да ме напътства...

Пръстите ѝ силно стиснаха китките му и тя се наведе напред, взирайки се в него на оскъдната светлина.

— Аз ще те ръководя!

Усети как мускулите под пръстите ѝ се стягат. В същия миг той се освободи, за да сграбчи ръцете ѝ в своите.

— Ти? Та какво знае една стара вещица за управлението на имение? Ех, само ако...

— Само ако какво?

— Само ако лейди Алана се появи отнякъде!

Проблесналата светкавица озари изострените му черти и той погали дланта ѝ с палец.

Объркана от топлината и утехата на допира му, Алана въздъхна и се загледа в преплетените им пръсти. Боже Господи! Нейните ръце! В опит набързо да прикрие грешката си, дръзко заяви:

— Ако Алана се върне и се омъжи за теб, животът ти няма да струва дори бутилка развалено вино.

— Подказваш ми, че Брайс ще ме убие? Нека само се опита.

— Не. Алана ще те убие!

Зъбите му проблеснаха във весела усмивка.

— Ако Алана се върне и се омъжи за мен, все ще успея да се справя с нея.

Опита се да измъкне длани от неговите, но Иън ги стисна по силно. После вдигна внимателно красивите ѝ китки към устните си, целуна ги — една по една — и ги постави в скута ѝ. Изправи се, протегна се и ръцете му докоснаха гредите по тавана.

Алана беше напълно хипнотизирана.

С няколко широки крачки той се озова при вратата и я отвори. Свежият ден нахлу вътре.

Надзърна зад широките му рамене и видя новообразуваните локви. От ярката слънчева светлина очите я заболяха. Иън пристъпи навън и подложи длан под стичащите се от стрехата дъждовни капки. В далечината църковната камбана отброи дванадесетия час.

Усмихна се.

— Видя ли? Бурята отмина, както си говорихме. Казах ти, че ще стихне до обяд.

* * *

Съюзът бе скрепен чрез най-древния обичай — със свързването на две фамилии.

Така кръвта на водните духове проникна в рода Маклауд. С течение на годините децата почти изцяло заприличаха на хората; вече притежаваха само част от магическите дарби. И те все повече и повече избледняваха. Едва тогава водните духове си дадоха сметка, че хората ще завладеят земята.

ГЛАВА 10

Не бе нужна никаква необикновена дарба, за да разбере Иън, че нещо не е наред. С влизането долови неестествената, потресаваща тишина. Прислужниците безшумно се приплъзваха и избягваха погледа му. А колкото повече приближаваше големия салон, толкова по-зловеща ставаше тишината.

Смърт! Баща му! Сутринта, когато надникна при него, беше жив, поне така му се стори. Насила го накара да изпие поредната доза отвара и го остави в грижовните ръце на госпожа Армстронг. От друга страна, ако Лезли бе поел към Създателя, Армстронг би го посрещнала с новината още на прага.

Не, нещо друго не беше наред. Много, много по-лошо. Иън ускори крачка по просторния коридор и се втурна в огряната от слънцето стая, сякаш бързаше да спаси любимата си. И се закова на място.

— Какво си въобразяваш, че правиш, нахълтвайки тук като простак? Редно е да си усвоил по-добрите маниери. — Лезли Феърчайлд седеше до камината, говореше уверено, а тричленната му публика бе застинала смутена и ококорена. — Лошото му възпитание вечно ще е петно за името Феърчайлд.

— Петно, за което и ти си допринесъл, татко.

С периферното си зрение видя останалите. Уайлда седеше от дясната страна на Лезли и приличаше на разтреперано от ужас дете. До Уайлда беше Брайс — Иън забеляза как той бързо я погалва по коляното, а после сепнато оттегля ръката си, сякаш си е позволил повече, отколкото дори си е представял. Отляво на Лезли Едуин си придаваше привидно спокоен вид.

В центъра злорадо се хилеше самият отровен паяк.

— Ти си... буден — успя едва-едва да промълви Иън.

— Искаш да кажеш — жив. — Лезли изсумтя. — Тази безобидна болест едва ли ще ме убие, колкото и да си разочарован.

И все пак не беше добре. По бузите му бяха избили синкави петна, дишаше затруднено, коленете му трепереха под скъпия кадифен халат. Смъртта облъхваше Лезли и Иън се зачуди какво ли усилие му струва да се държи седнал.

— И сме доволни да го чуем, сър — обади се Едуин с почти искрена усмивка. — Носеха се слухове и независимо от уверенията на сина ви, в началото се опасявахме от най-лошото.

С вещината на човек, който умее да използва присмеха като оръжие, Лезли отвърна:

— Не, млади момко. Още няма да сложите ръка върху Фионауей.

Откритата язвителност заличи любезната усмивка от лицето на Едуин и на нейно място се изписа страх.

— Не аз ще наследя Фионауей, а Брайс.

— Някога. — Лезли насочи вниманието си към притихналия Брайс, а после отново към Едуин. — Но той ще се върне в Лондон, нали? Ти ще останеш да наглеждаш земите. Следователно и двамата ще спечелите от смъртта ми. Не стой там на вратата, Иън. Влез.

Не желаше да влиза. Току-що се потвърдиха най-големите му опасения — още преди да прати да го повикат, баща му е знаел за невъзможността той да получи Фионауей. И му е обещал една химера. За да си отмъсти. Не случайно се славеше като един от най-злите представители на семейство Феърчайлд, И се наслаждаваше на това.

Но — Иън бавно отпусна стиснатите си в юмруци ръце — той беше надхитрил баща си. Държеше Алана в ръцете си.

* * *

— Ти си пастор, господин Луис. Кажете как да постъпя.

— Погледни в сърцето си, лейди Алана.

— Но ако се върна, селото ще остане без вещица!

Господин Луис се размърда неспокойно върху пейката и намести гърба си на ново място върху черковната каменна стена, затоплено от слънцето. Вълнените му чорапи бяха опънати по тънките пищялки; шапката с голяма периферия и дългите ръкави пазеха напуканата му кожа от слънцето. Въпреки това вече старчески петна покриваха бузите му, а отвореше ли уста да проговори, около тях се образуваха бръчки.

— Точно там е въпросът. Никога преди не сме оставали без вещица.

— Успявам да помогна на хората. Давам билки, акуширам. Но не правя магии. Вярата им в заклинанията ги лекува.

Седнала в другия край на пейката, облечена като вещицата, тя погали голямата си котка, сгушена в скута ѝ. Под тях бучаха водите на океана. Алана, подобно на господин Луис, се загледа натам смаяна, изплашена, но и очарована. Смаяна, защото водите даваха богатството на Фионауей. Изплашена заради унищожителните бури и очарована, защото обичаше съществата, които обитаваха водите и защото водите я бяха превърнали в онова, което беше: представител на рода Маклауд във Фионауей.

През лятото черковната пейка бе на разположение на обърканите, сърдитите и тъжните. Там селяните и рибарите идваха да търсят съвет от застаряващия пастор, чийто крака бяха здраво стъпили в калта на обикновения живот, а умът му бе толкова бистър.

— Редно е във Фионауей да има представител на рода Маклауд.

— Нищо лошо не се е случило там, докато ме нямаше.

Бе възпитана първо да мисли за Фионауей. Затова изпита леко угризение, когато си припомни как избяга и се преправи на вещица.

Уиски възрази срещу стегналите се пръсти и леко я одраска.

— Да, имахме този късмет. Ако господин Иън Феърчайлд бе сторил нещо да наруши съюза...

Кафявите очи на господин Луис заблестяха и за пръв път Алана се зачуди какво ли е семейството му. Не познаваше никакви негови роднини. Откъде ли е наследил тази суха, напукана кожа и този странен поглед?

— Ако господин Феърчайлд бе извършил нещо лошо, щях незабавно да се върна.

— Говори се, че господин Феърчайлд умира.

— Видях го. Все още ме плаши.

Когато се бе надигнал в леглото, крещейки името ѝ, тя се бе запитала дали не е самият дявол — зъл и безсмъртен.

— Е, нали сега вече няма как да те нарани?

Докосна избелялата синина при окото си.

— От това ли се опасяваш?

Господин Луис виждаше прекалено много неща. И разбираше. Всички във Фионауей знаеха как господин Феърчайлд се бе промъкнал в спалнята ѝ и се бе опитал да я насили. И макар да бе минало доста време оттогава, отвращението ѝ оставаше.

След смъртта на майка си — тогава Алана бе на шест — тя стана дамата на Фионауей: овладяна, упорита, изключително уверена. Знаеше — наистина знаеше, — че е недосегаема. Говореше и правеше каквото поиска.

При кончината на баща си се представи като добра дъщеря и навлече траур, но дълбоко в себе си изпитваше облекчение. Дори когато се появи Лезли Феърчайлд и съдът го призна за неин опекун, продължаваше да се смята за неуязвима. Подиграваше му се и го правеше за посмешище. Не си даваше обаче сметка, че седемнадесетгодишно момиче няма никакъв шанс срещу такъв зъл човек.

— Много ли те нарани? — попита господин Луис.

— Само няколко синини. Жалкият му опит да се представи за мъжествен щеше дори да е смешен, ако не... — Поколеба се, засрамена да признае тогавашната си глупост. — Даде ми да разбера, че съм уязвима.

— Както са уязвими всички жени.

— Той е стар. Запуши ми устата с ръка. Разкъса дрехите ми. — Ръцете ѝ се разтрепериха при спомена. — Удари ме...

— Докато беше малка, изглежда всички ние се грижехме прекалено много за теб. Длъжни бяхме да те предупредим, че има и такива мъже.

— Знаех. — Погали Уиски по гушката и се поуспокои от доволното ѝ мъркане. — Просто не допусках, че някога аз ще бъда заплашена.

— Е, да ти е за урок.

— Така е. Сега съм по-мъдра. Вече не бих си позволила да използвам положението си на дама на имението като извинение за...

— Избухване? — подсказа ѝ той след кратко колебание.

Алана мълчеше.

— Сарказъм? Подигравки?

Тя сведе засрамено очи.

— Да говориш каквото си искаш, без оглед на последствията?

Лицето ѝ пламна, но тя не можеше да отрече истината.

— Винаги си постъпвала правилно. Сега си само малко по-зряла, а не бих казал, че това е лошо. — Наблюдаваше я през полузатворените си очи. — Срещна ли се със сина на господин Феърчайлд?

Подскочи. *Нима господин Луис четеше мислите?*

— Да.

— Откакто е тук, няколко пъти се отби в черквата. — Пасторът не откъсваше очи от нея. — Ако бях жена, щях да кажа, че е доста привлекателен и смел.

Алана бе съгласна, но добави:

— Не е добър обаче.

— Не е добър? — Господин Луис Отхвърли обвинението с пренебрежително махване на ръката. — По-точно не позволява да го стъпчеш. Знаеш, че никога няма да те нарани. Изглежда ми почтен мъж и вярвам, че ще те защитава.

— Почтен? — Припомни си заплахите от сутринта. — „Почтен“ не е думата, която бих използвала за Иън Феърчайлд. Иска да се ожени за лейди Алана, за да владее Фионауей.

Господин Луис не изглеждаше нито шокиран, нито смаян, както се бе надявала тя. Просто кимна:

— Значи, ако се върнеш, ще се омъжиш за младия Иън. — Прокара пръст по гъстите си вежди и я изгледа изпитателно. — Толкова ли е лошо?

— Дали е лошо? — Като внезапно освободена пренапрегната пружина Алана скочи на крака. Уиски тупна на земята и сърцераздирателно измяука. — Би било направо ужасно! Той не е по-добър от баща си!

— Нима? — Господин Луис гледеше как тя крачи напред-назад. — Аз доста го харесах. Въобще не е високомерен. А и усещанията му са доста изострени.

— Сигурно. Смята, че мога да изпратя послание на лейди Алана.

— Значи наистина съм прав.

Когато Иън ѝ говореше и я гледеше, тя допускаше, че той знае истината, а си играе с нея като котка с мишка. Но не беше възможно. А ако все пак беше така, то значи, че се е представила като пълна глупачка.

— Не искам да повярвам, че заставаш на негова страна!

Като рееща се в небето чайка господин Луис поклати глава.

— Е, все някога трябва да се омъжиш. Ти си жена от семейство Маклауд. Трябва да продължиш. Или предпочиташ Фионауей да мине в ръцете на другите ти роднини?

— Не! — Прокара крак в пепелта на земята. — Но Иън Феърчайлд не е човекът, за когото бих искала да се омъжа.

— Значи се страхуваш от него?

— Ами!

Страхуваше се само от съницата, които ѝ докарваше. Страхуваше се от слабостта, която изпитваше, когато го гледаше как ходи като победител, извоювал си правото да избира сред всички жени. Страхуваше се от копнежа си тя да е неговата избраница. Но не се страхуваше от него.

— Това е хубаво — обяви господин Луис и се усмихна тайнствено. — Обзалагам се, че у Иън Феърчайлд има много доброта, само трябва да се надникне по-дълбоко.

— Заплаши да прогони старата Мери от ъгъла ѝ и Роби от нивите му.

— Чудя се дали не е целял нещо друго. — И понеже тя не намери какво да му отговори, Луис вдигна ръка. — Но каквото и да стане, това не е свършекът на света. Върни се във Фионауей, огледай младия Иън и ако ти е достатъчно симпатичен, се омъжи за него. Ако не — на рождения си ден сама ще предявиш претенциите си.

— Даде да се разбере, че няма да е толкова лесно. Щял да се обърне към съда с твърдението, че за да оцелея през тези четири години, съм живяла като паднала жена. Според него и Брайс щял постъпи по същия начин. Тогава щели да се борят кой да стане опекун на моите земи.

— Решителен е, а? Не ти е оставил никакъв избор. Можеш само да се върнеш и да се омъжиш за него. Не е изключено и да греша, моето момиче, но мисля, че не е като баща си. Той не би се опитал да те насили.

— Нима?

— След онова неприятно преживяване — въздъхна господин Луис, — явно не вярваш на никой мъж.

— Вярвам на теб.

— Но аз съм само наполовина мъж.

Тя го погледна смаяно.

— Толкова съм стар — поясни той, — че едва ли бих доставил удоволствие на някоя жена.

— Сякаш мъжете имат за задача единствено това. Баща ми доставяше удоволствие на десетки жени, но му липсваше стабилност. Братовчедите ми се представят за разюздани джентълмени, а всъщност са толкова мекушави.

— Ти наистина си огорчена. Лошото е, че няма да обикнеш, докато не се довериш.

Алана се напрегна и суховато отбеляза:

— Мога и без любов.

Господин Луис се засмя и вдигна котката, която се отъркваше в глезените му.

— Никое живо същество на земята не може без любов. Стремехът към любов е причина да се правят доста глупости.

Звучеше разумно и Алана изведнъж се почувства мелодраматично като въжеиграча. Но въпреки това убедено отвърна:

— Жена още не е родила мъжа, който да ме изкуши да поема подобен риск.

— Вярвам ти. — Господин Луис пхна Уиски под мишница, надигна се и взе ръката ѝ. — Но защо се обръщаш към мен за съвет? Ти си умно момиче. Послушай сърцето си. Не обръщай внимание на резервите, които умът ти диктува. Иън е мъж. Щом захвърлиш тези одежди на вещица и покажеш лъчезарната си същност, облечена като дама, той ще реагира подобаващо.

Не си направи труда да гадае как се е досетил за плановете ѝ. Само се усмихна. Господин Луис я гледаше с очи, пълни с привързаност. Тя обаче се съмняваше доколко Иън би бил привлечен от луничките и бакърените ѝ коси, ако беше бедна. От друга страна, трябваше да се омъжи. Ще се върне, за да спаси хората от несправедливите закани, и ще го следи изкъсо. Ако се окаже достоен... Избърса длани в полите си. Ако се окаже достоен, щеше ли да се омъжи за него? Щеше ли да рискува да вземе мъж, способен да я накара да плаче за любовта му? Щеше ли да направи всичко, за да го плени? Щеше ли да се превърне в измъчена жена като майка си?

Сега, след като срещна Иън, вече не вярваше и на себе си.

— Осигурих ти превоз — уведоми я пасторът. — Дърварят и воловете му те чакат.

Алана отново стисна здраво ръката му.

— Ще се погрижиш ли за Уиски?

— Разбира се.

Оставяше свободния си живот. Поемаше по пътя на задълженията и ограниченията. Плътно завърза качулката на окъсаната си пелерина над лъскавата си чиста коса и тръгна, леко накуцвайки, към каруцата.

Догони я викът на господин Луис.

— Пристигнаха са братовчедите ти. Знаеш ли?

Спря.

— Чух нещо.

— Това ме притеснява. — Господин Луис звучеше остро и безкомпромисно. — Те никак не държат на съюза. Дори не вярват в съществуването му.

— Брайс твърди, че е модерен човек, попаднал във водовъртеж от суеверия. — Алана се усмихна. — Едуин прави всичко, което Брайс му каже. Не се притеснявай. Ще се справя!

— Вярваме в теб, господарке.

Не я наричаше често така. Сега той изразяваше силата на притеснението си и дълбочината на привързаността си.

— Разбирам по-добре от всекиго какво ще стане, ако неподходящи хора вземат нещата в свои ръце. Ще се погрижа да не се случи.

Алана се качи в каруцата. Дърварят се вторачи в нея и промърмори:

— Вещицата...

После сръга воловете.

Алана леко залитна. В гърба и в ребрата ѝ се забиваха пръчки. Съжали, че не тръгна пеша. Ала глезенът ѝ все още беше подут, а пък щеше да загуби кураж, ако изчака още един ден. Копнееше с цялата си душа сега да върви в обратната посока, да се катери по хълмовете или да се наслаждава на влажните аромати на гората. Нарушаваше обета, даден пред себе си — връщаше се, преди господин Феърчайлд да е починал, и предчувстваше, че той ще намери начин да си отмъсти.

Представи си как Брайс ще се вторачи в нея, а Едуин направо ще зяпне. Не се съмняваше, че всеки шотландски благородник ще гадае къде ли и с кого ли е била. Но в края на краищата имаше достатъчно неща, за които да се тревожи, освен за приказките на хората.

Иън Феърчайлд.

Дали Иън Феърчайлд ще се задоволи да поеме поста на управител?

* * *

С течение на времето светът се превръщаше във все по-студено място за мистериозните водни духове. Съюзът придобиваше все по-голямо значение. Запокитени сред хълмовете и ревящите океански вълни, хората на Фионауей рядко заговаряха случайните странници, прекосяващи от дъжд на вятър земите им. Спечелиха си репутацията на гостоприемни, но сдържани люде. Това не ги засягаше. Разполагаха с вълшебните камъни. Така преживяваха трудните времена. А бреговете си пазеха за своите древни съзаклятници — водните духове.

ГЛАВА 11

Алана се свлече от каруцата още щом дърварят я вкара в двора на къщата. Сърцето ѝ биеше учестено — обмисляше следващите си действия, които трябваше да я превърнат от вещица в лейди Алана по възможно най-живописния начин. Започнеше ли веднъж, нямаше връщане назад.

— Хайде, хайде. Какво се маеш? — негодуваше дърварят. — Не можеш да стоиш така наред имението на господин Феърчайлд.

Имението на господин Феърчайлд — как ли пък не! Алана разпери ръце и се провикна:

— Добри хора, призовавам ви да видите едно истинско чудо.

Жените, които работеха в градината, изправиха гръб. Момичетата при краварника се скупчиха на вратата. Мъжете, заети с подмяната на старата тухлена настилка, вдигнаха глава. Кени излезе от ковачницата и също се вторачи в нея.

— Във Фионауей съм известна с уменията си да променям образа си и сега ще ви разкрия тайната си!

Подкани децата, които играеха при езерото, и те предпазливо я приближиха.

Някакъв мъж изсумтя и се захвана отново с работата си, но друг се обади от върха на широкото мраморно стълбище пред къщата:

— Изправете се и я изслушайте!

Алана вдигна глава и се взря в очите на Иън. Гледаше я и чакаше с копнеж да чуе истината за нея. Помоли се да успее така да го разтърси, че кафявите му очи да станат зелени — с цвета на пръстена му.

Прислужниците се тълпяха, дърварят чакаше, а Кени заплашително държеше дървения чук.

— Понякога промяната на образа е много лесна. Разхлаби връзката на качулката и я отметна.

При вида на бакърените ѝ коси всички отстъпиха крачка назад. Жените придърпаха децата до полите си. Някой прошепна:

— Това са косите на Маклаудови!

Мислено го благослови. После извади парцал от джоба си и закуцука към кладенеца.

— Не я оставяйте да стигне дотам! — провикна се Кени. — Тя е вещица. Ще прокълне водата, както прокле мен.

— Не ставай глупав, човече — обади се госпожа Армстронг, застанала до простора. — Не виждаш ли коя е?

Докато Алана потапяше кърпата в пълното ведро, сред тълпата се разнесе шепот, а щом избърса лицето си, гласовете се усилиха. Приблизилата се до нея госпожа Армстронг пак се обади:

— Остана петно на брадичката ти, милейди.

— Милейди! — възкликна една от краварките. — Грейс я нарече „милейди“.

— Ето още чудеса! — Развърза канапчето около талията си, свлече пелерината и освободи косите си, които се разпиляха по раменете ѝ. Накрая приглади гънките по роклята си. Старомодната дреха ѝ бе прекалено тясна, но другата, която ѝ седеше по-добре, бе разкъсана от Иън през нощта, когато се опита да пререже гърлото му. — Тази, която променя образа си, се превърна в лейди Алана!

— Променяла образа си — изсумтя Иън иронично. — Винаги си е била лейди Алана.

Извърна се към него — той стоеше в периферията на наобиколилата я тълпа. Не успя да го изненада. Явно заканите му са целели точно това — да я върнат във Фионауей. Да се озове в ръцете му. Да, наистина постъпи като глупачка.

— Винаги си го знаел, нали?

Не ѝ отговори. А вече мълвата за завръщането ѝ се разпространяваше — прислужниците излизаха от къщата, селяните тичаха откъм селото. Светкавично всички бяха узнали новината. Една камериерка дори се провикна:

— Ей, Кени, кажи ни пак как вещицата накарала прътът ти да пресъхне.

Избухна смях, а лицето на Кени пламна. Вече се готвеше да отговори, да ругае и заплашва, но дребничката му жена застана до него с ръце на кръста и го изгледа свирепо през присвитите си очи.

— Да, Кени, кажи ни как вещицата накарала прътът ти да пресъхне. Или държиш някоя фуста настрана и това ти пречи да

изпълняваш съпружеските си задължения?

Приблужи се заплашително към него. Той отстъпи, изпусвайки дървения чук. В следващия миг тичаше към портата, а жена му го следваше по петите.

Иън следеше как новината за завръщането на Алана прониква във всяко кътче на къщата и сърце не му даваше да прекъсне триумфа ѝ. Гледаше я как, огряна от слънчевата светлина, разговаря с хората си и благодареше на суматохата, която му даваше възможност да се овладее. Онова, което му се стори красиво на лунната светлина, направо го заслепи на слънчевата.

Косите на Алана грееха. Лицето ѝ сияеше, а усмивката, с която даряваше прислужниците, го изпълваше с копнеж. Тази усмивка заплашваше всеки миг да го удави.

Възхитителна!

Воден дух и вещица!

Негова!

В следващия миг я видя да трепва и да се хваща за госпожа Армстронг за опора. Проби си път през тълпата.

— Лейди Алана, колко лошо е пострадал кракът ти?

Смаяните ѝ зелени очи се разшириха и тя тихо възкликна, когато я вдигна на ръце.

В неговите ръце. Докосваше я за първи път след опиянението, в което я обсипваше с целувки и нежни прегръдки. Решението му обаче да предяви претенции към нея бе взето хладнокръвно и рационално. То нямаше нищо общо е огромната наслада, която изпитваше, когато изтръгваше виковете на самозабрава от отпуснатото ѝ тяло, нито обясняваше екзалтацията му, когато проникна през девствеността ѝ. Дори дузина мъже да бяха я имали преди него, той пак щеше да я задържи. Единствено за себе си.

Сега я притискаше и не ѝ позволяваше да се отскубне. Допирът на тялото ѝ му напомняше за предишната нощ.

Най-сетне Алана се успокои и го погледна през присвитите си очи. Иън забеляза как спомените напират в нея. Долови усилията ѝ да ги отрече, да ги прогони. Почти ѝ се усмихна.

— Страхливка!

— Не съм страхливка. Тук съм.

Тръгна към стълбите. Прислужниците заръкопляскаха, докато преминаваше през вратите. Те го одобряваха, одобряваха и ухажването му.

Алана разбра. А той разбра по руменината, плъзнала внезапно около ушите ѝ, по стиснатите ѝ устни, по стягането на тялото ѝ от допира на ръцете му.

Как успяваше такова деликатно същество да демонстрира подобно високомерие? И защо си беше въобразила, че той ще се впечатли? Внесе я във фоайето и я постави на пейката.

— Вдигни си полата!

Устните ѝ образуваха съвършено О.

Иън отиде при вратата и се провикна да му донесат гореща вода. Когато се върна, я завари с решително вирната брадичка. Тогава коленичи пред нея и запретна полата ѝ.

Гранитната ѝ брадичка рухна и тя се спусна да прикрива краката си.

— Иън! Прислужниците ще видят.

— Прислужниците нямаат значение. Кракът ти обаче има. Няма да допусна булката ми да страда.

— Още не съм се съгласила...

— Ще постъпиш глупаво, ако не се съ согласиш. Аз съм млад и енергичен, всичките ми зъби са си на мястото. — Отвори уста и прокара пръст по тях. — Виждаш ли? Пея добре и съм очарователен на светски събирания. Мога дори... — С небрежно движение метна кожените ѝ пантофки през рамо — ...да представя препоръки. Лейди Валери, която живее в шотландските низини, когато не е в Англия, направо ме обожава. А чувала ли си за Себастиан Дурант, виконт Уитфилд?

Тя го гледаше, сякаш е полудял, и заклати глава.

— Жалко. Той е влиятелен мъж и мой делови партньор. Ще ти стане роднина. — Погледна нагоре, за да разбере дали и сега ще му се противопостави, но тя изглеждаше прекалено смаяна от грандиозните му приказки. — Лорд Уитфилд също би ми дал препоръка. Е, вероятно не най-подходяща за пред обществото... Все пак, колкото и да се възхищавам от Себастиан, препоръката от този пират няма да си струва мастилото, с което е написана.

— Той е... пират?

— Според всеки, опитал се някога да го измами.

Пое легена с горещата вода от госпожа Армстронг и провери температурата с ръка. Явно докато я донесат от кухнята, бе изстинала достатъчно. Постави го на пода и сложи вътре крака на Алана.

В първия момент тя трепна от топлината, но после се отпусна.

— Тогава какви точно препоръки ще ми представиш?

— Финансови. Няма да се омъжиш за бедняк. От гледна точка на парите може да се каже, че се омъжваш изгодно.

Неохотно смъкна полата ѝ надолу, но се постара да не се намокри. — Наистина много изгодно.

Страните ѝ пак поруменяха, ала сега я обзе прилив на енергия.

— Щом си толкова привлекателна партия, защо още не си женен?

— Очаквах да попиташ за това. Баща ми е Феърчайлд и признавам, че бъдещите ти роднини по тази линия ще бъдат голямо изпитание. Но... — Той вдигна показалец предупредително, — ...вече се запознах с братовчедите ти и бих казал, че същото важи и за мен.

Тя се зачуди как така събитията около завръщането ѝ у дома се изплъзнаха от контрола ѝ. Уж беше планирала всяка стъпка: как се представя като лейди Алана, как всички са смаяни, как се появява пред братовчедите си и ги уведомява, че няма да наследят нищо, как поглежда умирация господин Феърчайлд и учтиво изразява съжалението си за състоянието му, как показва на натрапника Иън кой всъщност командва тук.

Вместо това сега седеше насаме с него във фойето, а кракът н бе потопен в леген с топла вода.

И за всичко беше виновен той. От първия миг, когато го зърна, той постоянно се намесваше в добре обмислените ѝ стратегии... Извърна се от привлекателното му, наблюдателно и всезнаещо лице, опитвайки се да си възвърне част от достойнството.

— Брайс е франт, а Едуин... е, той не блести особено с никакви качества.

— Не блести ли?

Хрумнаха ѝ няколко отговора, но не можеше да се разбъбри пред госпожа Армстронг. Иън сякаш я разбра и нареди:

— Донеси ни бинтове, госпожо Армстронг. — Тя направи реверанс и се отдалечи, а той добави: — От името на всички във

Фионауей — добре дошла у дома, лейди Алана.

Изключително самонадеян! Нямаше никакво право да говори от името на всички във Фионауей. Но не звучеше високомерно. По-скоро ласкаво, сякаш ѝ симпатизираше заради желанието ѝ да е начело.

— Готвачката приготвя истински пир в чест на завръщането ти. Госпожа Армстронг нареди на прислугата да лъсне подовете и да приготви покоите ти.

Естествено, ще си дава вид, че е готов да я остави тя да ръководи. Нали иска да се ожени за нея. А след като това стане, ще вземе нещата в свои ръце.

— Днес сутринта отидох при господин Луис — уточни Иън. — Той даде съгласието си да празнуваме тази вечер.

Алана неволно се засмя. Да говори надълго и нашироко с господин Луис дали да се върне, когато той вече е бил дал благословията си за празненство в нейна чест.

— Благодаря.

Взе се в ръце и погледна нагоре. Очите на Иън не се откъсваха от лицето ѝ — без всякакво усилие разчиташе обзелите я емоции, които тя не успяваше да скрие.

— Наредих да отворят едно буре от хубавото вино.

Навремето баща ѝ настояваше тя да изпълнява задълженията си от страх да не се струпат на неговата глава; господин Феърчайлд го беше грижа единствено за земите и богатството; господин Луис изискваше от нея да спазва съюза. А този мъж, Иън, оставяше впечатлението, че се интересува единствено от нея.

— Може да го превърнем и в тържество по случай нашата женитба...

Отново познатата ѝ жажда за земя. Почувствала се разочарована, посегна да го перне през ухото. Той ловко ѝ убягна.

— Не желаяш, така ли? Тогава — по-късно. А, ето я и госпожа Армстронг с бинтовете.

Госпожа Армстронг му ги подаде, направи реверанс и бързо излезе, сякаш нямаше търпение да ги остави насаме.

— Да направя ли удоволствие на дамата си, като ѝ превържа крака?

Тя се загледа в сведената му глава, долови приятната топлина на ръцете му и примигна, за да възпре глупавите сълзи. Е, ако беше

дъщеря на обикновен човек и Иън я ухажваше, животът щеше да е доста по-лесен...

Той вдигна поглед и светът потъна в сивкава мъгла. Е тези очи сякаш се зараждаха тъй обичаните от нея бури. Пое си дълбоко въздух и бе готова да се закълне, че гърдите ѝ се изпълват с морски аромат. Отдели се от земята. Усети пяната, чу грохота на вълните и видя — все в тези очи — сладка, страстна привързаност на мъж.

Ръцете му бавно се насочиха към нея — даваше ѝ възможност да се отдръпне и да го зашлеви през лицето. Не направи нищо подобно. Просто го гледаше — напълно омаяна — докато той обгръщаше гърдите ѝ.

Нейните гърди. Не пое почитително ръцете ѝ, не се докосна до устните ѝ с нежна целувка. Просто дръзко обгърна гърдите ѝ, а тя му позволи. И не само му позволи, а въздъхна, сякаш желаше този допир, сякаш си го бе представяла. Изпита наслада от милувката върху кожата, останала непокрита от бюстието. Затвори очи — искаше попълно да усети пръстите му, които галеха набъбналите ѝ от удоволствие зърна.

— Алана...

Гласът му прозвуча като в съня ѝ. Тялото му се притисна към коленете ѝ. Дъхът му я облъхна. Устните му се насочиха към извивката на шията ѝ.

Потрепери от неговата топлина и от начина, по който я вкушваше. Пръстите му не спираха да гаят гърдите ѝ. Стисна плътно колена в опит да се овладее, но той се досещаше какво става с нея. Нямахше начин да не се досеща, защото се наведе напред и разтвори краката ѝ.

Постави длани върху гърдите му. Хрумна ѝ да изрази някакъв протест. Беше редно да протестира.

Устата му се насочи зад ухото ѝ и тя го чу да проронва:

— Алана...

Плъзна ръка и я притисна по-близо. Долепи бедра към нейните. Тя неволно простена и прехапа устни, за да заглуши стона.

— Не. — Целуна я по устните и близна мястото, което бе прехапала. — Остави да те чуя. Обожавам да те чувам, Алана.

Устните, гърдите, слабините ѝ. Той беше навсякъде и се разтапяше сладък и горещ като мед върху пресни кифлички. Тя надигна бедра — жадуваше да изпита още от това прелестно чувство.

Тялото му излъчваше топлина. Тя самата гореше. Зърната на гърдите ѝ продължаваха да се втвърдяват и сладостно очакваха... очакваха...

Така внезапно се отдръпна от нея, че тя рязко отвори очи и едва не възропта.

Изведнъж съзря напрегнатото му пренебрежително изражение.

После тупна на земята като пронизана от стрела птичка. Руменина плъзна от пръстите на краката ѝ до челото, но Иън с абсолютно безразличие оправи бюстието ѝ и се отдръпна. Остави отпечатъка от тялото си върху нейното, а нея — вледенена и изпълнена с копнеж. Докато тя все още се намираше между небето и земята, той вече стоеше приклепнал пред нея и все едно нищо не се бе случило, бинтоваше крака ѝ.

Искаше да го удари или поне да демонстрира безразличие така добре, както той. Ала някакъв шум при вратата я накара да вдигне глава. Взря се невярващо в очерталият се там силует.

Омразният дрезгав шепот на господин Феърчайлд ѝ подейства като удар.

— Любимата ми довереница най-после се завърна.

* * *

Постепенно историята за съюза се превърна в приказка, а после в легенда. Накрая само неколцина селяни и рибари вярваха чистосърдечно в нея и в съществуването на водните духове. Единствени Маклаудови спазваха обета на съюза; не насърчаваха мълвата и с усмивка слушаха старите приказки, но всъщност през цялото време знаеха истината и съзнаваха колко сериозни са нещата.

Назначен от Маклауд пазач бдеше над скривалището с камъни. Дойдеше ли време, той ги отнасяше на юг, за да ги продаде. Много внимаваше никой да не разбере откъде ги е взел. После, неуловим като сянка, се връщаше във Фионауей.

Маклаудови знаеха кой е човекът-пазач.

Никой обаче не знаеше кой е водният дух-пазач.

ГЛАВА 12

— Скъпа моя поверенице, къде беше? Нито за миг през изминалите години, докато ти си се забавлявала, не загубих надежда. Старите ми, болни от ревматизъм колена съвсем се сковаха от постоянните ми молитви в каменния параклис; молах се за благополучното ти завръщане. Старото ми сърце едва не спря, лишено от освежителната ти привързаност.

Какъв негодник, помисли си Иън. Никой не боравеше така вещо с думите като баща му. Как неусетно само успя да създаде впечатлението, че Алана е виновна, мръсна и коварна, че се е проявила като неблагоприятна и дребнава прелюбодейка.

Тя бе впила ръцете си в Иън. После го пусна. Беше бяла като платно.

— Билките...

Иън отново изживя шока да види как умирацията му баща се превръща в предишния отмъстителен негодник. Билките ли вдигнаха Лезли на крака? Може би, но по-вероятно го беше сторил дяволът, за да му предостави възможност за едно последно, унищожително действие.

Иън я потупа по ръката. Тя извърна шокираните си очи към него. Той се усмихна.

Преди малко, когато се отдръпна от нея, Алана се бе изчервила от унижение. Сега, от спомена, руменината я заля отново и Иън бе готов да се наругае. Страните ѝ розовееха, а косите ѝ бяха разбъркани от допира му.

Но тя изглежда черпеше сили от присъствието му, защото заговори уверено:

— Не бях особено далеч, господин Феърчайлд. Можеше да ме намериш, стига да ме беше потърсил.

Иън се извърна — внимаваше баща му да не забележи ерекцията му — и вдигна поглед. Двама разтреперани прислужника крепяха стареца, който се взираше изпитателно с присвити очи ту в него, ту в

Алана, все едно искаше да прочете по лицата им какво се е случило тук преди малко.

— Върнала си се и си готова да приемеш предопределения за теб мъж, нали?

Ръката ѝ, мушната в дланта на Иън, трепна.

— Не!

— Не! — повтори Иън още по-красноречиво и от нея. — Тя е моя, татко.

Прислужникът от дясно на Лезли ахна, а Алана се опита да издърпа ръката си. Иън нито откъсваше очи от баща си, нито пусна момичето.

— Твоя? С какво право?

Знаеш, че държа на правата си.

— Държиш на... — Лицето на Лезли тревожно се зачерви. — Искаш да кажеш... че си я имал?

— Не! — възкликна Алана и повторно се опита да освободи ръката си.

Иън не ѝ обърна внимание. Само се притисна по-плътено към нея и обяви на баща си:

— По всички възможни начини.

— Как си могла? — възмути се Лезли.

— Нищо не съм направила!

Алана понечи да одраска Иън с нокти. Той хвана и другата ѝ ръка и я стисна.

— Държах се като пълен негодник. Тя нямаше никакъв избор.

— Няма нищо такова! — възнегодува Алана.

Иън допускаше, че предишната вечер упойващите билки бяха замъглили съзнанието ѝ и тя не помнеше какво се бе случило. Но това нямаше да промени нещата. Беше я имал и щеше да претендира за нея. Улови погледа ѝ и настойчиво попита:

— *Не го ли сторих?*

Тя сведе клепачи и леко отвори устни. За миг заприлича на жена, която си припомня екстаза.

— По дяволите!

Ругатнята на Лезли я върна към действителността. Погледна яростно Иън.

— Нищо не помня!

— Как ли пък не — сряза я Лезли. — Ти си привлекателна стръв, но няма да допусна първи синът ми да се възползва от теб.

Алана отблъсна Иън и скочи на крака, сякаш гневът бе излекувал глезена ѝ.

— Не съм никаква стръв. Аз съм господарката на Фионауей и пряка потомка на първия Маклауд. Аз ще избира мъжа, за когото ще се омъжа, а дотогава и двамата може да вървите по дяволите!

От прага се чу ръкопляскане.

— Браво, братовчедке! — Брайс влезе, следван по петите от Едуин. — Добре го каза. Едуин и аз сме тук, за да те поддържаме.

Брайс се хилеше като самодоволна котка; по неугледния вид на измачканото му сако личеше колко е бързал да се увери в мълвата за завръщането ѝ. Не настояваше да знае къде е била; това нямаше значение. Интересуваше го само доколко присъствието ѝ тук ще повлияе на бъдещите му планове.

— С такава подкрепа... — започна тя разпалено. После се отказа. Пристъпи и ритна легена. Водата се разплиска.

Иън с възхищение наблюдаваше как тя поема дълбоко въздух; руменината изчезна, вече не стискаше ръцете си в юмруци. Наложил си да се усмихне любезно и се овладя напълно. Иън одобри поведението ѝ — твърде буйният ѝ темперамент би могъл да се използва за подобри цели.

В този момент Брайс пристъпи напред и с все сила я сграбчи за ръката.

— Къде беше, братовчедке? Да не си опетнила името Маклауд?

— Не. — Направи опит да се освободи, но той ѝ попречи. Продължаваше да я гледа свирепо. — Не съм направила нищо нередно. — Хвърли презрителен поглед към него и лондонските му дрехи. — А ти имаш ли куража да кажеш същото, братовчедке?

— Не е важно какво правя аз. Но действията на господарката на Фионауей са от значение за всички нас.

— Никак не си се променил, Брайс. Все същото надутото магаре си.

— Дори и така да е, то не е съществено сега — отвърна той многозначително.

В думите му Алана долови предупреждението, за което ѝ спомена Иън. Погледна го, после извърна очи, освободи се от ръката

на Брайс и се обърна към най-безобидния мъж в стаята:

— Братовчеде Едуин? Радвам се да те видя. Ще ми подадеш ли ръка? Навехнала съм си глезена.

Със сияеща усмивка Едуин пристъпи напред, за да ѝ предложи ръката си.

— Разбира се, братовчедке. С удоволствие ще ти помогна.

— Радвам се, че поне някой тук е доволен да ме види. — Изглежда отново яростно Брайс и тежко се облегна на Едуин. — Ти винаги си се притичвал на помощ. Помниш ли, когато бяхме деца и се биехме? Брайс ни ступваше и двамата.

Иска да ме изолира, даде си сметка Иън. Огражда се с роднините си, за да подчертае, че аз и Лезли сме чужди. Брайс леко се наду.

— Да, винаги съм бил най-добрият.

— Просто беше по-едър от мен и по-възрастен от него — отбеляза Алана.

— Вярно. — Брайс очевидно не виждаше нищо срамно в това. — Но смешното е, че ти винаги можеше да набиеш Едуин. Помниш ли какъв ревльо беше?

— За Бога, Брайс! — възкликна Едуин и се изчерви.

— Доста забавно си живеехме, нали? — намеси се Алана дипломатично.

— Той се държеше като сополанко — отсече Брайс.

Потупвайки Едуин по ръката, Алана се опита да потисне усмивката си. Извърна се към вратата, но се закова на място.

На прага стоеше Уайлда с добре вчесани коси и изгладена рокля, а мантото, наметнато на раменете ѝ, и ръкавиците я предпазваха от студа.

Алана чу две едновременни ахвания. Хвърли поглед към Едуин — зяпаше като примряла риба. Хвърли поглед и към Брайс и за първи път, откакто го познаваше, го видя, готов твърдо да защитава някакво свое притежание.

Видението на вратата заговори.

— Чудех се къде са отишли господата. Искам да кажа, стори ми се доста странно изведнъж да се озова насаме с прислугата, когато ми е така трудно да разбера за какво говорят, макар те доста да се стараят да ми го изяснят. Толкова са мили всички, но според мама умът ми

далеч не е блестящ и предполагам, че има право. Тя все ми го повтаря, вероятно поради предположението, че не съм го чула още първия път, но това е глупаво, защото макар и да не съм особено интелигентна, слухът ми е отличен. — Тя се усмихна на Алана. — Ти как си със слуха?

Смаяна от потока от думи, Алана успя единствено да отвърне:

— Отлично.

— Според мен е изключително важно цялото ти тяло да функционира добре, макар, естествено, никога да не съм си и помислила, че може да се отнеса зле към някого, не така щастлив като мен. Искам да кажа, ако бях куче, не бих искала хората да ме ритат само защото не съм в състояние да говоря английски. А може и да говоря. Искам да кажа, че никога не съм чула някое куче да говори, но това не значи, че не го прави.

Иън се засмя развеселен, а Алана го изгледа яростно, защото взе реакцията му за присмех.

През целия ѝ живот никой никога не я бе наричал красива. Преди да срещне Уайлда, Алана се имаше за практична жена, незасегната от излишна суета. Не я интересуваше дали хората забелязват чара ѝ. Но беше сигурна, че когато Уайлда стане на осемдесет, мъжете ще продължават да се навъртат около нея, както и сега. Затова, когато Иън я погледна, изведнъж ѝ се прииска да е красива.

Но само звяр би проявил ревност към такава мила и сладка жена. Отчаяно чудейки се как да постъпи, Алана протегна ръка.

— Алана Маклауд, господарка на Фионауей. Уайлда направи реверанс и сграбчи пръстите ѝ с очевидно удоволствие; с нищо не издаде, че я е разпознала.

— Приятно ми е да се запознаем. Аз съм Уайлда Феърчайлд. Не съм господарка, но съм лейди, понеже баща ми е граф, ала не е нужно да се обръщаш така към мен, защото е твърде официално, а аз просто усещам, че ще станем приятелки.

— Уайлда — обади се Лезли раздражено, — престани да бръщолевиш.

Уайлда трепна и пусна ръката на Алана.

— Да, чичо.

Гласът на Лезли се извиси:

— Ти си най-влудяващото...

— Да се определи Уайлда като влудяваща, когато говори, е все едно да се каже, че океанът бучи, когато има буря. — Иън пристъпи напред, взе ръката на братовчедка си и се поклони церемониално. — Това е несправедливост към музиката на природата.

Алана се опита да прецени дали Уайлда е била обидена, или спасена, но младата жена очевидно не бе доловила никакъв скрит нюанс. Просто се вкопчи в Иън и се усмихна — откриха се безупречно бели зъби и чудесно разположена трапчинка.

— Толкова си мил с мен. Винаги. — Обърна се към Алана и обясни: — Винаги се държи много добре. Много е симпатичен, нали?

Иън се засмя — забавляваше го недоумението на Алана какво да отвърне. Онова, което ѝ стори в същото това помещение, не бе точно мило — беше направо възхитително и тя едва дръзваше да срещне погледа му при спомена за случилото се.

— Намираш го за симпатичен, естествено — продължи Уайлда невъзмутимо. — Всички жени го възприемат като симпатичен.

Очевидно решил, че видението достатъчно дълго не му е обръщало внимание, Брайс се насочи към него.

— И аз съм симпатичен.

— Както и аз.

Едуин пусна ръката на Алана и бутна Иън настрана, за да вижда по-добре Уайлда.

Така Алана остана стъпила на един крак и изложена на милостта на засмения Иън. Той обаче охотно заряза братовчедка си и се приближи към нея.

— Милейди, ще ми позволите ли да ви придружа до големия салон? — подаде ѝ ръка.

Тя го погледна. Подскочи на един крак и за момент загуби равновесие.

— Ако се хванете за ръката ми, няма да се компрометирате ни най-малко.

— Не, ти вече го стори.

Стори го с думите си. А и нещо повече — в тази стая беше плъзнал ръце по гърдите ѝ; беше я докосвал и галил, сякаш има пълното право; сякаш го е правил и преди; сякаш не изпитваше съмнение, че ѝ доставя удоволствие. Нима е толкова лесна за прелъстяване, както смятаха братовчедите?

— За да те спася от баща си.

— За да имаш претенции над Фионауей.

— Все пак съм по-малкото зло, нали? — отбеляза Иън, но усмивката му вече бе изчезнала.

Не отрече обаче обвинението ѝ. Желаше земите ѝ и за жалост тя го разбираше. Кой не би поискал Фионауей?

Хвърли поглед към Лезли и забеляза, че той не откъсва очи от тях. Бавно положи длан върху свивката на ръката на Иън.

— Тя не се държи като жена, на която е било доставено удоволствие — излая бащата.

Отговорът на сина бе категоричен:

— Тя е моя!

Алана се опита да изтегли ръката си, но той здраво я стисна. Усети топлината му. В следващия миг Иън вдигна дланта ѝ към устните си. Допирът на устните и погледът изпод тъмните му вежди ѝ напомниха за съня. Смущение и руменина се разляха по лицето ѝ.

Иън го забеляза и отново се усмихна.

— Моя — повтори той, но така, че само тя да го чуе.

Лезли проследи с поглед как Алана, накуцвайки, но облегната на Иън, напуска стаята; как Уайлда се усмихва на Едуин, а после буквално засиява, обръщайки се към Брайс. Не пропусна и изражението на по-малкия, когато си даде сметка, че по-възрастният отново печели. В този миг Лезли се провикна:

— Едуин!

Бе прекалено добре възпитан, за да не му обърне внимание.

— Да, сър?

— Прислужниците са така непохватни. — Отблъсна ги настрана. — Ще бъдеш ли така добър да ми помогнеш да си легна? За днес се поуморих.

— Разбира се, сър.

Едуин тръгна към стареца, без да откъсва очи от Уайлда, която поставяше изящната си ръка върху повдигнатия услужливо лакът на Брайс. Очите ѝ се сведоха скромно, а после, след някакви тихо изречени думи тя вдигна поглед и се засмя. Дватамата излязоха. Изражението на Едуин бе достойно за убиец или поне за представител на рода Феърчайлд.

— Брат ти и Уайлда са добра двойка — каза Лезли с усмивка и се престори, че залита.

Едуин скочи с протегнатата ръка. Лезли я пое и се отпусна на нея.

— Имаш ли свой дом?

Тялото на младия мъж се напрегна.

— Не, сър. Защо?

— Очевидно няма да е удобно да живееш с тях, след като се венчаят. — Лезли извърна глава и се усмихна. — Нужно е ние двамата да си поговорим. Между нас има доста общи неща.

* * *

Алана седеше в спалнята си със счетоводните книги в скута, а кракът ѝ бе вдигнат на ниско столче.

Армстронг беше пред нея, мачкаше шапката си в ръце и чакаше, докато пръстът на господарката се спускаше по колоните с цифри от приходите и разходите през последните три години.

— Нищо чудно, че повече пари са излезли, отколкото са постъпили. — Посочи голямата сметка от лондонски шивач. — Тази е отпреди две години.

— Тя е от времето на последното посещение на господин Феърчайлд в Англия. — Армстронг изглеждаше толкова мрачен, колкото тя се чувстваше. — После се разболя и не можеше да пътува. Би трябвало да сме благодарни за това, милейди.

— Как смее някакъв си мъж да пристигне в процъфтяващото Фионауей и да използва средствата му така безразборно? — Вдигна купчината сметки и силно ги стисна, като че ли бяха врата на господин Феърчайлд. — Прахосал е хиляди лири за всевъзможни луксове, без да внесе и едно пени в имението. Миналата година е похарчил четиристотин лири за обувки, при положение че едва ходи.

— Така е милейди, но какво можех да сторя? Как да възпра мъж като него?

Гневът ѝ караше Армстронг да се чувства гузно, а тя не го искаше.

— Разбира се. Щеше да те освободи или да стори нещо още по-лошо. Не, Армстронг, още когато напусках, знаех, че като управител

ще направиш най-доброто за Фионауей.

— Постарах се. Но, като ти поднасям извиненията си, моля те да обърнеш внимание на някои неотложни неща: при последната силна буря през зимата оборът загуби голяма част от покрива си. Наложително е да се подмени преди студовете, иначе ще загубим някои от най-добрите си коне.

Припомни си забележката на Иън за необходимостта конюшната да бъде ремонтирана. Излизаше, че е прав. Това я ядоса. Беше споменал и други неща, затова попита:

— Чух, че имало проблеми и с някои от реколтите.

Армстронг изглеждаше изненадан.

— Значи все пак си се интересувала какво става тук, милейди?

— Доколкото ми беше възможно — промърмори тя, малко смутена, задето използва сведения на Иън.

— Да, Онази буря нанесе много щети и на селяните, които живеят горе по хълмовете. Едва си изкарват прехраната; и дума не може да става да отделят средства, за да поправят покривите си. А помниш ли терасите, за които ти споменах, преди да заминеш?

Помнеше. Армстронг предлагаше да терасират някои от хълмовете, за да увеличат обработваемите земи.

— Навремето имаше пари за тях. Сега всичко е похарчено за обувки.

Очите ѝ отново се сведоха към книгите — нищо не бе в състояние да промени мрачната действителност. Беше си повтаряла, че Фионауей е добре, дори и тя да не го ръководи. Но се беше лъгала; беше си създавала измислен свят, за да облекчи вината си. Ако беше останала и се беше омъжила за господин Феърчайлд — никой нямаше да се осмели да ограбва Фионауей и хората ѝ.

— Имението има нужда от пари в брой — промърмори тя. — Колко точно?

— Колкото стойността на четири камъка, и то не малки.

Алана се изправи и с накуцване отиде до камината. Започна да брой тухлите: дванадесет надолу, четири встрани. Хвана машата и с лекота измъкна една.

Армстронг я наблюдаваше. Той беше пазачът на Маклауд — ролята неизменно изпълняващ потомствен прислужник при семейството, посветен в тайната.

Алана постави топлата тухла настрана, бръкна и измъкна кутията. Издялана от обикновен сив камък, стара като самия съюз, тя представляваше остатък от дните, когато по земята са се разхождали странни същества, а хората са имали ограничен достъп до горите. Отнесе я на масата.

Армстронг застана така, че да я предпази от погледа на всеки, който би дръзнал да влезе, без да почука.

— Държа камината запалена ден и нощ. Би трябвало да са достатъчно топли.

Алана напљунчи пръста си и леко докосна кутията.

— Вече се охлажда. — Докато изчакваха, произнесе монотонно: — Знаеш как да постъпиш. Отнасяш камъните в Единбург. Ако обещае да мълчи, продаваш ги на бижутера, както миналия път. Иначе — намираш друг. И се пази от крадци на връщане. И по-рано са се опитвали да те проследят.

— Именно затова аз съм пазачът, милейди. Никой не може да ме проследи, ако не го желая.

Понечи да добави още нещо, но се поколеба.

— Кажу — насърчи го тя.

— Грейс и аз имаме седем деца, милейди, а аз започвам да остарявам.

Погледна го изненадано. *Армстронг? Да остарява? Та той винаги е бил нейна опора: силен, твърд, съзнаващ задълженията си.*

— Не съм още на смъртния си одър, така че не е нужно да ме зяпаш. Но е време да обуча приемник. Аз съм пазителят, който ще предаде тайната. Ако нещо се случи на Маклаудови, трябва да има някой, готов да заеме моето място.

Огледа белите му коси, бръчките около очите и си даде сметка, че е прав. Сега беше в разцвета на силите си; но след десет години нямаше да е така, а съюзът бе прекалено важен, за да го ръководят емоции.

— Избрал ли си някое от децата, което да заеме мястото ти?

— Ели. Едва на осем е, но е честна и човек може да ѝ се довери. — Гърдите му се изпъчиха гордо. — И, милейди, не се е раждало досега дете, което така да умее да следва човек като сянка. Майка ѝ е отчаяна от нея, но за теб е идеална.

— Тогава я вземи в Единбург със себе си. — Отвори кутията, затаила дъх. — Когато се върнеш, ако Ели желае, ще накараме господин Луис да я посвети.

Загледа се в проблясващите камъни. Въздъхна облекчено. Камъните щяха да спасят Фионауей, както толкова пъти до сега.

Обзета от познатото вълнение, Алана подбра четири — големи и различни по форма.

— Остават само два.

— Прибери ги. Ще ги пазим за тежки дни.

Камъните блещукаха на светлината и променяха цветовете си. Деликатното морскозелено се превръщаше в синьо, после почервения. Алана внимателно постави три камъка във вълнената торбичка, общита със сатен, която Армстронг отвори. Последния обаче задържа в дланта си и зададе въпроса, който се бе заклела да не произнася:

— Знаеш ли нещо за пръстена на господин Иън?

— Не, милейди. Определено е с един от нашите камъни.

— Спомена, че е на майка му.

— Така ли?

Армстронг нямаше намерение да коментира нищо повече, затова Алана му връчи торбичката и той я напъха в пазвата си, поклони се и заотстъпва към вратата.

— Няма да допусна никой да открие произхода им.

В следващия миг главата му се стрелна нагоре като на вълк, надушил опасност. Завъртя се на пети и с тихи, но решителни крачки напусна стаята. В следващия миг се върна.

— Какво има?

— Някой ни подслушваше. Не успях да го хвана, но беше там. Уверявам те!

— Какво ли е чул?

— Нищо, предполагам. Вратата е достатъчно плътна. Но това е без значение. — Изражението на Армстронг беше мрачно. — По-важно е друго: ако някой ни е подслушвал, това значи, че подозира тайна, която иска да научи. Докато ме няма, бъди внимателна, милейди. Пази се, защото мирише на предателство.

ГЛАВА 13

Иън бе раздразнен.

— Къде предполагаш, че са? — попита Алана и хвърли поглед към вратата.

— Би трябвало да започваме да се храним — повтори Иън.

Масата, опъната по продължение на цялата трапезария, се огъваше под лъснатите до блясък сребърни прибори, подредени върху снежнобялата покривка. Всичко бе готово за специалната вечеря, но тя закъсняваше, защото Лезли и братовчедите не проявяваха достатъчно възпитание да се явят навреме.

Жените седяха в нишата до камината. Иън стоеше до полицата с напитките от другата страна и наля по чаша ликьор за двете дами; Поднесе едната на Уайлда.

— Сложи го тук, мили. — Отстрани възелчето от края за бродирание и умело го вдяна в иглата. — Ще го взема след малко. А и трябва да признаеш, че лейди Фионауей е права — не е редно да започнем вечерята, преди да се убедим, че чичо Лезли е добре. Та до вчера той бе на смъртно легло.

Външно Алана изглеждаше спокойна, но подавайки ѝ чашата, Иън видя, че е доста напрегната.

— Благодаря — промърмори тя, без да го поглежда. Много умело избягваше погледите му, ала така пък той по-лесно я наблюдаваше. С помощта на Уайлда се беше преоблякла в тревистозелена гръцка туника. Диплите се събираха под гърдите ѝ — Уайлда, както само тя умееше, ги бе подредила твърде съблазнително. И Иън не пропускаше да се наслаждава на привлекателната жена, чийто прелести бяха така приятно загатнати. Тънкият бял тюл, завързан около шията ѝ, дискретно покриваше гърдите, но подчертаваше извивката им.

— Ами ако днес се е претоварил и сега бере душа? — чуруликаше Уайлда безгрижно.

Иън подскочи.

— За кого говориш?

— За чичо Лезли.

Иън си наля чаша вино, мислейки си, че едва ли би извадил подобен късмет. Няма обаче да позволи на баща си да провали усилията му. Не и когато Алана, застанала пред камината със зелената си рокля, е извадила на показ почти всичко.

Беше убеден, че отдолу е сложила поне една фуста, а вероятно — две. Но течението моделираше плата по краката ѝ и от време на време той виждаше нежната извивка на ханша ѝ.

Снощи бе целувал тази извивка. Днес я бе погалил. Тази вечер искаше отново да я прегръща. А защо не още сега? Усети как от желанието панталоните изведнъж му стават тесни.

Отмести поглед към Уайлда и подхвърли:

— По-загрижена си за братовчедите, отколкото за баща ми, предполагам.

Без да трепне от напрегнатия му тон, тя се усмихна и на бялорумените ѝ бузи се появиха трапчинки.

— Очарователни са. — После ласкавата и усмивка изчезна. — Но повече ме е грижа за чичо Лезли. Независимо, че не е много добър, все пак ми е чичо, а мама винаги казва: „Кръвта вода не става“, което е очевидно. Помниш ли, когато Дейзи счупи една чаша, мятайки я срещу стената в пристъп на възхитителен гняв. Беше на сватбата на братовчедката Мери с лорд Уитфилд. Тогава едно парче одраска врата ми и кръвта изцапа шалчето ми, а после не успяхме да го почистим. Не става така, когато те изпръска вода, макар че от нея пък страда коприната. Не си ли съгласна, лейди Фионауей?

Алана погледна към Иън — бе готов да се закълне, че в очите ѝ има съчувствие.

— Лейди Фионауей звучи така официално. Моля те, наричай ме Алана.

Пляскайки с ръце, Уайлда възкликна:

— О, благодаря ти! Толкова си мила и въпреки твърденията на мама за срива на цивилизованото държание в резултат на неофициалното поведение, ще те наричам Алана, защото ще ставаме роднини, нали? Ще заобичаш Иън от все сърце.

Иън зърна срива в цивилизованото поведение пред очите си: гладката кожа на Алана поруменя и тя впи ръце в облегалката на стола, докато кокалчетата ѝ побеляха.

— Ти ли си й подметнал нещо?

Не успя да се въздържи: раздразнението й му доставяше наслада. Но все пак отбеляза спокойно:

— Уайлда сама си прави умозаклученията.

— Жена още не е родила мъжа, който ще ме подлъже да поема подобен риск — заяви Алана на Уайлда.

Уайлда само се усмихна й като никога замълча.

Колона от прислужници внесоха свещници със запалени восъчни свещи. Един бе поставен на масичката между Уайлда и Алана. Друг — на полицата с напитките. Два осветиха приготвената за шестима маса. Алана, Уайлда и Иън чакаха. Алана започна да потропва с пръсти по дървената резбована облегалка на стола.

После, от дъното на коридора, Иън дочу мъжки смях и откъслечни разговори. Тримата застанаха на прага. Едуин и Брайс подкрепяха под ръка от двете страни сияещия Лезли.

— Време е да ядем, така ли? — Звучеше почти весело. — Помогнете ми да се настаня, момци, защото имам страшен апетит.

Двамата братя му помогнаха да влезе. Иън ги гледаше потресен. През живота си само няколко пъти бе виждал баща си щастлив и това неизменно предвещаваше бедствие.

Лезли се насочи към стола начело на масата и се сопна:

— Не зяпай, Иън, а ми изтегли стола!

Това бе задача на прислужника, но Иън добре знаеше, че не бива да възразява. Нямаше желание баща му отново да му напомни за долния произход, при това пред толкова хора. И най-вече — пред Алана. Затова мълчаливо издърпа стола и изчака Лезли да се настани.

В следващия миг той предизвикателно се обърна към лейди Фионауей:

— Тук ти си господарката, но нали не възразяваш да отстъпиш мястото на стария си болен опекун?

Иън кипеше. Не бе изпитвал подобно унижение от юношеството си, когато всяка негова грешка — а те бяха многобройни — бе сигнал за подигравки. Този път обаче трябваше да вини единствено себе си — дори не се бе замислил за правото на Алана да седи начело на масата.

Овладеният й тон сложи край на терзанията му.

— Има един-единствен стол със странични облегалки, господин Феърчайлд, а доколкото разбирам, ти не можеш да седиш, без да се

подкрепяш на тях.

Лезли я изгледа кръвнишки.

Тя издържа погледа му и попита:

— Ще подържиш ли и моя стол, Иън?

Иън пристъпи до нея, поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Живея, за да ти служа. — Остана с очи приковани към нейните. Пръстите ѝ потрепериха в неговите. После промълви: — И да изпълнявам желанията ти.

Алана изтегли ръката си — Иън не ѝ попречи.

— Откъде си взел този пръстен? — Гласът на Лезли издаваше заядливиост. — Какво прави нейният пръстен на твоята ръка?

Иън докосна блестящия камък.

— Той е мой.

— Неин е — Лезли замахна.

Иън с лекота се отдръпна.

— Мой е. Винаги съм го носил. Не помниш ли?

Лезли хвърли поглед към Алана, а после и към другите любопитни лица, извърнати към него, и махна с ръка, така подпухнала, че кокалчетата образуваха трапчинки.

— Сядайте, всички!

Естественото му състояние и памет изглежда се бяха възвърнали.

Иън придружи Алана до другия — край на масата и без колебание се настани от дясната ѝ страна.

Едуин се втурна да придържа стола на Уайлда. Тя тихо изрази благодарността си и се настани, а Брайс побърза да седне до нея.

Едуин възнегодува:

— Почакай. Не е честно.

— Стига си хленчил!

— Ще седнеш до мен следващия път — окуражи го Уайлда с усмивка. — Винаги така хубаво ме забавляваш.

Едуин отвърна на усмивката ѝ, но устните му останаха стиснати. Огледа масата и тръгна към единственото свободно място.

— Никога преди не съм виждал тази солница — отбеляза Лезли кисело. — Слугите сигурно са я крили. Крадци!

Иън знаеше какво има предвид баща му. Радостни от завръщането на Алана, те бяха направила онова, което Феърчайлд

смяташе, че не умеят: масата бе подредена елегантно.

— Не са крадци — възрази Иън, а главният прислужник остана безизразен, докато господарката не нареди да започнат сервирането. Тогава той привика подчинените си с щракване с пръсти. Първото блюдо беше донесено и показано на Алана за одобрението ѝ.

Уайлда самоотвержено се опитваше да подхваща непринудени разговори. Брайс и Едуин също даваха своя принос. Въпреки искреното старание от страна на прислужниците и гостите обаче, напрежението, породено от присъствието на Лезли, не се разсейваше. Иън хапна от еленското, после от змиорката и граха. Не отказа и блюдото с пъдпъдъци и див заек. Но през цялото време стоически очакваше катастрофата.

При сервирането на сиренето в края на вечерята той хвърли поглед към баща си и видя, че е посивял от усилие да се преструва на здрав. *Може би тази вечер нямаше да има никаква сцена?*

Главният прислужник поднесе димящия хляб на Алана и попита:

— Ще го разчупите ли, милейди? — После се обърна към Иън и му поднесе питата сирене. — А вие, господин Иън, ще ни окажете ли честта да разрежете сиренето?

Прислугата му даваше недвусмислен знак, че е на негова страна. Това Иън разбираше. Не разбираше обаче как този мъж, който е работил при Лезли, все още не схващаше, че той ще си отмъсти.

Иън взе малкия остър нож и започна съсредоточено да реже мазното сирене. Равните жълти резени падаха върху дъската.

Ароматът на хляб му подсказа, че Алана също е погълната от заниманието си — очите му бяха неудържимо привлечени от ръцете ѝ, които умело разчупваха питата. Изящни и дълги пръсти, които говореха за комбинация от здрав разум и артистичност. Не искаше, но неволно вдигна още малко поглед и отново съзря гърдите ѝ... Господи, колко хладна изглеждаше. Но той щеше да я стопли. Навсякъде, Както направи снощи.

Погледна лицето ѝ. Тя също го погледна.

Морският бриз сякаш отново ги обгърна. Усещаше солта и свежестта. *Тя е негова! Ще се докоснат! Ще се гмурнат дълбоко! Ще се носят с теченията и ще се наслаждават на бурите! Заедно бяха в състояние да постигнат всичко!*

Задавен звук наруши мислите му и го накара да извърне глава. Лезли едва си поемаше въздух. Алана промърмори:

— Май гърдите му са пълни с вода.

Ледени тръпки преминаха по гърба на Иън. Целият подпухнал, Лезли наистина имаше вид на човек, който се дави. Почти го виждаше как лежи върху пясъка, с полепнали по раменете водорасли... В следващия момент усети, че самият той си поема въздух мъчително.

— Иън? — Алана сложи ръка върху неговата. — И на теб ли ти е зле?

Отърси се от образа и се опита да се усмихне. Нямаше смисъл да я плаши.

Лезли се закашля и този път задавянето прозвуча още по-високо. Очите му бяха затворени, а ръката му — на гърдите. Иън отмести стола си назад.

При шума от протъртянето Феърчайлд отвори очи. Отново се закашля и поднесе салфетката към устните си, после я хвърли на пода.

— Подайте ми хляба — намусено нареди той. — Още съм гладен.

Иън се отпусна на мястото си. Поднесоха дъските с хляба и сиренето при пълно мълчание.

— Скъпа моя Алана... — този път гласът на Лезли не звучеше така глъхнещо, — ...обзалагам се, че не си казала на сина ми за нашата изпълнена със страст нощ.

На масата се възцари напрегната тишина. Алана се вторачи в почти празната си чиния. Уайлда видимо потрепери. Брайс се наведе напред и я потупа по ръката.

Твърдо решил да предпази Алана, Иън се намеси:

— Напротив, татко, разказа ми. Именно това събитие я е убедило колко по-подходящ съм аз.

Лезли пренебрежително махна с ръка — човек би рекъл, че отпъжда досадна муха.

— Какво знае млад човек като теб за тези неща?

— От онова, което съм чувал — доста повече от теб.

Един от прислужниците започна невъздържано да кашля и тръгна да излиза. Стигна до вратата и я отвори, но се закова на място и се залепи за стената с широко отворени от тревога очи.

Откъм коридора Иън дочу издрънчаване на метал и топуркане. Всички глави се извърнаха натам — на прага застана огромно куче. То се спря и огледа присъстващите с увереността на същество, съзнаващо превъзходството си.

Очите му се устремиха към Лезли и то бързо се завтече към господаря си.

Алана стана видимо разтревожена. Уайлда изпищя. Брайс бутна стола си назад, а Едуин удари коленете си в масата, докато вдигаше краката си.

Кучето се облегна на Лезли, който почеса огромната му глава.

— Какво прави тук? — настойчиво попита Алана главния прислужник.

Мертън се поклони.

— Никой не смее да му попречи да ходи където си иска.

Тогава Алана заяви:

— Господин Феърчайлд, това животно е зло. Продължава ли да яде котки за развлечение?

— Да, — Лезли й се усмихна любезно. — Не помниш ли как схруска един от малките ти домашни любимци.

Иън долови отчаянието й, като я видя как смачква парчето питка в ръката си.

— Яде си котки и всичко глупаво, дръзнало да се изпречи на пътя му. Тежи повече от някои мъже. Тукашните селяни пазят децата си от моя Дамон. — Чуло името си, кучето изви. — А слугите начаса изпълняват заръките ми, когато той е до мен.

— Редно е да бъде вързан с верига — не се предаваше Алана.

— Наредих да го пуснат веднага след като онази вещица направи магиите си.

— Вещица? — Алана не изпускате Лезли от очи.

— Да. Умирах и никой тук не го беше грижа, но вещицата... — Думите му заглъгнаха. — Вещицата приличаше на...

— Да?

— Сънувах... — Пребледня и гласът му изневери. После с шепот продължи: — Една нощ сънувах, че си тук...

Ръката му се разтрепери. После се отпусна на стола, И Иън, и Алана скочиха и се втурнаха към него. Но при изръмжаването на Дамон Лезли вдигна глава.

— Оставете ме — промълви само той.

Иън се закова на място.

Алана обаче се наведе над Феърчайлд и го докосна по бузата.

— Изпотил си се.

— Добре съм!

По веждите му блестяха капки пот. Вдигна ръка, за да ги избърше, но после я отпусна, все едно бе прекалено тежка, за да я държи във въздуха.

Кучето отново изръмжа.

Алана отстъпи крачка назад, после втора. Лезли се загледа в нея.

Огньовете на ада горяха в кръвясалите му очи.

— Къде беше, Алана от Фионауей? Къде прекара всичките тези години?

— Да, Алана, кажи ни — подкани тихо и Едуин. — Променила си се и бихме искали да знаем защо.

Тя вирна гордо брадичка.

— Никога не съм напускала Фионауей.

— Нали чухте за сцената при кладенеца тази сутрин. — Иън едва се удържаше да не прихне, съзирайки невярващото изражение на Едуин и объркването, изписано по лицето на Брайс. — Беше се маскирала като вещица.

Брайс стана и блъсна стола назад.

— Как смеещ да ми говориш това? Ти, един Феърчайлд, разперил хищнически криле над половината свят!

Иън се облегна с длани на масата и отвърна:

— Моите хищнически пари са в състояние да спасят Фионауей. А какво можеш да направиш ти, освен да изсмучеш всички богатства на имението?

Уайлда простена и Алана я съжали.

— Господа, това не е подходящ разговор за маса.

Иън и Брайс вероятно нямаше да ѝ обърнат внимание, но Дамон изръмжа, а Лезли се изкиска. Комбинацията от двата злоеци звука въдвориха пълна тишина в помещението.

— Господин Феърчайлд, най-добре да си легнеш. — Гласът на Алана издаваше авторитета и на господарката на Фионауей, и на лечителката. — Преуморил си се.

— Още не. — Лезли изучаващо изгледа Алана под натезалите си клепачи, а после и Иън. — Каза ли й вече?

Сърцето на Иън заби по-бавно и отсечено.

— Какво да й кажа?

Имаше толкова много неща, които той не желаше Алана да знае. Толкова тъмни тайни.

— Истината. Казал ли си на булката си истината за себе си?

— Каква истина? — обади се Брайс. — Не е ли редно всички да чуем истината?

Иън погледна през масата към Алана. Прииска му се да е до нея. Тогава щеше да запуши ушите й с длани, да я вземе на ръце и да избяга — да я махне от това отровно място.

— Стара тайна. — Лезли направи гримаса. — Не ми прави чест, но е редно една булка да знае потеклото на бъдещия си съпруг.

Иън се досещаше какво ще последва и затвори очи от ужас.

— Той е мой син, не отричам. Но останалото... Той е наполовина... воден дух.

* * *

Независимо от всички предупреждения на по-старите водни духове, някои по-смели от тях напускаха вълните и се надяваха да си намерят за партньор човешко същество, защото срещнеха ли се подходящ човек с подходящ воден дух, пламваше огнена страст. Единственото, което искаха, бе да се любят отново и отново. И вече нищо друго нямаше значение, освен да са заедно. Твърди се, че от такава любов очите се насълзват.

Но онова, за което не се говори, е, че любят ли се неподходящ човек с неподходящ воден дух, резултатите са трагични и дълготрайни. Сълзите, които се леят тогава, не са сълзи от радост, а от мъка и страх...

ГЛАВА 14

Миг на смаяно мълчание последва изявлението на Лезли. Пред очите на Иън трапезарията се деформира, изпълни се с размазани петна и закръжи под напора на избухналите чувства: недоверие, изумление, развеселяване. Някои пък хладно пресмятаха. Иън виждаше всичко. Тялото му присъстваше, но духът му се бе измъкнал и присъединил към другия свят, който се намираще отвъд обозримото. Рееше се там и със страх очакваше да чуе какво ще отвърне Алана.

Вместо това чу силен мъжки смях.

— Измисляш си го, сър!

Стаята се раздвижи; нещата отново придобиха форма.

— Как ли пък не — възкликна друг мъжки глас. — Водни духове! Глупости!

Едуин. После Брайс.

Лезли удари с длан по масата.

— Казвам ви — една забременя от мен!

Погледът на Иън се избистри. Беше потънал във вълшебен свят... и бе изплувал отново.

Едуин изглеждаше смутен. Брайс се стараше да прикрие развеселяването си.

Дори Уайлда промърмори с огорчение:

— Чичо Лезли!

Алана обаче мълчеше. Иън предпазливо я погледна.

Наблюдаваше го изпитателно. Беше ли съзряла неговата разходка сред магическите светове?

Не. Не изглеждаше изплашена. Само сериозна и замислена, сякаш преценяваше възможността той наистина да е измамник.

Брайс сложи ръка върху рамото на Уайлда и тихо подхвана:

— Не се разстройвай, скъпа. И ние си имаме побъркани в нашия род. Разбираме ги тези работи.

Иън виждаше как гневът на Лезли основателно нараства. Вземаха го за лъжец. А той така ненавиждаше да го считат за

незначителен старец, недостоеен за никакво внимание, и да го удрят на подбив.

— Видях ги! Знам!

— Млъкни, старче — скастри го Едуин тихо. — Готов си на всичко за възмездие. — Надигна се и отиде в другия край на масата, за да получи своя дял от вниманието на Уайлда. — Хайде, скъпа, успокой се! — Приклепна до нея. — Не му обръщай внимание!

Лезли заломоти:

— Как смееете да седите в къщата ми и да подлагате на съмнение думите ми? Как смееете...

Видя обаче как Алана съзерцава Иън и млъкна.

— Сега вече си доволен, нали, татко?

— Редно е момичето да знае истината.

— Ти не би разпознал истината дори ако се навре в лицето ти.

Лезли понечи да му отвърне, но не се чу никакъв звук.

Иън се наведе напред, несигурен дали баща му се преструва на немощен в търсене на драматичен ефект, или наистина му е невъзможно да говори.

Феърчайлд пое въздух, а по тялото му преминаха тръпки.

— Време ми е да спя — обяви той прегракнало и главата му клюмна на гърдите.

Алана пристъпи напред. От другата страна на Лезли кучето изръмжа дълбоко и гърлено. Тя се спря, но Иън се обади:

— Няма да те нападне. Просто върви бавно.

Тя го погледна косо, смаяна от увереността му, но му повярва и енергично постави пръсти върху врата на Лезли. Дамон не скочи, само продължи да оголва зъби.

— Сърцето му бие.

От разтворените устни на Лезли се чу задавено хъркане.

Без да изпуска Дамон от очи, Иън направи знак на прислужниците.

— Вдигнете стола. Отнесете господин Феърчайлд в спалнята му. И, за Бога, без никакви резки движения. Ако сте предпазливи, кучето няма да ви нападне.

— Добре, но какво ще кажете за човека? — попита единият прислужник, разтреперан и с пребледняло лице.

Иън не се засмя. Прислужникът очевидно съзнаваше къде се крие истинското зло.

— Той спи.

Мъжете заобиколиха Лезли, разкъсвани между страха от стареца и страха от кучето. Иън видя как животното се надига. Прислужниците се разбягаха с крясъци. Уайлда изпищя, братовчедите се развикаха. Главният прислужник се залепи за полицата с питиетата, разбутвайки чашите и бутилките. Столове се запремятаха сред счупени стъкла.

Дамон се извърна, оглеждайки се за плячка. И тогава със страшен лай четирикракият слуга на дявола се нахвърли върху Алана.

Иън не разбра как се е задвижил, но се озова от другата страна на стола си, подскочи и с цялата си тежест ритна кучето в главата.

Звярът оголи зъби и отново се надигна.

— Нож — прошепна Алана.

Иън не ѝ обърна внимание. Остана съвършено неподвижен. Животното се канеше за скок. Тишината натежа от напрежение. Дамон гледаше диво Иън.

Право в очите.

И изведнъж застина на място с изопнати крака и вдигната задница.

Иън, както не откъсваше поглед от него, тихо и кротко му заговори:

— Долу. Легни.

С ръмжене, кучето се отказа от агресивната си поза, понаведе се и седна.

— Точно така. — Иън говореше на неопитомената душа на звяра. — Имай ми доверие. Легни.

Ушите на Дамон клепнаха, а злоещо проблясващите зъби се скриха.

— Няма да му позволя да те наранява повече. — Иън приклепна. — Сега вече си мое куче.

Дамон изглеждаше замаян; отпусна се и легна. Тъжният му поглед не се откъсваше от Иън, Той разроши огромната му глава.

— Добро момче.

Дамон се надигна и като покорно пале отиде да легне при огъня.

Всички стояха смълчани — погледите им шареха ту към кучето, ту към Иън. Той се размърда смутено и се зачуди какво ли са очаквали

да направи. Да остави Дамон да разкъса Алана ли?

Лезли хъркаше.

— Господи! — възкликна Брайс. — Как го постигна?

— Не е ли чудесно? Иън винаги е имал подход към животните — обади се Уайлда. — Спомням си веднъж, когато един кон в конюшната на имението Феърчайлд...

Едуин я прекъсна без угризения:

— Вероятно този момък наистина е със смесен произход. — Засмя се, но се сепна. — Колко отблъскващо!

Никой не се засмя. Никой никога не се бе смял, когато станеше ясно, че Иън е по-различен. Затова обикновено той внимаваше да не го демонстрира. Но случеше ли се — както сега се наложи да спаси живота на Алана — знаеше, че ще бъде наказан със студенина, страх и презрение.

Главният прислужник го гледаше свирепо откъм полицата с питиетата, сякаш той е виновен за изпотрошените стъкла. На вратата една камериерка зяпаше сцената с широко отворени очи, после се запиля да разказва за случилото се на останалото домакинство.

И, както винаги, Иън се обгърна със своето безразличие — то му служеше за щит срещу смайването, отвращението и презрението. Остави клюките да го залепят, без да трепне, с гордо вдигнати рамене и решително изражение.

Безразличие. Нямахте друг начин да оцелеете.

В следващия миг някой го дръпна за лакътя. Алана. Очакваше и тя да го осъди.

— Иън, ти спаси живота ми. — Повдигна полите на роклята си с една ръка, а другата изящно протегна и направи реверанс като признателен поданик пред своя крал. — Много ти благодаря.

Не можеше да го повярва. Нима съзнателно... го предпази от подигравки? Прислужниците я наблюдаваха и като последваха примера ѝ, се усмихнаха. Братовчедите се засуетиха, смутени от куража на една жена, какъвто те явно нямаха.

И за пръв път Иън се почувства безпомощен. Знаеше как да се справя с грубостта. Знаеше как да парира презрението. *Но как да благодари на жена заради това, че се е отнесла към него като към човешко същество?*

Тя изглежда не очакваше благодарност, защото просто се извърна към прислугата:

— Постъпете, както ви нареди господин Иън — отнесете господин Феърчайлд в спалнята му.

Мъжете се приближиха. Хванаха по един крак на стола и отнесоха заспалия Лезли към покоите му.

Алана и Иън ги последваха по притъмнените коридори.

Иън се чудеше какво да каже. Да излъже ли? Да се опита ли да ѝ вдъхне увереност? Или да настоява да си припомни какво се бе случило помежду им, да я накара да признае, че е истински мъж. Безчувственото общество му бе сложило етикет: копеле, дявол, звяр. Но той не бе това и тя го съзнаваше. Тя наистина го знаеше.

Пред вратата Алана го спря, отпусайки ръка върху неговата.

— Баща ти е болен, глупав старец. Аз съм достатъчно интелигентна, за да разбера истината за теб.

Не звучеше отвратена. Ръката ѝ продължаваше да е върху неговата. Докосваше го без страх. Наблюдаваше го сериозно, с огромни искрени очи.

Но това е истината! Вярно е. Майка ми е воден дух. Приеми ме какъвто съм.

Светлината на свещите омекотяваше изострените черти на интелигентното ѝ лице. Той я пожела. Пожела я и се сети за квакерката, за нейните страхове и неприязън.

Редно е да каже на Алана. Би трябвало да я накара да повярва. Не беше честно да иска от нея да се омъжи за получовек. Беше нечувано. Макар че за нея вече беше прекалено късно. Тя бе негова. Той я бе направил своя.

В момента обаче тя сякаш не го съзнаваше и продължаваше да си мисли, че има избор.

Обгърна талията ѝ и я притегли към себе си.

Тя моментално постави ръце върху гърдите му и леко се отблъсна.

— Прекалено много неща стоят помежду ни. Земите ми, моето минало, твоята алчност, баща ти.

— Искам земите ти. Открито го признавам и ако това ме прави алчен, така да е. Но миналото ти... Ни най-малко не ме интересува миналото ти. И те предупреждавам... — Говореше така тихо, че тя се

наведе напред, за да го чува. — ... Няма да допусна споменът за баща ми и онова, което се е опитал да ти причини преди четири години, да помрачи радостта ми днес.

— Настояваш да забравя колко безпомощна ме накара да се почувствам?

— Когато те държа, ти си всемогъща. — Хвана ръцете ѝ. — Усети го. Усети властта, която имаш над мен.

Не го разбираше и се опита да се отскубне. Или, по-вероятно, страхуваше се от такава власт... И от него.

— Алана...

В произнасянето на името ѝ вложи всичко, което желаше, но не успяваше, да ѝ каже. Искаше да благодари за реверанса ѝ и за прикритото смайване, с което посрещна истината за произхода му. Ала приятното усещане от нейното тяло го тласна далеч от всякакви цивилизовано поведение и той я притисна към стената. Тя го очакваше. Може би. *Та той е звяр, нали? И копеле. Господи, и това е редно да и събщи. Но не още...*

Алана извърна лице. Той освободи едната си ръка, хвана брадичката ѝ и я обърна към себе си, за да я целуне.

Допирът на устните ѝ бе приятен. Независимо, че бяха решително стиснати, тези устни го омагьосваха.

— Отвори ги!

Подчини се само за да го ухапе. Зъбите ѝ за малко да се впият в долната му устна.

— Ще те напляскам — заплаши той и проникна в нея. Усети вкуса на изненада, на възмущение. А после нейния вкус. Ако му завържеха очите и го накараха да целуне стотина жени, неизменно би я разпознал. Нащрек, изплашена, но и възбудена против волята си.

Прегръщаше я здраво, но я целуваше нежно.

И тя започна да откликва. Тогавата кръвта във вените му потече със силата на морски прилив. Господи, колко беше сладка. Дребна, сладка и... страдна. Разбра го и снощи, и днес. Билето му помогна да намалее съпротивата ѝ, да приспи страховете ѝ и тя се бе впуснала в желанието с такава объркване, но и с такава наслада, че на него му бе трудно да запази самоконтрол.

Самоконтрол. Тя едва си поемаше въздух, а сега вече и леко простена — тих звук, който той долови и на който се наслади. Наклони

се заедно с нея и я притисна по-силно към стената, използвайки тежестта си, за да я овладее. Едната му ръка галеше голата ѝ шия, другата се плъзгаше по извивките ѝ от бедрата към гърдите и обратно.

Откъсна устни от нейните и погледна надолу, за да я види. Клепачите ѝ потрепваха. Устните ѝ бяха влажни, набъбнали, а кожата около тях — леко зачервена от ожулванията на брадата му. Прокара език по долната си устна, а той се наведе и го пресрещна.

Когато се откъсна от нея, тя го погледна замаяно, със същата чувственост, която разтърсваше и него.

— Остави вратата си отключена тази нощ.

Зелените очи бяха красноречиви.

Алана направи опит да се спаси, като се притисна съвсем плътно до стената.

— Не можеш да дойдеш при мен преди сватбата! — прошепна тя.

— Аз съм наполовина воден дух, забрави ли? — Никога не си бе представял, че ще се хвали с това, но точно така постъпи в момента. — Аз съм вълшебник. Мога да се промъкна през прозореца ти като вятър, да те докосна само с мисъл, да те омагьосам...

Алана се разтопи, погледът ѝ се замрежи и потъна в копнежа, който той разпалваше в нея.

После успя да си възвърне бистрия разум. Устните ѝ се стегнаха. Очите ѝ проблеснаха. Сиянието на страстта угасна.

— Ако си вятър, не се налага да оставям вратата си отключена за теб, нали?

Усмихна ѝ се. Наистина беше вятър и щеше да е с нея. Внимателно положи показалец върху челото ѝ, точно между веждите. Натисна и нареди:

— Сънувай ме!

* * *

Понякога водните духове излизат от вълните и тръгват по сушата. Тогава изкушават смелите да ги последват. Защото, придобият ли човешки вид, те са красиви като нощта: тъмните им очи блестят със сребриста светлина, а черните им коси сияят като

самурена кожа. Когато мъж съзре женски воден дух, го завладява магия и той е готов да стори и невъзможното, но да притежава това същество завинаги.

А ако мъжки воден дух пожелае жена, той влага всичките си умения, за да я заплени; отвежда я на възхитително пътешествие и тя никога повече не помисля за друг мъж.

В пристъп на завист някои хора наричат това тъмна магия.

Водните духове обаче са на мнение, че „Във войната и любовта всичко е честно“.

ГЛАВА 15

Иън се яви при нея като дух на насладата.

— Алана — топлият му глас потреперваше, — казах ти да оставиш вратата си отключена. Вече седем нощи ти го повтарям, а ти все не ми се подчиняваш. Как да те накажа?

Притиснала завивката до гърдите си, тя му се възпротиви, както правеше всяка нощ през последната седмица.

— Нямах никакво право нито да ми заповядваш, нито да ме наказваш.

Докато поставяше коляно до бедрото ѝ върху чаршафа, тялото му сияеше със собствена светлина. С грижовността на любовник, той разхлаби пръстите ѝ от завивката и я избута в краката ѝ.

— Взимам онова, което ми принадлежи по право. Нима не помниш онази нощ в колибата на вещицата?

— Не. Кълна се, не.

— Тогава ще ти припомня.

Ръцете му се заровиха в косите ѝ. Заобсипва страните ѝ с целувки.

Сладостното изживяване предизвика радостни сълзи в очите ѝ. Съвършенството на изкусните му ласки съперничеше на най-екзотичните цветове. При всеки допир на устните му по страните ѝ плъзваше руменина и тя се чудеше: щом това е наказанието за заключената врата, каква ли ще бъде наградата, когато доброволно го пусне.

Целуна челото, клепачите, брадичката, шията ѝ...

— Иън... — Успя някак да размърда ръце, плъзна ги по раменете му и извърна глава, за да му предложи устните си. — Моля те, целуни ме!

— Нали точно това правя?

Устните му обходиха брадичката ѝ и когато стигнаха до ухото ѝ, леко го захапа.

— Защо го направи?

— За да мога да направя и това.

Погали нараненото място с целувка, а после засмука нежната кожа.

Алана сепнато си пое въздух — изпитваше отчаяно желание да диша. Езикът, устните, зъбите му се движеха по ухото ѝ, сякаш бе сътворено за наслада. Кожата на тила ѝ настръхна, а после цялата потрепери — несполучлив опит да охлади прегрялото си тяло.

Жалко усилие. Той не ѝ даваше никаква почивка.

— Много красиво ухо. Розово и деликатно. И толкова чувствено. — Лекият дъх от шепота му облъхна навлажнената повърхност на кожата ѝ. — Не намираш ли?

Със затворени очи, тя пиеше неземната наслада на преживяването.

— Какво?

— Ухото ти. Толкова е чувствено.

С него всичко придобиваше чувственост. Костите ѝ сякаш се стопиха. Дланите му се спуснаха към ключиците; отметна глава назад, за да му позволи да я гали. Тялото ѝ, напрегнато от работа и грижи, изпита облекчение. През всичките минали самотни години бе мечтала точно за такава утеха. А сега копнееше да я има и през всичките самотни години в бъдеще.

— Можеш — прошепна той. Успокоението ѝ изчезна.

Бе престанал да масажира рамото ѝ и вече галеше плътта под нощницата ѝ. Кога и как бе успял да я разголи?

Посегна да придърпа завивките, но се оказа невъзможно да ги достигне.

— Притесняваш ли се, сладка моя? — Плътният му богат глас я поуспокои. — Глупаво е да се стесняваш от възхитителното си тяло. Виж! — Обгърна едната ѝ гърда и я повдигна, подчертавайки нежната ѝ заобленост. — Най-знатните дами на този свят мечтаят за мека, гладка кожа като твоята, за такава привлекателна закръгленост, за зърно с цвета на зората.

Наблюдаваше как тъмната му глава се накланя и целува гърдата. Допирът на устните му прогони всякаква свенливост. А когато хвана зърното ѝ с два пръста и леко го ощипа, тя простена, готова да се предаде.

Очите му, меки на оскъдната светлина, я пронизваха; палецът му продължаваше да гали зърното.

— И тук си чувствителна. Виж как набъбна — изпълнено е с очакване. Защо ли е така?

— О, умолявам те... — Устреми се към него.

— Говори ми, Алана. Обясни ми по своя сладък начин защо тялото ти ме влудява.

— Защото... искам... да ме целунеш.

Произнесе го през зъби — обзелата я силна смесица от раздразнение и желание я подтикваше да направи всичко, за да го задоволи. Всичко... освен да остави вратата си отключена.

— Прекалено си упорита — присмя ѝ се той. — Но аз съм на твое разположение. Ето виж. — Вдигна глава, присви устни и ѝ прати въздушна целувка. — Ето ти целувка.

— Искам истинска!

— Защо, Алана? Искаш да си отворя устните под твоите, така ли? — Успя да изобрази учудване, но същевременно показва и дълбоко доволство. — Искаш да засмуча устните ти. И защо ли?

Защото вероятно така би задоволила копнежа на всяка фибра от тялото си.

— Каж ми, Алана, какво би изпитала, ако те лизна и взема зърното ти между устните си? А защо да не направя същото и малко... по-надолу.

Влудена от омайното обещание, тя се раздвижи нетърпеливо.

— Няма да е грубо. Напротив. Нежно и внимателно. Само лекичко ще те ухапя, колкото да те предупредя. Защото аз наистина съм опасен, Алана. Съзнаваш ли го? — Шеговитият му тон изчезна. — О, знам, имаш възможност да ме изпратиш на заточение само с едно щракване на пръстите.

— Би трябвало да го сторя.

— Да. — Обгърна шията ѝ с ръка. Не я притискаше, но заплахата се усещаше.

— Целуни ме — настоя тя — по устните.

Нямаше представа защо това има толкова огромно значение, но желаше да усети вкуса му. Едва тогава би повярвала, че всичко наистина се случва. Едва тогава би се убедила в собствената си мощ.

Но той не и отвърна. Не ѝ се подчини.

Вместо това усети как ръката му се плъзва да я погали по корема. Забрави за целувката. Забрави и гордостта си. Значение имаха единствено неизречените му обещания.

— Иън... — Изви се в леглото, обзета от копнеж да усети ръката му на онова място, което пулсираше заедно с ритъма на сърцето ѝ. — Моля те...

— Още една целувка ли?

Пое гърдата ѝ с уста...

— Не така.

Погали го по гърдите и напипа косъмчета над слънчевия сплит. Зърната му бяха твърди и плоски. Навлажни пръстите си с език и докосна цветните петна — те щръкнаха като нейните и тя ясно долови сподадено му дишане.

— Изобретателна си. — Лизна свивката на лакътя ѝ. — Или вече стигна предела на въздържаността си?

Пределът. — *Да, точно така — беше на предела.* Смело плъзна ръце надолу. По бедрото му, силно и твърдо. По корема му, по който мускулите потреперваха. Ако го докоснеше, както тя желаше той да я докосва, сигурно и той щеше да полудее от копнеж.

Но Иън я спря, когато се насочи към окосмеността между краката му.

— Това е игра за любовници.

— Но ние сме любовници — обади се плахо тя. Коляното му разтвори краката ѝ. Много бавно се отпусна върху нея. После привлече коляното си по-нагоре и то се озова между бедрата ѝ. Натискът бе нежен. Тя се притисна нагоре жадно. Усещането я задоволи и същевременно изостри копнежа ѝ за още. Накрая вече стенеше от желание.

Тогава Иън задържа бедрата си неподвижни. Видя очите му да проблясват в тъмнината и чу неизменните му думи:

— Ще станем любовници, когато отключиш вратата си за мен.

Непринуденото му придвижване я подведе — даде си сметка, че си е отишъл, едва когато се събуди, притиснала възглавницата към слабините си.

Лека пот изби по тялото ѝ. Дишаше учестено. Кръвта пулсираше във вените; отчаяно се опита да намали напрежението, макар добре да

знаеше, че каквото и да направи, нищо няма да облекчи влажната пуста чувственост.

— Време е да си спомниш, Алана!

Чу го съвсем ясно — направо очакваше да го зърне, затова се претърколи в леглото, зяпнала към вратата.

Беше затворена. И заключена. Дори и резето бе пуснато.

Предпазливостта ѝ се оказа напразна. Иън отново беше нахлул през прозореца като вятър, беше я омагьосал и тя отново го бе сънувала.

Вбесена, трепереща от раздразнение, се надигна от леглото и стъпвайки на пода, се препъна в замоталата се из краката ѝ нощница. Изрита я надалеч, а тя се понесе като бяло памучно облаче.

Глупава нощница! Всяка вечер грижливо я закопчаваше чак догоре и се събуждаше, за да види, че е разкопчана, смъкната до кръста и хлабаво закрепена от ханша. Как го постигаше?

Огледа празната стая. Стаята, която дъщерите от рода Маклауд обитаваха, откакто замъкът бе построен. Никакви удобства не бяха спестени. Ала последното нещо, което Алана изпитваше, бе задоволство.

Всяка нощ Иън я навестяваше в сънищата ѝ и я прегръщаше, а тя го умоляваше да ѝ достави докрай удоволствие. И всяка нощ той ѝ отказваше. Довеждаше я до ръба. Там, където тялото изпитва непоносимо напрежение. А после... се събуждаше. И през целия ден всичко, до което се докосваше, я караше да мисли за него. Всичко, което вкусваше, пипаше, миришеше, я караше да си припомня преживяното предишната вечер... И онова, до което всъщност не се стигаше.

— Дяволите да го вземат!

Грабна дрехите си от стола и се облече бързо. *Ще напусне къщата, преди да го види.*

Не — преди той да я види. Той беше ловецът, а тя — сърната. Следваше я навсякъде. Правеше го уж, за да ѝ помага, докато кракът ѝ заздравее. После, след като вече се пооправи, обясни присъствието си край нея с необходимостта все някой да я придружава от селото до нивите.

Лъжеше. Идваше, за да може да ѝ се усмихва. Да ѝ се усмихва и да я докосва, докато ѝ помага да прекоси някой каменист участък. Да ѝ

се усмихва и да я взима на ръце, за да я постави на седлото. Да ѝ се усмихва и да я гали по рамото, докато тя разговаря със селяните.

Именно той беше причината да се чувства така напрегната! Нито веднъж не я докосна както преди седмица във фоайето. Знаеше вече колко дръзки и изучаващи са ръцете му, ала щеше ли отново да ѝ го покаже? Не. Засега просто я съзерцаваше — цялата напрегната от еротичните сънища — и, без да промълви и думичка, и даваше да разбере, че знае. По дяволите, той беше сигурен, че ако не намери облекчение, тя ще се прекърши и ще приеме да се омъжи за него.

Стиснала кожените си боти в изпотените си ръце, Алана отключи и дръпна резето. Бавно, тихо отвори и подаде глава в коридора. Погледна първо на едната, после на другата страна и, тъй като не видя Иън да се крие в сенките, излезе на пръсти. Към своето спасение.

ГЛАВА 16

Премина по пустия коридор. Прекоси огромното пространство на големия салон, оглеждайки се непрекъснато, сякаш е натрапник в собствения си дом. Почти беше стигнала външната врата, когато...

— Лейди Алана, отново ли ще излизаш? Подскочи виновно и се извърна към камината.

— Уайлда?

— Излизаш по-рано от обикновено.

С ръка върху разгуптяното си сърце Алана понечи да я скастри: *По-рано от обикновено, разбира се. Опитвам се да се измъкна от компанията на братовчед ти.* Но не го стори, защото би засегнала клетото момиче.

Алана я харесваше. Рядко някоя жена харесва друга, която така я засенчва с красота и чар, но, както самата Уайлда бе признала със сериозно изражение: „Знам, че съм по-хубава от мнозина, но според мама съм глупава, с мекушаво сърце и едва ли ще хвана богат мъж, след като изпитвам съжаление към толкова бедни“.

В момента това бе Едуин. Той нямаше собствено богатство, нито никакви перспективи, защото брат му разполагаше с едно-единствено имение и добре го ръководеше. Брайс издържаше Едуин и не се оплакваше — така или иначе Едуин бе приятен млад мъж и бе невъзможно да не го харесва човек, — но Алана знаеше как Брайс копнее тя да изчезне, за да настани брат си във Фионауей и да се освободи от постоянната си опашка.

Жалко наистина — Уайлда също нямаше никакви перспективи, защото тя и Едуин биха били приятна двойка.

Брайс и Уайлда... Това вече е друго. Брайс беше по-строг. Обичаше да командва. Бе обявил намерението си да си вземе богатата жена, защото най-голямото му желание бе да е по-могъщ от господарката на Фионауей. Би трябвало доста да се увлече, за да се отклони от това си намерение, макар през последната седмица... Алана се загледа в Уайлда. През последната седмица стана ясно, че ако

някой може да накара Брайс да обича нещо повече от парите и престижа, това е Уайлда.

Примирена с неизбежното сутрешно бърбрене, Алана приближи.

— Защо си станала толкова рано? Слънцето току-що изгря.

— Беше ми студено — обяви Уайлда, увила коленете и рамената си с одеяла.

— Аз излизам — обяви Алана, седна на пода и започна да си обува ботите. — Искаш ли да дойдеш с мен?

Уайлда потрепери.

— Не, Навън е ледено!

— Двадесет и първи юли е!

Рожденият ѝ ден. Ако имаше начин, би се обявила за безспорната господарка на Фионауей и би изхвърлила всички. С изключение на Уайлда, разбира се. А как би накарала човек с толкова нестабилно здраве като Лезли да предприеме дългото пътуване до Англия? Как би отпратила Брайс и Едуин при всичките им възражения? А Иън... Ако се опита да изгони Иън, той ще ѝ се изсмее и вероятно ще заяви претенциите си към нея, а тя ще се предаде като немоцна глупачка.

Притисна очи с длани. Каква каша само!

— Оплетете си връзките — отбеляза Уайлда. — Хайде да започнем отначало.

Алана погледна към краката си. Нетърпеливо развърза ботите.

— В Шотландия е по-студено, отколкото на юг. — Уайлда неволно се намръщи и погледна Алана загрижено. — Редно е да си сложиш връхна дреха.

— Добре.

Всъщност не възнамеряваше да направи нищо подобно, но прецени дребната си лъжа като безобидна. Уайлда все повече и повече ѝ напомняше за майка ѝ. Постоянно я подканяше да се облича с топли дрехи, макар тя да се чувстваше добре. Непрекъснато се тревожеше дали едно или друго нараняване ѝ е минало. Неизменно я предупреждаваше, че ездата по мъжки заплашва девствеността ѝ. Беше трогателно и... влудяващо.

— Облече ли вълнени фустии?

— Не са вълнени, но са фустии.

Досещаше се, че Уайлда носи вълнени — бе отпуснала полите си до последно, за да се навлича с колкото е възможно повече фустии.

Изглеждаше като наденичка, но това очевидно не правеше впечатление нито на Брайс, нито на Едуин.

— Госпожа Армстронг ми уши вълнени фусти, за да не настина. И по-дълги гащи. — Уайлда протегна крак и показа широката панделка, с която свършваха крачолите. — И за теб направи, но ти си прекалено упорита, предполагам, за да ги сложиш.

— Тук, в Шотландия, не носим такива неща — отсече твърдо Алана и приключи със завързването на ботите.

Лично тя не би допуснала никога да навлече подобно нещо.

— В Англия пък мъжете не носят поли.

— Фустанели — поправи я Алана търпеливо. — Националната ни носия се нарича фустанела.

— Както и да е — дългите гащи ми топят. — Уайлда се опита да подпъхне одеялото под краката си. — Но въпреки това пръстите на краката ми са ледени.

Почувствала се неудобно, Алана коленичи, взе одеялото и започна да разтърква краката ѝ.

— Беше много мила като позволи да ми ушийт тоалет от твоя плат.

Неволно докосна копчетата на новата си тъмносиня рокля..

— Но ти си дама! Изплувала от мъглите, за да се омъжи за моя братовчед.

Алана погледна нагоре и сковано попита:

— Защо говориш така?

— Защото те е нямало толкова дълго.

Уайлда не винаги отговаряше на зададените ѝ въпроси. Алана си пое въздух, за да се успокои, и решително подпъхна одеялото около краката на гостенката.

— Не. Имах предвид приказките, че ще се омъжвам за братовчед ти.

— Сподели с мен твърдото си решение да те има — отвърна Уайлда сияеща. — Винаги получава каквото си е наумил. А аз се радвам и за двама ви.

Съвсем естествено бе Уайлда да се радва. Тя виждаше само добрата страна на нещата. Именно затова всички я харесваха. Именно затова и Алана я харесваше. Ала Уайлда не съзнаваше тъмната половина.

Сънувай ме, така ѝ бе наредил Иън и Алана се бе подчинила. Преследваше я, изискваше, а тя... Не, нямаше да се предаде. Завърна се във Фионауей с план. Нямаше да се омъжи за него, ако не се окаже достоен. Нямаше да се омъжи трескаво, както бе сторила майка ѝ, и после да плаща скъпо и прескъпо за постъпката си.

— Заслужава нещо по-добро от квакерка, която се разтреперва, щом я погледне.

Подмятането на Уайлда прикова вниманието ѝ.

— Квакерка?

— Казвах му, че не е подходяща за негова съпруга...

— Бил е женен?

— Не! — Уайлда припряно издуха кичур коса от челото си. — Беше готов да я вземе за съпруга, защото изглеждаше склонна да го приеме. Трябваше да му е благодарна, понеже в края на краищата нямаше нито титла, нито състояние. О, тя се преструваше, че ще се омъжи за него по любов. Просто искаше парите му.

Все пак Алана успя да прекъсне потока от думи:

— Какви пари?

— Пълен е с пари. Не ти ли е казал?

— Да, спомена нещо.

Сега ѝ стана ясно защо той искаше да се снабди със западащо имение в Шотландия. Всеки разглезен английски богаташ имаше мерак за имот тук и, при възможност, титла или съпруга с титла. Такива неща придаваха респект. Тя обаче имаше новини за Иън. На такъв чувствен мъж и сто имения нямаше да му купят уважение.

— А после онази долна страхливка му написа писмо и му обясни, че не може да го направи, защото е магьосник — продължаваше Уайлда. — Магьосник! Чувала ли си подобно нещо? Чичо Лезли, разбира се, твърди, че Иън е наполовина воден дух, но чичо е готов да каже какво ли не, само и само да привлече вниманието върху себе си.

Спомняйки си изкривеното лице, жестоките шеги, екстравагантното пилеене на пари, Алана попита:

— Винаги ли е бил такъв?

— О, да. Той е от рода Феърчайлд. Всички сме зли по един или друг начин, но според твърденията на мама чичо Лезли държи първенството. Винаги е имал претенцията той да получи титлата и

състоянието. Но вместо това ги получил татко. А ние наистина не знаем коя е майката на Иън. Един ден той просто се появи в имението Феърчайлд.

— На колко години беше, когато пристигна?

— На единадесет. Аз бях едва на шест и независимо че съм негова братовчедка, не можех да откъсна очи от него. Ние, Феърчайлд, сме красиви, но Иън е пленителен, не намираш ли? Чичо Лезли много се дразнеше и от това, че докато той остаряваше и се отпускате, камериерките все по-често се вмъкваша в спалнята на Иън.

Уайлда пробуди у Алана странна мисъл. *Камериерките тук също не сваляха очи от Иън. Дали той прекарваше нощите си във Фионауей сам? Дали не е редно да уволни всяка фуста, която му се усмихва? Но всъщност какво я интересуваше!*

— Мама казва, че чичо Лезли е най-необикновенният баща, който някога е виждала, много по-лош от всеки Феърчайлд преди него. Може би просто се опитва да те прогони, като твърди, че Иън е воден дух, а всички знаят, че вещицата прави магии...

Алана замръзна.

— Вещицата?

— О, Алана! — Уайлда се наведе напред със сияещо лице. — Тя си тръгна, преди ти да пристигнеш, но беше изключително приятна жена. Обеща да ми помогне и все гледам да я видя, но не се е появявала оттогава. Мислиш ли, че отново ще дойде?

— Вещицата... — Алана погледна оживеното лице насреща си и ѝ се прииска да не разкрива истината. — Уайлда, вероятно не си чула какво стана в деня, когато пристигнах във Фионауей. Дойдох като вещица, но измих лицето си, свалих мръсната рокля и показах на всички, че това съм аз. Вещицата.

Уайлда зяпна, а после възкликна:

— Сериозно?

— Сериозно, Уайлда. Именно така се криех през цялото време от господин Феърчайлд. Бях се маскирала.

— И никой никога не се е досетил, че ти си вещицата? — Уайлда отметна глава. — Знам, понякога съм глупава, но не можеш да ме подведеш. Тя беше стара и грозна. Ти си млада и хубава. Не е възможно да си била ти.

— Слагах сажди по бузите си и пъхах слама и парцали под роклята, за да си направя гърбица... — Алана осъзна, че Уайлда още не ѝ вярва. — Какво искаше от вещицата?

— Шегуваш се, че ти си тя — каза Уайлда леко обидена. — Искаш да ти се доверя?

— Хрумна ми, че ако я срещна, бих ѝ казала... — Уайлда решително поклати глава, — Вещицата ще се върне да ми помогне. Знам го.

Алана съзнаваше какви тревоги очакват Уайлда занапред, затова направи още един опит.

— Къде мислиш, че бях през цялото време?

— Крила си се от чичо Лезли. Защото той е противно старо... — Уайлда спря и се огледа наоколо, после прошепна: — ...магаре.

Изглеждаше изплашена от собствената си храброст и Алана намери за уместно да я подкрепи:

— Такъв е!

Сега беше още по-лош, отколкото преди четири години. Сякаш се хранеше от омразата, която прислужниците, Алана, дори собственият му син изпитваха към него. С всеки изминал ден изглеждаше по-здрав. С всеки изминал ден сякаш изпитваше все по-голяма наслада да тормози околните.

— Ти се върна заради Иън. — Уайлда пак подхвана очевидно любимата си през последните дни тема. — Защото не си като онази квакерка. Ти си смела, силна и свободна, а Иън се нуждае точно от такава жена. Няма да е нужно да те глези, макар че ще се опитва, защото си е такъв. Ти имаш дом. Той пък ще ти помогне да го направиш по-хубав. Двамата ще си седите пред камината през дългите вечери — в Шотландия дори летните нощи са дълги, сякаш вие тук не вярвате в слънчевата светлина — и въобще няма да се налага да му казваш за какво мислиш, защото той ще знае.

Алана стрелна Уайлда с очи.

— Какво?

Уайлда изглежда си даде сметка, че се е разприказвала прекалено много и се размърда неловко под одеялата.

— С теб може и да не е така. Но за мен е наясно.

Алана ѝ се усмихна окуражително.

— Той знае и аз какво си мисля.

Почувства необходимост да се махне, преди Иън да се появи и да започне да я тормози. Днес е рожденият ѝ ден — имаше правото да го прекара както намери за добре. Изправи се.

— Ти открито показваш емоциите си.

— Така ли? Е, значи така да си го обясня. — После, променяйки светкавично темата, Уайлда продължи: — През последната седмица Иън навсякъде ходи с теб. Очаровал е всички прислужници, няма човек, който да не го харесва. Той ще бъде идеалният господар на Фионауей.

— Всичко, което прави, е много обнадеждаващо — съгласи се Алана. — През деня...

— И е отличен танцьор. — Уайлда сякаш не забелязваше желанието на Алана да тръгне. — Не се притеснявай. В състояние е да изпълнява и всички вечерни задължения на един мъж.

Алана отвори уста, за да я поправи, но се отказа. Не можеше да обясни онова на Уайлда. В следващия миг дойде шокът.

— Ще се справи отлично, предполагам, и в брачното ложе. Това ще те направи по-щастлива, сигурна съм.

— По-щастлива?

Уайлда стисна устни и я погледна крадешком.

— През последната седмица си някак напрегната и нервна...

— А аз си въобразявах, че умело го прикривам — промълви Алана замаяно.

— О, успяваш. — Лицето на Уайлда сияеше с необикновена пронизателност. — Просто хванах някои от онези моменти, когато поглеждаш към Иън, сякаш се изкушаваш да го повалиш на пода и да го пребиеш, а той поклаща глава насреща ти. Именно тогава ставаш малко... сприхава.

Алана заопипва с ръка зад гърба си, откри стол и се отпусна на него.

— Значи всички знаят...

— Не, разбира се. — Уайлда се засмя. — Мъжете забелязват единствено себе си и онова, които желаят да забележат. За щастие, Иън иска да вижда само теб.

— И Фионауей.

Определено искаше Фионауей. Алана го разбра, когато посетиха селото. След като обсъди с мъжете колко големи са трудностите при

обработването на каменистата почва, жените с възторг ѝ разказаха за предишните му посещения. После двамата отидоха да видят нивите, които той вече бе огледал. Вчера се отбиха и в рибарското селище.

Там Иън се държа странно. Стояха на брега с рибарите и говореха за теченията, за сезона, за последния улов. Алана обаче бе готова да се закълне, че Иън нито веднъж не погледна към океана, а когато една огромна вълна се стовари върху скалите, той потрепери, извърна се бързо и пое към конете. Тогава най-възрастният рибар я бе потупал по ръката със своята мазолеста длан и ѝ бе заръчал:

— Грижи се за него, милейди. Той носи морска вода във вените си и повечето като него имат трагична участ. Но ще защитава Фионауей и теб и ще доживее да разказва своята дълга история, стига само ти да го обичаш достатъчно.

Тогава не обърна внимание на думите му, но нямаше как да не забележи, че всеки селянин, ратай и рибар искаше Иън за господар.

В действителност не потеклото му я притесняваше, а собствената ѝ интуиция... Тази интуиция ѝ подсказваше, че Иън няма да се задоволи с разумния брак, който тя винаги си бе представяла. Той искаше сърцето ѝ.

Уайлда я откъсна от мислите ѝ.

— Щастлива съм, че най-после някоя жена ще го обича така, както той истински заслужава.

— Няма да съм аз.

Да го обича? Да обича Иън?

Господ да и е на помощ, ако го обикне. Достатъчно пъти я предаваха: безразличният ѝ баща, Лезли, двамата ѝ братовчеди. Нямаше нужда да обича. Особено мъж, който покорява подивелите кучета. Нито пък мъж, способен с едно докосване по челото да я накара да сънува сънища, които разпалват желанието ѝ да легне с него и да му се отдаде.

— Естествено е да не го искаш. Коя жена иска да се влюби толкова лудо в съпруга си, че да е готова да го последва боса до края на света? — Уайлда звучеше замечтано. — Но все пак се случва... Тогава огромно щастие очаква и двамата.

— Или нещастие. Жена още не е родила мъжа, който да ме накара да поема подобен риск.

В този миг си даде сметка, че ако казаното от Лезли е вярно, Иън не е роден от жена. Уайлда избухна в смях.

— Каквото и да приказваш, Алана Маклауд, според мен си го загазила.

Алана се изправи.

— Трябва да вървя.

Тръгна към вратата. Пристъпяше бавно, после ускори крачка, а накрая направо се затича.

Лакеят при входната врата побърза да ѝ отвори. Краварките, с гюмове в ръка, се отдръпнаха, за да ѝ сторят път. Градинарите спряха за миг работа, за да я погледнат.

Стигна до портата и излезе, преди Иън да я хване.

* * *

Според една шотландска приказка хората с особен чар имат „малка капчица кръв на воден дух във вените си“. Те обзедват и най-дивия кон, добиват най-сладката сметана, облекчават болките на родилката.

Те наистина омайват всяко същество.

ГЛАВА 17

Около ръката на Куигли жужаха пчели — в момента той прибираше кралицата-майка и нейните работнички.

— Ето, виж, всяка си има торбичка за мед. Тя ги затруднява, затова когато са натоварени, не налитат да жилият.

Алана поклати учудено глава.

— А мен винаги ме жилият.

— Много си нервна, когато си сред тях. А те го усещат. — Добродушният селянин й се усмихна, докато отнасяше майката в предварително приготвения от върбови клонки кошер. — Пчелите-разузнавачки си свършиха работата. Сложих им от билките, които обичат, за да им ухалят. — Остави кралицата на входа и я изчака да влезе с танцова стъпка. — А сега — гледай! Другите сами ще я последват. Винаги правят така. Много е лесно, нали?

Застанала на безопасно разстояние, тя наблюдаваше как роякът се втурва навътре.

— Настаняват се в новия си дом?

— За да приготвят меда за Коледното ти тържество. — Куигли се поизправи. — Много се радвам, че се завърна в родния дом. И не помалко доволен ще бъда, ако се омъжиш за господин Иън.

Усмивката й изчезна.

— И ти ли го познаваш?

— Да. Дойде да поприказва с мен почти веднага след като пристигна. Той ме направи господар на кошерите.

Всички! Иън бе пленил абсолютно всички!

— На кошерите?

— Да. Поговорихме, убеди се колко разбирам от пчели и предложи на Армстронг да ми ги повери. Наистина прецени уменията ми. Може, след като се ожените, и теб да те научи — довърши Куигли и кимна дълбокомислено.

Започваше да се ядосва. Сякаш Иън е в състояние да я научи на нещо!

— Така ли?

— Има подход, тъй да знаеш. Помогна ми да преместим един кошер от ветровито място. Мнозина не биха се решили да го сторят. И нито една не го ужили!

Поклати глава, а Алана се зачуди дали ще срещне човек, който да не споменава Иън с добро. Разказът на Куигли за подхода на Иън към пчелите ѝ напомни как бе укротил кучето. Оттогава Дамон не само не застрашаваше спокойствието на Фионауей, но се превърна в истински пазач на имението.

— Той е добър човек, милейди. Няма да сбъркаш.

Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да се сопне на Куигли само защото харесва Иън. Просто махна и пое по пътечката. Във Фионауей всички пътеки бяха успоредни на океана. В момента грохотът на разбиващите се вълни я примамваше да се качи на любимия си хълм. Оттам се виждаше водната шир, щеше да усети вкуса ѝ и да се остави на вятъра; там можеше да мисли или да не мисли — както предпочете.

Присви очи. Слънцето огряваше люлеещите се треви и те сияеха. Независимо от тревогите на Уайлда, на нея ѝ беше топло. Без маскировката си, с леката рокля, тя се чувстваше свободна. Макар че — хвърли поглед назад — продължаваше да изпитва тревожното усещане, че я преследват.

Иън го нямаше. Не го бе виждала цяла сутрин.

В далечината се чуваше блеене на агънца и овце, викове на мъже. Запъти се натам и видя един пастир, който преграждаше поточето с камъни. Насочи се към изкуственото езеро, където всяко лято къпеха овцете и ги подготвяха за стригане. Потопени до кръста във водата мъже ги хващаха и ги миеха със сапун от луга, докато напластената през зимата мръсотия се отмие и поеме към океана.

Спря се да погледа — възхищаваше я спокойствието на някои от по-старите животни. Сякаш се наслаждаваха, докато ги сапунисват и плакнат. После доплуваха до отсрещния бряг, отърсваха се от водата и пак се залавяха да пасат. Някои шилета обаче не бяха толкова сговорчиви и се изискваше силна ръка да ги задържи във водата. А с един особено агресивен овен се наложи да се заловят дори двама овчари.

— Ей, милейди — провикна се един от мъжете в езерото, щом я забеляза. Тя пристъпи напред да поздрави. Мъжът се засмя. — Да не

си дошла за лятната си баня?

Сякаш в отговор енергичният овен се изправи на задните си крака и с предните бутна шегаджията — той цамбурна, а водата около него се разплиска. Алана се разсмя жизнерадостно. Когато мъжът изплува, тя се провикна:

— Не, но виждам, че ти взе своята.

Останалите се засмяха, а той се смути, но после също прихна — чувстваше се приятно след разхладителната баня в горещото утро, пък и нямаше желание да бъде повече прицел на шеги.

— Хубаво е да те види човек отново. — Бършеше водата от очите си. — Всички много се радваме, че си дойде и че ще се омъжваш за такъв хубав човек като господин Йън.

Усмивката ѝ се стопи.

— И вие ли го знаете?

— Помагаше ни при раждането на агънцата. Много разбира от овце. А и не е горд, та не се погнуси да си изцапа ръцете.

Всички единодушно занимаха, а главният пастир добави:

— Чудо-човек!

Алана спести една пиперлива забележка, усмихна се вежливо и като стъпваше по камъните в езерцето, го прекоси, без да се намокри. Любопитните погледи на овчарите пронизваха гърба ѝ, когато поемаше през ливадата. Желаяше да е сама.

Пътеката стана по-стръмна. Стъпваше предпазливо, за да не тъпче цветята. Грейнали на слънчевата светлина, те щедро раздаваха аромата си и напомниха на Алана за пролетта.

Стигна върха на хълма и спря да огледа най-прелестното място на света. Зад гърба ѝ се издигаха могили, обрасли с дървета, а пред нея се разкриваше океанът с цялата си лятна прелест. Тревистият склон се спускаше като зелена каскада.

Хълмът сякаш се вливаше във водата, но тя знаеше, че в основата му има скала. Ако някой достатъчно неразумен — а на младини тя проявяваше подобно безразсъдство — изпълзи до края ѝ, щеше да види назъбените черни камъни, които стърчат долу. Вълните постоянно ги обливаха, готови да засмучат всичко и да го отнесат в дълбините си.

Алана обожаваше океана. Вървеше по брега му, плуваше в него, възхищаваше му се и никога, ама никога, не забравяше колко

разрушителен може да бъде.

Насочи се към скалата. Спъна се и се претърколи. Тревата под тялото ѝ бе мека. Пое си дъх и пак се претърколи. Засмя се звънко. Чувстваше се в безопасност, а спускането по този начин ѝ доставяше удоволствие.

Вдигна ръце над главата си, изпъна ходила и се претърколи, изпитвайки безмерна наслада. Синьото небе се редуваше със зелената трева. Смееше се с глас. Някаква тревичка попадна в устата ѝ. Спря да се търкаля и смълчана седна, за да се увери дали не е налпала буболечка. Отново прихна. Този път се смееше на себе си. Разпусна коси и прокара пръсти през тях да махне полепналата трева.

Седеше сред зеленината, а морете сияеше с всевъзможни оттенъци на синьото. В краката си виждаше очертанията на камъните, неспирно обливани от вълните. Обзета от невероятно удоволствие, тя простена и се излегна на тревата.

Растителността ѝ пречеше да вижда океана; пред погледа ѝ се стелеше единствено синьото почти безоблачно небе. Слаб ветрец носеше мириса на лято и на цъфнала трева. Стори ѝ се, че чува как пчелите на Куигли пият нектар. Далече отдолу се носеше постоянният тътен на водата. За първи път от дни насам всички мускули на тялото ѝ се отпуснаха истински.

Чудесен рожден ден, мина ѝ през ума, докато се унасяше в сладка дрямка. Магиите на Иън не могат да ме достигнат тук.

Когато обаче усети сянка над себе си, не се изненада. Магиите му не можеха да я открият тук. Ала той можеше.

Не го виждаше съвсем ясно, защото слънцето ѝ пречеше. Но все пак различаваше силуета му: висок, широкоплещест и много, много мъжествен. Присви очи. Постара се да види истината. Имаше ли магия в него? Понякога — когато се вихреше буря и океанът бучеше — ѝ се струваше, че долавя гласове от вълните.

Най-вероятно глупави фантазии.

Но как да си обясни това, че се промъкваше в мислите ѝ и я караше да сънува?

— Ще изгориш светлата си кожа. Сложи сламената шапка върху главата ѝ.

— Да, трябва да внимавам да не разваля стоката. — После, съжалила, че не отвърна с хумор, за да не помрачава хубавия ден,

вдигна шапката и добави: — Благодаря. Ще я нося на връщане.

Гласът ѝ прозвуча учтиво и плахо; ядосваше се на добрите си маниери, но днес не желаше да го дразни. Ден след ден той захвърляше една по една официалните си дрехи. Вратовръзката изчезна първа, после — самото. А тъй като бродеше сред праха и калта, ботушите му постепенно загубиха блясъка си. Сега носеше само бяла ленена риза и тъмни панталони. Изглеждаше съвсем непринуден.

След целувката пред спалнята на баща му, той си налагаше въздържание, което можеше да я подведе, че е загубил интерес към нея.

Но тя знаеше, че през някоя близка нощ, ще сподели леглото му не само на сън, И макар тази мисъл да я сгриваше и да караше кръвта ѝ да тече по-буйно във вените, някакъв вътрешен глас я предупреждаваше да внимава. Подчинеше ли му се, той щеше да я погълне изцяло.

Смути се от начина, по който изучаваше изтегнатото ѝ върху тревата тяло. Затова седна и придърпа надолу полите на роклята. Решила, че вече има напълно приличен вид, тя попита:

— Какво си донесъл?

— Донесъл? — Изглеждаше леко шокиран. После проследи погледа ѝ и съобрази, че говори за кошницата. — О, това ли? — Усмихна се. — Съвсем скоро ще получиш отговор на всичките си въпроси. Не само на онези, които задаваш, но и на онези, които не си задала.

— Не те разбирам.

— Напротив. — Измъкна от кошницата одеяло и го остави на тревата. — Вътре има обяд. Готвачката се притесняваше, че ще огладнееш.

Колкото и странно да беше, това я раздразни.

— Готвачката се е притеснявала? А аз си мислех, че ти се безпокоиш постоянно за храната.

— Не се храниш достатъчно, а работиш много. — Седна на одеялото и събу ботушите си. — Ох... Така е по-добре. — Раздвижи пръстите си, — Някой трябва да се грижи за теб.

— И смяташ, че това трябва да си ти?

— Имам правото.

Начинът, по който го каза, начинът, по който я наблюдаваше, ѝ подсказа, че стига тя да желае, той е готов да се карат.

Полека, сякаш да не предизвика гнева му, Алана постави шапката до себе си.

Иън кимна.

— Интелигентността е приятна черта у жените, А сега ела на одеялото и легни до мен.

В гърдите ѝ се надигна топлина и заля чак страните ѝ с руменина. Търкалянето по хълма вероятно бе размътило сетивата ѝ. През изминалата нощ сънят беше започнал точно така — беше му се отдала с готовност, на сън винаги му се отдаваше с готовност.

— Алана!

— И така ми е удобно.

Наведе се над нея, взе я на ръце и я положи върху одеялото.

Точно както и в съня... Устните му изглеждаха меки и нежни, а зад тях просветваха белите зъби.

— Много добре!

Простена и, загледан в небето, се изтегна до нея с бедро и рамо, опрени до нейните.

Едва дишаше. Чудеше се защо ли лежи така неподвижно. Не ѝ се наложи да се пита дълго.

— Дракон!

За какво ли приказваше? Проследи насочения му към един облак пръст.

— Според теб не е ли дракон?

— Аз... Ъ... И така може да се възприеме. Но... — Вгледа се. — ... по-скоро е котка.

— Прекалено дълго е за котка.

Постепенно отпусна напрегнатите си мускули.

— Прекалено е пухкаво за дракон.

— Вероятно имаш право. Но виж колко бързо се движи! Може би е дракон, който се мени.

— Типично мъжки начин да се спечели спор.

— Типично женски начин да се отрича логичното.

Звучеше абсолютно невъзмутимо. Алана се извърна да го погледне. И сбърка. Този мъж караше сърцето ѝ да замира; беше невероятно привлекателен: профилът му се очертаваше, изсечен като

канарите долу във водата; слънцето позлатяваше кожата му; веждите подчертаваха очите с невероятните извити мигли; брадата му тъмнееше. В отчаян опит да намали напрежението, тя се сопна:

— Какво криеш под тази брада? Кажу ми на камериера ти да те обръсне.

Любопитно извърна глава към нея и тя видя сребристите оттенъци на кафявите очи, взрели се в нейните.

— Дойдох във Фионауей без камериер.

Добре очертаните му устни се раздвижиха под мустаците. Изглеждаше така благ и естествен — чак се изненада при мисълта колко добре този мъж се вписваше в дома ѝ. Преди го свързваше с тъмнината и бурята, но изглежда би било по-добре да го свързва с въздуха, водата, огъня и земята.

— Ще се погрижа да ти намеря камериер.

Смая се от собствените си думи.

Устните му се разтегнаха във весела усмивка.

— Струва ли си да позволя на някой от прислужниците ти да се приближи до врата ми с бръснар?

Когато разбра намека му, се надигна обидена.

— Няма да ти прережат гърлото, ако не им наредя.

— Точно това имам предвид.

Не му отвърна; остана загледана в морето. Упорито вирнатата ѝ брадичка я заболя от напрежение. Иън я дръпна леко за косите, но тя отказа да се обърне. Опита да я умилостиви с думи.

— Прислужниците ти са готови да направят всичко за теб. Все разказват каква безгрижна девойка си била, и волна като птичка. И импулсивна, но никога — жестока. Винаги си успявала да намериш достатъчно пари, за да поддържаш Фионауей дори при слаба реколта.

Алана се насили да отпъди мисълта за кутията с камъните, скрита в камината на спалнята. Иън като че ли винаги разчиташе мислите ѝ. Някак си ги долавяше. Макар Армстронг да беше сигурен, че някой е подслушвал зад вратата.

Иън? Едва ли. Да се прокрадва крадешком не бе в неговия стил. Но до връщането на Армстронг тя щеше да се притеснява. За него, за дъщеря му Ели и за камъните.

— Продължавай.

— Добре.

Продължи обаче само да я съзерцава, все едно се опитваше да отгатне тайните ѝ и да се пребори с паниката, която се надигаше в гърлото ѝ.

— Прислужниците — подсказа Алана.

— Прислужниците — повтори той покорно. — Ако решиш да се отървеш от мен преди сватбата, прислужниците ти с радост ще надянат примката на врата ми.

Тревогата ѝ — поне по отношение на камъните — намаля.

Той продължи:

— Ако решиш да се отървеш от мен по време на сватбеното ни тържество, ще ми дадат отровни гъби. А ако след това — ще ме бутнат от скалите.

Сватбата. Постоянно се говореше за сватбата. Постоянно ѝ напомняха, че Иън ще направи с нея онова, което мъжът прави с жената. Плашеше се, защото съзнаваше, че той няма да миряса, докато тя не се предаде.

— Но ти си готов на всичко, за да сложиш ръка върху земите ми?!

— Да. Жаждата за земя е силна при всеки мъж.

— Готов си да вземеш за съпруга гърбава кривогледа баба, само и само да получиш земите.

— Дори вещица.

Сериозният му тон я накара да се извърне — в тъмните му очи зърна искрица смях. Едва успя да се удържи. Той олицетворяваше чаровността и магнетизма. Трябваше ли на всичкото отгоре да бъде и забавен?

Ръката му намери нейната. Преплете пръсти с нейните и ги стисна.

— Много ми харесваше интелигентността на вещицата. Очаквам я и сега.

За миг тя си припомни първите им разговори и закачки. Но после изплуваха сънищата, които я преследваха. Усети как палецът му гали кокалчетата на ръката ѝ.

— Цялата интелигентност на вещицата се криеше в гърбицата ѝ.

— Тогава съвсем скоро... — Вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ. — ... ще отида да намеря гърбицата. Така ще спася интелигентността и двамата отново ще се смеем. — Разтвори пръстите

й и поднесе дланта към устните си. — Тук, във Фионауей, си заобиколена от свои хора; те се чувстват виновни за онова, което баща ми ти причини, но никога повече няма да допуснат да бъдеш наранена по какъвто и да било начин.

— Не съм съвсем сигурна. — Гласът ѝ издаваше огорчение и недоволство. — Ухажваш всички, откакто си пристигал. Навсякъде чувам само похвали за господин Иън.

— Сериозно?

Самоувереността и самодоволната му усмивка я предизвикваха да го зашлеви, но не ѝ достигна смелост.

— От селяните, от камериерките. А днес — от пчеларя и от овчарите. Може и да те бутнат от скалата, но ще го сторят неохотно.

Той се засмя тихо, дълбоко, искрено.

— Това трябва ли да ми служи за утеха?

Допусна грешката да го погледне в очите и откри, че е в капан. В капана на погледа му и на самото удоволствие да го гледа. Поиска ѝ се да е красива като Уайлда.

Все така усмихнат, той отбеляза:

— Преднамерено затрудняваш сегашното ми ухажване.

— Не знам как да се държа.

Надигна се и се загледа в лицето ѝ. Хрумна ѝ, че сигурно вижда всяка луничка — толкова внимателно я съзерцаваше; ала той просто заяви:

— А аз знам.

Положи ръце върху раменете ѝ и я положи на одеялото.

— Какво правиш?

— С теб не се излиза на глава. — Беше се надвесил над нея и засенчваше слънцето. — Затова се отказвам от всякакво разумно поведение.

ГЛАВА 18

Не изглеждаше нито ядосан, нито раздразнен, а просто... решен. Сутринта беше побягнала от сънищата си, а те я догониха и сега заплашваха да се превърнат в реалност, В същото време съпротивата ѝ се изчерпваше.

Меко, сякаш се стараеше да не дразни звяра, тя прошепна:

— Иън?

— Алана... Моята малка вещица-омайница. Дадох ти време. Дори сега ли не си спомняш, че си била моя?

— Не.

*Онези сънища си бяха просто сънища. Магии... Вълшебства...
Изключено бе да са накъсани спомени.*

Наведе се към нея и буквално пое думата от устните ѝ.

— Не ми казвай „Не“. Няма да го позволя.

Моля те да ме целунеш.

Но аз те целувам.

Ехото от гласовете им я преследваше... Тогава устните му, нежни като цвете, пробягаха по кожата ѝ. Дъхът му, топъл и натежал от чувственост, я мамеше да го улови. Тя разтвори устни, Иън ги докосна с език.

— Още! — простена Алана.

Той се подчини. Бавно я провокираше да му стане съучастничка в чувствената наслада, за която тя имаше усещането, че е изпитвала и преди. Притвори очи. Дочу тътен от гръмотевици, ослепи я светкавица.

Рязко отвори очи и побутна Иън. Той вдигна глава, докато тя се оглеждаше изумена.

Поляната сияеше в зелено. По лазурносиньото небе плуваха само бели пухкави облаци... Вторачи се в един точно когато се оформяше като дракон — същински дракон, дори с люспи. Примигна, допускайки, че ще изчезне, ала той зина и издиша дим.

Погледът ѝ моментално се насочи към Иън.

— Ти ли го направи?

— Дали аз те целунах? — Върху устните му бавно изплува доволна усмивка. — Да, определено бях аз.

Магия? Този мъж определено правеше магии. Вплете я в мрежите си, както драконът пленява съкровища, и сега я съзерцава, изпълнен с желания и обещания.

За миг Алана се сети за квакерката и я съжали. Никъде на този свят нямаше да намери мъж, който да целува като Иън.

— Не!

Извърна глава. Нямаше да си спомня! Топлината на слънцето проникна през долната ѝ риза и тя си даде сметка, че е свлякъл роклята от раменете ѝ.

Как успяваше? Снощи свали нощницата ѝ, преди тя да се е усетила какво става. Но онова се случи в съня. Хвана китките му.

— Не е цивилизовано.

— Цивилизовано ли? — С отметната назад глава, той се разсмя гръмко и сърдечно, — Цивилизоваността е последното, за което мисля в момента. Сега желая нещо примитивно и горещо, което така изпотпява, че в очите ти се появяват сълзи. — Навеждайки се напред, прошепна: — Позволи ми да те накарам и ти да го пожелаеш.

Предлагаше ѝ тайна. Тайна, неизвестна никому. Тайна, която би променила живота ѝ. За тази тайна не биваше да знае никоя благовъзпитана дама. Алана я желаше.

— Алана...

Произнесено от неговите устни, дори собственото ѝ име звучеше като заклинание.

Гърдите ѝ набъбнаха, копнеещи за устните му. Неговите красиви чувствени устни, които бавно се разтегнаха в усмивка. С едрите си топли ръце повдигна колието ѝ и я погледна въпросително. Кимна и му помогна да го свали, после грижливо го постави в кошницата. Смъкна широките презрамки на ризата ѝ. Остана гола, обляна от слънце. Объркването му я изпълни със задоволство.

Целуна гърдата ѝ. Допирът на устните му прогони цялата ѝ свенливост.

Надигна се към него с копнеж. Беше се превърнала в кълбо от изострена за всеки негов допир чувствителност.

— Алана...

Пробуди се и откри, че той е при нея — истински и силен. Галеше гърдите ѝ.

— Красива си! Прекрасна! — Обгърна гърдата ѝ с ръка. — Кожата ти има цвета на прясна сметана. И тези примамливи петънца, които така заслепяват очите...

— Лунички — уточни тя, опитвайки се да се завърне в действителността.

— Ще целуна всяка една. — Придърпа я към себе си и се залови с изпълнение на задачата. — И те ще ме отведат в небесата.

Дълбоко в слабините ѝ се обади познатата болка. Дали я причиниха изкусителните му слова? Или умелите му милувки? С всяка ласка я въвличаше все по-дълбоко в света на сънищата ѝ. Дали я беше омагьосал, или тя сама сътворяваше всичко с необузданото си въображение?

Сведе поглед към лъскавите коси, които гъделичкаха кожата ѝ. Докосна ги — усети кичурите между пръстите си. Впи ръце по-дълбоко, започна да масажира, приплъзна ги към ушите му.

Беше действителност! Той беше истински!

Отърка буза в гърдите ѝ.

— Много си изобретателна.

Пръстите ѝ застинаха.

— Какво каза?

Беше го казвал и преди.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Че е време... да си припомниш.

Понечи да поиска обяснение как успява да възпроизведе всичко, изречено в съня ѝ, но той я претърколи.

— Иън, моля те, кажи ми...

— Вече знаеш!

Развърза фустите ѝ и ги плъзна надолу.

Знаеше, но не смееше да повярва. При малко повече кураж би му се възпротивила, ала вече беше... почти гола. Късата долна риза не покриваше дори коленете ѝ. За миг в съзнанието ѝ се мярна Уайлда и дългите ѝ гащи. Те биха ѝ осигурили поне малко прикритие.

— Стой мирна — прошепна той в ухото ѝ. — И слушай.

Тя се стегна. Не желаше някой случаен пастир да я намери разсъблечена в обятията му. Изтръпнала, се заслуша, но дочу

единствено грохота на вълните, крясъка на чайките и слабото свистене на вятъра.

— Какво виждаш?

Одеяло... трева... — Заоглежда се трескаво наоколо. — Нищо друго.

Ръцете му се плъзнаха по бедрата ѝ.

— Точно така. Няма никакво спасение. Само птиците могат да видят, а те одобряват. Повярвай ми — одобряват.

— Дяволите да те вземат!

— Дяволите вече са ме взели. Има ли нещо чудно, че сега искам да поспя в обятията на ангел? — Пръстите му галеха кожата ѝ така нежно, сякаш милваше птичка. Усещаше дъха му върху тила си. — С теб мога да отлетя право в Рая.

Нещо я докосна. Устните му. Господи, целуваше я, а тя имаше чувството, че не може да го понесе. Стисна одеялото в ръце.

— Какво правиш?

— Ш-ш-ш-т... Не ти причинявам болка. — Бризът поде думите му. — Можеш ли да определиш този аромат?

— Ухае на трева. — Притвори очи, разкъсвана между противоречивите чувства на смущение и наслада; тогава я връхлетяха ароматите на деня. — И на вълна от одеялото и на море...

— И на теб. Ти си като парфюм, който ме предизвиква да му се насладя.

Разтърка с длани горната част на гърба ѝ и започна бавно да ги плъзга надолу. Обгърна хълбоците ѝ, а после леко плъзна пръст между бедрата ѝ. Алана подскочи с широко отворени очи.

— Недей! Не е хубаво.

— Така ли? — Той се засмя. — Не ми хрумва нищо по-хубаво. Освен...

Пръстът продължи да си пробива път, докосвайки нерви, за чието съществуване тя не подозираше. Искаше да му попречи, но кой знае как коляното му се оказа между краката ѝ. Желанието ѝ да запази достойнството си я тласна към отчаян опит да се отдръпне.

Притисна я с тялото си към одеялото. После впи устни в нейните и тя усети неговия вкус. Дъхава топлина и солена страст. Вкус, който погълна ароматите, гледките и звуците на деня; вкус, който я караше да желае още.

Иън се понадигна, претърколи я и отново я настани под себе си. Ризата ѝ се бе усукала около раменете, но той не проявяваше повече предпазливост и я изтегли, изчерпал търпението си да я види цялата. Щом го постигна, простена:

— Прекрасна си! — Изпиваше я с поглед. — Позволи ми...
Искам да те гледам!

Смути се от настойчивостта му, ала приливът на желанието измести всякакъв свян.

Желание? Как ли го бе разпознала?

Взимам онова, което ми се полага, както би постъпил всеки мъж. Не помниш ли онази нощ в колибата на вещицата?

Не. Кълна се!

Тогава ми позволи да ти припомня.

Извърна глава, за да прогони спомените.

Ръката му отново се плъзна по нея и стигна до зърното на едната ѝ гърда. Нежно го докосна и то набъбна, почти я заболя, сякаш я бе наранил.

А всъщност леко я докосваше с пръст. Изключително нежно и гальовно.

Допирът му не ѝ се струваше чужд. Познаваше го, усещаше го не за първи път.

Не помниш ли онази нощ в колибата на вещицата?

Стисна зърното ѝ, наблюдавайки удивен собственото си движение. Алана вдигна глава и също се загледа: тъмната му китка върху светлата ѝ кожа я смая. Раздвижи се бавно — опасяваше се той да не спре — вдигна ръка и я положи под главата си.

Иън не спря. Само я погледна в лицето през отпуснатите си мигли.

— Какво усещаш? — Бавно разшири кръговете, които чертаеше по гърдата ѝ. — Каж ми какво усещаш!

— Не мога...

Искаше да говори, а тя едва успяваше да откъсне вниманието си от болката, която се зараждаше дълбоко в нея. *Точно като в сънищата!*

Не. Несравнимо по-хубаво, отколкото в сънищата.

— Така ли предпочиташ?

Точно както в сънищата — отвежда я до ръба и спира.

— Не!

Сграбчи ръката му и я постави там, където ѝ беше мястото.

Иън се усмихна — бавно, уверено и сладно.

— Това ли искаш? Стисна я силно.

Отне поне част от напрежението ѝ. Не цялото, но все пак го понамали.

— Да!

Притисна я. Хвана и другото ѝ зърно. После се отдалечи.

— Би ли искала да те докосна там?

Почти се задави от радостното предчувствие, ала от устните ѝ се отрони само кратка въздишка:

— Да!

— Но първо ми кажи какво усещаш!

Нима не разбираше? Та тя не беше в състояние да говори, какво остава да описва...

— Усещането е много приятно...

— Приятно? — Ръцете му се спуснаха към тялото ѝ, но не я докоснаха. — Как точно?

Постара се да намери думи. Действително се стараеше, ала едва успя да промълви:

— Много приятно...

Ръката му се приплъзна към зърното ѝ.

— Опиши това.

— Гори ме! — В отчаянието си търсеше по-изразителни думи, — Леден дъжд... Зимна морска вълна...

— Значи е студено?

— Не. Шокиращо. Но... — Безнадеждно търсеше точната дума. — ... порядъчно.

— Порядъчно? — По лицето му се изписа хищна усмивка. — Никога не го правя порядъчно.

Оттегли ръката си. Замени я с устни. Алана сепнато си пое въздух, почувствала езика му върху зърното си. Дъхът му галеше кожата ѝ.

— Какво изпитваш?

— Горя... Искам... толкова много...

Пое зърното ѝ в уста и го засмука. Алана простена. Ужасена от примитивното желание, на което се чувстваше подвластна, покри устата си с ръка.

Иън се пресегна и я отмести.

— Това е един от звуците, които желая да чувам.

Разрешението му не облекчи смущението ѝ и все пак, когато отново засмука зърното ѝ, тя простена без притеснение.

— Каж ми какво изпитваш!

Сякаш съм загубила всякакъв контрол. Понечи да го сграбчи за косите. Вдигна ръцете ѝ над главата.

— Каж ми!

— Подходящ си за мен — извика тя. — Това, което правим е подходящо...

— Защото си моя.

Не му отвърна. Искаше прекалено много.

— Каж го! — Леко разтърси раменете ѝ. — Каж, че си моя!

Напомни си, че е от рода Маклауд, че Фионауей зависи от нея; че майка ѝ се бе подчинила на импулсивното си желание да се омъжи и всички бяха заплатили за това. Че всъщност почти нищо не знае за Иън.

— Няма да го кажа! Не мога...

Той се отдръпна. Обрамчиха го синьото небе и белите облаци. Вятърът отметна тъмните му коси и ги разпиля на кичури, все едно го рошеха нежни пръсти. Слънцето милваше лицето му, сякаш търсеше наслада в челото, носа и нежната извивка на брадата. Пчела зажува, търсейки нектар.

Алана изпита дива ревност към вятъра, слънцето и глупавата пчела.

— Да не би да вярваш на баща ми? Не ме приемаш, защото съм... — Препъна се в думата. — ...получовек?

— Не!

Без защитата на тялото му ѝ ставаше хладно. Без милувките му страдаше.

Той извърна поглед. И преди го бяха отхвърляли. Не ѝ вярваше.

Прозряла раздразнението и разочарованието му, Алана забрави всякакви задължения и чест — желаше единствено да го направи щастлив. Това я накара да сподели истината, която възнамеряваше да пази като оръжие:

— Прекарала съм тук целия си живот, плувала съм в океана и никога не съм попадала на воден дух. Слушала съм обаче легендите и

макар и да не говорим за това, ние, Маклаудови, сме последните, които биха ги отrekli. Баща ти не лъжеше, нали?

— За пръв път беше честен.

Воден дух. През целия си живот бе мечтала да види воден дух, да ѝ се отдаде възможността да се убеди, че всичко, свързано с потеклото ѝ, е вярно. А сега лежеше до мъж, който извърнал глава настрана, очакваше да бъде отхвърлен заради произхода си.

— Това обяснява толкова много...

Пресегна се и докосна лицето му — най-смелата постъпка, която някога бе предприемала.

Иън трепна леко.

Погали бузата му. Очакваше той да се преобрази и да изчезне като облаците над главите им.

Вместо това челюстта му се стегна.

Впи пръсти в брадата му и извърна лицето му към себе си. Очите със загадъчните сребристи отънъци я наблюдаваха. Проникваха така дълбоко в нея, че се почувства задължена да поясни:

— Ти не си първият, Иън Феърчайлд, който се фука с родител, воден дух. Именно затова...

Не, не можеше да му го каже. Не още. Тази тайна бе предназначена единствено за бъдещия ѝ съпруг.

В момента обаче тя трябваше да му даде онова, което той желае. Трябваше да го направи щастлив.

— Иън, твоя съм...

Кафявите очи я наблюдаваха изпитателно, а щедрите устни се свиха, изпълнени със съмнение.

— Истински моя?

Даде си сметка, че неволно го тегли към себе си.

— Да!

Отмести пръстите ѝ от брадата си и започна внимателно да ги разглежда. Късо изрязани нокти, обсипана с лунички кожа, мазоли от плевене на бурени... После се загледа в лицето ѝ и предпазливо, но и обнадеждено, промълви:

— Ако вярваш в това... Ако ме приемаш такъв, какъвто съм, тогава, скъпа Алана, за теб няма спасение. Ти наистина си моя. Сега и завинаги.

Взе ръката ѝ и я положи върху пръстена си.

ГЛАВА 19

Камъкът, хладен и гладък, бе почти като жив. Стиснал ръката ѝ, Иън се загледа в очите ѝ.

— Истински и свободно ли ми се отдаваш?

Почувства се замаяна. Светът странно започна да се променя — цветовете станаха по-ярки, сетивата ѝ се изостриха. Беше заявила, че му вярва, и сега Иън я отвеждаше някъде... Не смееше да назове мястото.

Настойчивият му поглед я накара да повтори:

— Твоя съм!

— Чуй ме! — Топлият му гърлен глас сякаш изричаше магия: — Винаги ще си спомняш този ден.

— Разбира се.

Камъкът като че ли се затопли.

— Целия ден. Всичко, свързано с него. И повече никаква забрава. Довее ли вятърът аромата на стъпкани треви, ожули ли грубата вълна кожата ти, видиш ли облаци да се носят по синьото небе, дочуеш ли крясък на чайки, ще си мислиш за мен.

Изискваше прекалено много и тя се опита да му откаже. Не успя обаче да произнесе и дума.

— Всеки път, когато изпиташ удоволствие, от което почти те боли, при всеки копнеж, ще си мислиш за мен. Ще бъда неизменно край теб. Няма да има миг, в който да не съм до теб. Ще бъда частица от теб. Во веки.

Вричане или проклятие беше това?

— Разбираш ли ме?

— Да.

Бавно отпусна ръката ѝ — сякаш неохотно се отдръпваше от мистичното свързване на душите им.

Постепенно Алана се завърна на хълма при нашепващата трева, при бриза, галещ кожата ѝ, при искрящото небе над раменете на Иън.

Той свали панталоните си и ги метна върху долната ѝ риза — тя възприе жеста за символ на превъзходството му.

Надвеси се над нея. Вече знаеше колко е висок; знаеше, че раменете му изпълват ризата и ръцете му са сръчни. Не си бе давала сметка обаче за стегнатите мускули на бедрата му, които потреперваха в безмълвно предупреждение. С тях той можеше да контролира кон или... жена.

Клекна до нея и протегна ръцете си, все още напъхани в ръкавите.

— Справи се с маншетите.

Не я бе предупредил, че ще разпознае аромата му. Но тя го откри.

Разкопча ръкавелите и с небрежност, напомняща неговата, ги захвърли на земята. Той дори не забеляза — защото гледаше лицето ѝ — че тя разтвори ризата му.

Гладки черни косъмчета покриваха гърдите му, изтъняваха надолу и отново се сгъстяваха в напразен опит да прикрият онова, което би трябвало да е интимно. Ала нищо не бе интимно при този мъж. Цялото му тяло крещеше: „Погледни ме!“.

Докато събличаше ризата си, Алана си помисли да побегне. После слънчевата светлина го огря и устата ѝ пресъхна. Беше красив! Красив и заплашителен...

Хвана брадичката и повдигна лицето ѝ към своето.

— Моя! Ти си моя и аз няма да те нараня. Повярвай ми. Не откъсваше очи от него.

— Дори първия път почти не те нараних. Помниш ли колко внимателен бях?

Не помниш ли онази нощ в колибата на вещицата? Ръката му се плъзна по шията ѝ, по гърдите, по гърба. Катурна я върху одеялото.

— И сега няма да те нараня.

Дали да затвори очи? Или да ги остави отворени? Дали да го докосне, или да се въздържа? Някакъв инстинкт или забравен спомен я подтикнаха да плъзне ръце по раменете му, докато той се отпусна върху нея.

Явно му е приятно, мина ѝ през ума, защото за миг той увисна над нея с изражение на изтерзана благодарност. Знаеше какво е да си изтерзан и същевременно благодарен. Беше го изпитвала и преди, а сега от допира на гърдите му чувството отново се надигна у нея.

Ароматът на вълна и на смачкани треви я лъхна, докато той нежно целуваше устните ѝ. После се притисна по-силно. Дишането ѝ се учести и тя се вкопчи в него.

Пръстите ѝ се плъзнаха по голата му кожа, отчаяно търсеци за какво да се заловят, за да остане свързана с този свят.

— Точно така — прошепна той. — Докосвай ме. Докосвай ме колкото желаеш.

Желаеше го силно. Желаеше го болезнено. Мускулите му потреперваха под пръстите ѝ. Плъзна ги по ключиците му, изследва жилите на ръцете, предпазливо се насочи към гърдите. Той затаи дъх, когато пръстите ѝ се впиха в къдравите косъмчета, за да намерят зърната. Енергично ги разгърна, несъзнателно повтаряйки неговите движения, като през цялото време се питаше дали му харесва толкова, колкото ѝ бе харесало и на нея.

— Ще ме убиеш — отвърна той на неизречения ѝ въпрос, простенвайки през зъби. — Ще се пръсна от възбуда.

Окуражена, плъзна ръка надолу по ребрата му, но той я спря.

— Не съм в състояние да понеса повече. Друг път, когато не съм така гладен за теб... Макар да не си представям подобен миг.

Искаше да възрази, но той ѝ попречи с целувка по шията. Спусна се надолу, пое едното ѝ зърно в уста, после другото. Знаеше вече, че няма нищо по-приятно на този свят и същевременно така възбуждащо.

Докато не я докосна... там.

Спомен завладя съзнанието ѝ. Едно силно, пулсиращо проникване. Той и преди бе правил това. Тя също.

Погледна очите му и ахна, съзирайки пламъците в тях. Обладаше ли я сега, щеше да се случи онова, от което тя се боеше. Щеше да грабне и земите ѝ, и живота ѝ. И тя нямаше да бъде самотната Алана; щеше да бъде част от него.

Колибата на вещицата. Светкавици. Гръмотевици. Гласът на нейния любовник. Наслада и... билка.

Не помниш ли онази нощ в колибата на вещицата?

— Какво? — извика тя, сякаш очакваше отговор от вятъра. Викът ѝ не го сепна. Смуглото му лице сияеше триумфиращо.

— Моя — промълви той. — Не го забравяй.

— Не!

Обзета от паника, яростно го избута и той се катурна. Алана скочи и побягна. Тревата я жулеше по бедрата. Дишаше учестено.

Не стигна много далеч, Иън я настигна и този път не я претърколи, а я събори по лице. Притисна я към земята, въпреки съпротивата ѝ.

— Ти обеща — напомни ѝ го с треперещ глас. Преобърна я и тя нададе лек вик при вида на изписания върху лицето му гняв. — Каза, че си моя!

— Да, но...

Но какво? Нямахше представа. Знаеше едно: позволи ли на спомените да я завладеят, той да я завладее, всичко щеше да се промени. Нещо я дебнеше. Нещо плашещо.

— Никакво но. Ти си моя! Съпротивлявай се колкото си искаш. — Издърпа я, така че дупето ѝ се настани на бедрата му, а краката ѝ — около кръста му. С една ръка я вдигна, с другата намести себе си. — Да не си посмяла да си затвориш очите!

Стоеше примирена. Надмощието му бе очевидно. Гледаше го свирепо. Отново опита да му се изплъзне.

Той се засмя студено. Изражението му показваше, че приема предизвикателството и я предупреждава за своята решимост.

— Точно така. Превърни го в битка, за да мога да победя.

Тогава се развика — хулеше го с всички ругатни, които бе чувала някога. Въртеше се и се бореше. Нищо не го засягаше. Стоеше все така усмихнат и я придържаше внимателно — позволяваше ѝ да се движи, но не и да се откъсне от него.

Най-после спря, запъхтяна. Не постигна нищо. Той продължаваше да я докосва, да я гали с члена си, докато не се навлажни от неволната ѝ възбуда.

Извърна лице.

— Не! — Спря и, хвана брадичката ѝ. — Ще ме наблюдаваш. Този път не искам да забравиш.

Надигна се на колене, подхващайки бедрата ѝ, и проникна в нея.

— Запомни!

Този път запомни всичко.

Светкавиците проблясваха така ярко, че тя ги виждаше дори през затворените си клепачи. Гръмотевиците трещяха сред небесния хаос. Нараненият ѝ глезен пулсираше, но някак далечно, поуспокоен от

изпитата билкова отвара. Някакво мъжко тяло топлеше нейното. После целувки, толкова сладки, че приспаха опасенията; милувки, които целяха да и доставят наслада; интимности, каквито никога не си бе представяла.

Едва днес ги преоткри.

— А — възкликна той, а изразът на лицето ѝ предизвика усмивката му, — сега вече знаеш, нали?

Потънал дълбоко в нея, Иън се изсмя с глас. Вятърът пое смеха му и го разнесе наоколо, така че всички да чуят.

Искаше да му каже да замълчи, но той я погали и мускулите ѝ се стегнаха около него.

— Милостиви Боже! — Очите му се притвориха. — Възхитителна си! — Обви краката ѝ около бедрата си и я положи на земята, легна отгоре ѝ и отново проникна в нея. — Спомняш си! — Отново влезе в нея. — Спомняш си! — И отново. — Спомняш си!

Гърдите му се опираха в нейните, усецаше дъхът му върху лицето си, жуленето на брадата му, самия него дълбоко в себе си — и всичко ѝ е познато. И така прелестно. Инстинктивно се сгуши в него. Пое го. Пожела го.

Той се движеше ритмично и ускоряваше темпото. Притискаше я към тревата, изпитвайки наслада от допира на кожата ѝ. Потреперваше. Дишаше учестено.

В един момент, буквално прилепвайки се към тялото ѝ, долови и нейните потрепервания. Беше по-хубаво, отколкото си го бе представяла. Извика от наслада, Иън се засмя и се отпусна още по-плътно върху нея.

С две ръце обгърна лицето ѝ.

— Моя! — Не можеше да се насити да повтаря тази дума. — Цялата моя! — Чувстваше се все още зашеметена, когато я целуна. Целувка на победител. И ѝ се усмихна властно.

— Желая ти много щастие на рождения ден, Алана. Вече си пълнолетна.

Най-после си спомни всичко и си даде сметка, защо се бе съпротивлявала толкова.

Спомни си, че първия път, когато се любиха, му отдаде цялата си душа. Сега му даде и сърцето си.

Обичаше го. Обичаше мъж, който я искаше, за да контролира дома ѝ и да заеме мястото и в нейното собствено имение.

* * *

След като са се любили воден дух и човек, понякога се женят, но понякога не. Ако се роди дете, се спазва определен ритуал. Първо по-възрастните го преглеждат, за да определят дали е воден дух, или човек. Ако у бебето надделява човешката природа, родителят воден дух остава на земята и дванадесет години няма право да се завърне в морето. Дванадесет години той е изложен на изсушаващото въздействие на въздуха, на злоещото слънце и на изпитанието да живее сред чужди. Ала постепенното пресъхване на тялото и душата са възнаградени, защото децата, родени от такъв съюз, винаги са специални. Различни. Магически.

ГЛАВА 20

— Нараних ли те?

Иън наблюдаваше Алана внимателно, докато я хранеше с парчета студено заешко.

— Не — прошепна тя.

Беше я облякъл в бялата си риза, за да предпази светлата ѝ кожа от слънцето, а понеже му се струваше, че това би я успокоило, беше надянал и огърлицата с камъните за заклинания на шията ѝ.

Седнала на вълненото одеяло, тя изглеждаше изключително крехка. От бакърените ѝ къдрици стърчаха стръкчета трева. Устните ѝ аленееха от целувките му и някой по-достоеен мъж би изпитал вина за ожулената от брадата деликатна кожа.

Иън обаче не изпитваше вина. Чувстваше се изключително добре. Всъщност — не можеше да си припомни миг, когато се е чувствал по-добре.

— Още хляб?

— Не.

Не бе изрекла доброволно и думичка, откакто я притисна с тялото си и я принуди да изпита наслада. Просто седеше с ръце в скута, отговаряше на въпросите му, ядеше храната, която ѝ подаваше и през цялото време изглеждаше малко не на себе си.

Тя не си даваше сметка, но сънищата, с които я беше измъчвал, бяха измъчвали и него. Самият той не бе получил никаква наслада от нощните срещи, а тялото му, прекалено напрегнато и изпълнено с неудържимо желание, толкова го бе боляло. Сега, отчасти смекчил напрежението, можеше да я поглези, да я ухажва и да се преструва, че точно в този момент не я желае. Което не отговаряше на истината.

С палец отстрани трошичка от долната ѝ устна. После, неспособен да се въздържи, я погали.

— Нима ще ми кажеш, че не ти е доставило удоволствие?

— Да не би да настояваш да говоря по този въпрос?

— Не. Ще се съобразя с твоя свян. — Погледна надолу. Тя седеше по турски и ризата покриваше всичко до коленете ѝ. Не виждаше какво се крие отдолу, но си го представяше. — Защото само свянът те възпира, нали?

— Знаеш, че е така.

— Нищо не знам за жените. — *Не повече от всеки друг мъж.* —
Знам единствено, че долових всеки твой трепет.

Смаяна, тя се вкопчи в ризата си.

— Трепет?

— Вътре в теб.

Стисна зъби и го изгледа свирепо, ала за него значение имаше само руменината, заляла страните ѝ.

— Да не мислиш, че не го усетих?

— Представа нямам какво знаеш и какво не. Не съм твърде веща в тези неща. — Зъбеше му се като териер, а той я слушаше с радост. Мълчанието ѝ бе започнало да го тревожи. Показа се прекалено груб, но тя пък... беше направо жестока. С такава настойчивост се опита да се отрече от спомените си и да го отблъсне. Не бе в състояние да ѝ отпусне още време — днес беше рожденият ѝ ден. Усмихна ѝ се.

— Девствена си.

Спомни си. Нощта в колибата на вещицата. Опияненият ѝ сън, прелъстяването, което смяташе за необходимо. Смаяният ѝ отклик и собственото си трескаво желание.

Нима изпитваше вина? Не, определено не. Беше преценил всички възможности, преди да отиде при нея онази вечер. Следващите събития доказаха колко мъдро е постъпил.

Алана погледна настрана сякаш нещо там привличаше вниманието ѝ, но когато той се извърна в същата посока, видя само разлюлени от вятъра треви. Явно избягваше погледа му, затова той остави ръката си да се плъзне под подгъва на ризата. Неговата риза. Алана подскочи, но той погали само глезена ѝ и потъна в представи как тя би се разтворила за него, стига само да го пожелае.

— Ще те науча на всичко...

— Мислех, че вече си го сторил.

Той се засмя дълбоко и гърлено.

— Едва започваме. Ще намерим едно легло и ще останем там цял ден и цяла нощ. Това ще бъде началото. Но... след като се оженим.

Алана трепна.

Долови движението по глезена ѝ. Самият той едва не трепна. Ненавиждаше необходимостта да узнае отговора, но съзнаваше, че трябва.

— Отблъсквам ли те?

— Да ме отблъскваш? Шегуваш ли се? — Направи жест, при което за миг вдигна ръката, с която се пазеше. Бързо я върна обратно — движението вероятно бе предназначено да го увери в спокойствието ѝ, каквото тя всъщност не изпитваше. — Според мен е очевидно, че не ме отблъскваш.

— Защото ми откликваш, когато...

— Ш-ш-ш-т...

Пак го изгледа свирепо.

Потискайки усмивката си, той се опита да обясни:

— Има неща, които един мъж може да направи, за да го приеме жената.

Изгледа го въпросително.

— Твърди се, че ме бива... — Прецени, че е нередно да се хвали, но понеже загуби всякакво търпение и благоприличие, довърши: — Като това...

Отмести ръка от глезена ѝ и я плъзна по вътрешната страна на бедрото ѝ.

Тя сподави вика си и посегна да възпре движенията му под памучния плат, но той продължаваше да я опипва нежно и сдържано. Улови китката му и я натисна, сякаш така би го спряла; той обаче не преставаше да гали копринената кожа на бедрата ѝ.

С широко отворени очи тя го наблюдаваше в очакване всеки момент да ѝ се нахвърли.

Иън, естествено, нямаше подобно намерение. Даваше си сметка за прекалената грубост към една почти девственица и не възнамеряваше да я обладава сега пак. Макар че... Надяна панталоните, за да не я смущава излишно, ала пак му станаха тесни.

Независимо от настойчивостта на тиранина между краката си, не биваше да се възползва от Алана егоистично. Беше заявил правата си над нея; сега бе време да я ухажда.

Със съжаление оттегли пръстите си, прокарайки ги отново по бедрото ѝ, под коляното и по опънатата кожа на прасеца, оформен след

години катерене по шотландските височини. Тя зорко следеше всяко негово движение и въобще не отвърщаше на чаровната му усмивка.

Надигна се и седна до нея, за да обгърне раменете ѝ. Стегнатите ѝ рамене. Алана продължи да се взира безизразно напред, но за всеки случай той сви коляното си, да не би да погледне към него. Не допускаше, че ако забележи възбудата му, ще се успокои.

— Не става въпрос само за мен и теб. Не забравяй имението си. Хората, обвързани с него. Баща ми... Твоят братовчед...

— Аз не съм като тях. Когато се омъжиш за мен, ще ти помогна да се грижиш за Фионауей. Имай ми доверие.

— Защо? — попита тя войнствено. — Не знам нищо за теб.

Пръстите му се впиха в ръката ѝ.

— Знаеш най-дълбоката ми тайна. — После се сети, че е редно да я глези. Освободи хватката си и смекчи тона. — Баща ми нямаше търпение да я съобщи. Ти му повярва, но не промълви и дума. Защо?

— Всеки си има своите тайни, Иън. — Отново извърна поглед.

Дали и тя имаше тайни? Естествено. Виждаше ги как кръжат в съзнанието ѝ с приглушени, меки цветове.

А щеше ли да ги сподели с него? Той щеше да я склони да го стори: ще я люби, ще проникне отвъд бариерите ѝ и някой ден ще я опознае така добре, както самата тя се познава.

— Разкажи ми за себе си.

Той предпазливо се изтегна върху одеялото и се подпря на лакти.

— Какво би искала да знаеш?

Алана се отпусна малко.

— Как майка ти е срещнала баща ти.

— Смятах, че моят и твоят баща са били приятели.

Тя сви колене, придърпа ризата отгоре и се преви напред, сякаш само от споменаването на баща ѝ я заболява стомах.

— Господин Феърчайлд е точно типът човек, за когото баща ми би решил, че винаги постъпва правилно.

— Лезли дошъл тук на гости — или по-точно да изсмуче каквото може — и тогава срещнал майка ми. Само това знам. Е, дал е някакви обещания, предполагам, които никога не е възнамерявал да изпълни. Тя забременяла, а той побягнал обратно в Англия.

Изчака напрегнато да види как Алана ще реагира на факта, че не споменава никаква женитба.

Тя изглежда дори не забеляза тази подробност. Вероятно можеше дори да ѝ признае, че баща му се облича в женски дрехи — една тайна, която Лезли не опазваше особено добре — и тя пак щеше само безразлично да свие рамене.

— Помниш ли майка си?

Никога не го бе коментирал. Но сега го питаше Алана. Неговата Алана, която продължаваше да притиска краката си като дете, което го боли стомах.

Тя не би му се присмяла или подиграла. Беше убеден. Затова, подобно на мъж, който отваря отдавна заключена ръждясала врата, той разтвори спомените си.

— Да, помня я.

— Как изглеждаше?

— Като човешко същество. — Присви очи и се опита да види майка си в дългия тунел на времето. — Изключително красива, с черни коси и сладка усмивка. Аз съм неин син и е естествено да я възприемам така, но помня как мъжете постоянно я наобикаляха, желаеха я — всички мъже я желаеха, докато тя... не ги погледнеше в очите. Умееше да прониква в дълбините на душата ти. Тогава очите ѝ ставаха замъглени, почти сребристи...

— Като твоите...

— Така ли? Не знаех. Предполагам, затова хората започват да отстъпват, вторача ли се в тях.

— И ти ли проникваш до дълбочината на душите им?

Докосна пръстена си. Носеше го от деня, когато майка му го заведе в имението Феърчайлд, Бе свалила верижката на врата си и му бе съобщила, че моментът е настъпил. После го нахлузи на пръста му и му каза, че той ще му помогне да си проправи път сред хаоса на човешките емоции. Така и стана — пръстенът му помагаше да вижда аурата на хората, а камъкът — да преценява характера им.

— Не. Но все пак аз съм само наполовина воден дух.

Алана протегна крака и размърда пръстите си, без да откъсва очи от тях.

— Хората те зяпат заради ръста ти и защото оставяш впечатление... Не мога да го определя... За господство.

— Значи ще бъда добър съпруг за господарката на Фионауей.

— Много си настоятелен.

— Още едно ценно качество.

— Ти не принадлежиш на това място.

Силна болка го прониза право в сърцето. Седна и сграбчи ръцете й.

— Напротив! Няма друго място, на което да принадлежа.

— Иън, нараняваш ме!

Сведе поглед и видя широко отворените й очи. Нищо от досегашните й думи не му подейства както отказът й да споделят Фионауей. Бавно отпусна ръцете й.

— Съжалявам. — Погали червените следи по кожата й и извърна глава, за да прикрие тъгата си — опасяваше се, че е изписана в очите му. Направи повторен опит да й обясни. — Аз наистина принадлежа на това място. Досега бях скитник с празна душа. Фионауей ми действа както ароматът на пресен хляб на умирация от глад, както майчината милувка на новороденото дете. Принадлежа на това място, Алана. Наистина принадлежа.

Тя не промълви. Иън си даде сметка, че е прекалено настойчив. Беше говорил прекалено драматично, бе показал уязвимата си страна. Сега Алана, подобно на баща му, на квакерката и на цялото общество, разполагаше с възможността да го повали.

Желаеше ли да го стори?

Бавно измъкна ръце от неговите.

— Говорих прибързано. Фионауей наистина е твой дом, докато желаеш да бъде такъв.

Дланите на ръцете й докосваха неговите. Деликатните кости, нежната кожа... Тя му имаше доверие. Знаеше, че няма да я нарани, макар силните му желания да бяха почти неконтролируеми особено ако тя е близо до него. Сега те се присмиваха на решението му да й остави време да го приеме.

Искаше дом. Искаше *нея*.

Следвайки собствената си воля, едната му ръка се вдигна и я хвана за брадичката. Другата се насочи и обгърна гърдата й.

— Алана... — Искаше да прозвучи прелъстително, а излезе като предупреждение. — Сега ще те обладая, независимо дали го желаеш.

Без никакъв свян тя го погледна право в очите.

— Тогава е най-добре да се съглася.

ГЛАВА 21

Алана се надигна и килна шапката си.

— Ела! Искам да ти покажа нещо.

Иън още седеше, замръзнал от изненада, когато тя вече поемаше по хълма. Понеже не помръдна, Алана му хвърли поглед през рамо:

— Идваш ли, или не?

Дори въпросът да беше несъзнателно провокативен, начинът, по който наклони глава и го изгледа изпод сведените си мигли, не беше. Как тази млада жена бе научила номера за толкова кратко време? Допреди месец бе самата невинност, а сега Майката Природа ѝ помагаше да накара всеки мъж да се задъхва и да я следва.

Изправяйки се, той прецени, че не е човекът, който ще предизвиква Природата. Алана изчезна зад хребета и Иън забърза, нетърпелив да тръгне редом с нея. После, вече прехвърлил билото, забави крачка. Колко беше възбуждащо да я наблюдава как върви сред тревата! Елегантните ѝ стъпала сякаш не докосваха земята. Голите ѝ крака минаваха сред стръковете, а гърбът на ризата се вееше и я докосваше по места, които той самият копнееше да погали.

Докато се спускаше по склона към дърветата, Алана нито веднъж не се извърна да провери дали я следва. Вероятно дочуваше задъханото му приближаване.

Пред тях се издигаше редица дървета. Алана ги наближи и се наведе — така му позволи да зърне за миг бледите ѝ бедра и закръгления ѝ таз.

После, сякаш земята я погълна. Тя изчезна.

Разкъсван между похот и тревога, той се спусна по нанадолницето. Нямаше начин да е пострадала. Прекалено добре познаваше района. Но изведнъж току пред краката му зейна тясна пропаст. Ясно чуваше плисьък на вода върху камъни, а по-приглушено — тежкия грохот на водопад. Приближи до ръба и се спусна. Не бе слязъл и два метра, когато земята сякаш се надигна и го посрещна;

препъна се, направи опит да се задържи, но падна и се претърколи. Отвори очи, за да открие смръщената Алана до главата си.

— Винаги съм те намирала за грациозен.

Отдаде му се възможност да надникне под ризата. Неговата риза. Ризата. Виждаше... всичко: краката и между тях изпъкналите устни между косъмчетата...

— Нарани ли се?

Продължаваше да го гледа навъсено, очевидно несъзнаваща накъде е насочен погледът му.

Обзет от върховно удоволствие, безмълвно поклати глава. Беше гола, а той я наблюдаваше. Нямаше начин да не го забелязва. Щеше да умре от безутешна мъка.

— Мина ми през ума, че това място ще ти хареса. Тук е началото на поточето, в което по-надолу къпят овцете. Съвсем чисто е... — Изгледа го изпитателно. — Имаш странен вид. Главата ли си удари?

Уж вдигна ръка да докосне тила си, а установи, че обгръща глезена ѝ.

— Иън, какво... — Гласът ѝ замря. Наклони глава и се взря в него изпитателно. После сладно попита: — Иън, да не би да ме гледаш?

Как да ѝ признае? А как да не го стори?

Приближи свободния си крак по-близо до главата му другият остана твърдо стъпил на земята и той успя да види... още. Тя се бе разтворила за него. Ръката му пое по дългото плъзгане към насладата.

— Не! — Гласът ѝ звънтеше от веселие. — Доведох те да видиш водопада, не мен.

Понечи да се извърне, но той се пресегна и я хвана за прасеца. През смях се подпря на ръце. За миг я изпусна и преди да успее да я улови отново, тя се измъкна и с радостни възклицания се насочи към потока, а той, обзет от прилив на енергия, се спусна след нея. В окъпания от слънце въздух се разхвърчаха водни пръски, когато тя скочи от високата скала в малкото езеро под водопада.

Иън спря. Пръстите на краката му се впиха в ръба на скалата..

— Алана!

Гмурна се в дълбоката вода. За миг зърна цепката между бедрата ѝ, заобления таз и силните крака.

Никога дотогава не бе разбирал как нимфите примамват жертвите си, но сега му стана ясно. Виждаше я в дълбините: здравите ѝ ръце загребваха водата, краката ритаха, ризата прилепваше към тялото; косата се носеше като копринено знаме по повърхността. Искаше да се присъедини към нея, но...

Алана изплува в отсрещния край на езерото.

— Обзалагам се, че не можеш да ме хванеш — подвижна шеговито тя.

— Обзалагам се, че мога — промърмори той.

Щом нейната голота го привличаше така силно, дали и тя щеше да почувства същото омайване от неговата? С други жени се бе случвало. Изправен върху скалата, събу панталоните си и застана гол, огрян от слънцето.

Устните на Алана се разтвориха, зъбите ѝ прехапаха долната устна и без никакво смущението зяпна.

Не я винеше — самият той не се сецаше някога да е бил повъзбуден.

Бързо и елегантно се спусна до брега. Тук водата стигаше едва до колене. Нагазвайки, откри, че е ледена. Мислено благодари, задето не я бе последвал в гмуркането.

Предпазливо преджапа до другия бряг и седна на един огрян от слънцето камък.

Алана доплува по-близо.

— Какво правиш?

— Излегна се назад.

— Топля се. — Надигна се на лакти. — А ти поплувай.

Свивайки рамене, тя се вслуша в съвета му — видимо се наслаждаваше на допира на водата. Възбудата му растеше. Желаше я все по-силно. И как иначе! Та с всяко движение на краката тя го примамваше към себе си. Но нямаше да се подлъже. Излегна се на камъка със затворени очи. Слънцето го галеше, а той изчакваше плячката си и кроеше планове как да я залови.

Мечтите му бяха прекъснати от пръски студена вода по затоплената кожа. Извърна се и я видя как със смях се отдалечава към езерото.

— Събудих ли те?

Загреба вода и пак го наплиска.

По устните му се плъзна усмивка — бавна и хищна. Алана правеше нещата прекалено лесни.

Иън седна и плавно прокара длани по мокрите си гърди, а с език улови една капка, стекла се към устните му.

Игривостта ѝ бе изчезнала. Алана го гледаше, неспособна да откъсне очи от него.

— Алана, напръскай ме пак — предложи той заговорнически.

Тя трепна; устните ѝ бяха леко отворени, а очите — огромни.

— Топло ми е, Алана. — Тръсна глава и от косата му се посипаха капки. — Наплискай ме пак.

Несъмнено омаяна от тялото му, доплува до него; напипа твърда почва под краката си, отгласна се и излезе. Внезапно Иън изпита дълбока благодарност към предците си: бяха го дарили с великолепно тяло, а той пък щеше да го предаде на децата си.

На децата, които ще има от Алана.

Тя стъпи на неговия камък; ризата прилепваше към гърдите, талията и бедрата ѝ.

Ревнуваше собствената си риза.

— Защо ме гледаш така? — Гласът ѝ прозвуча малко дрезгаво; капчици вода се стичаха по краката ѝ в еротичен танц.

— Изглеждаш... свежа. Същинско разхладително питие в горещ ден. — Облегна се на лакът и протегна ръка. — Ела. Дай да отпия от теб.

Постави ръка в неговата и приклепна. Целуна го с такава лекота, сякаш бяха двойка от години, а пълните ѝ с любопитство устни имаха вкус на планинска вода.

Поиска му се да хване и насочи главата ѝ, да ѝ подсказе какво би доставило наслада и на двамата, но изчака да види накъде ще го поведе самата Алана.

Тя обаче се отдръпна от него. Тогава реши, че е загубила куража и въображението си. Но тя вдигна ръце към косите си и леко привеждайки се напред, ги изцеди по раменете му.

Потреперваше при допира на капките. Обля го от гърдите до краката. После постави бледите си длани върху затоплената му кожа и размаза водата, която заблестя на слънцето и бързо се изпари.

В това време тя вече се насочваше към раменете му. Започна да ги масажира. После приплъзна пръсти към гърдите му и очерта

кръгове около зърната. Ако беше по-опитна, би възприел като преднамерена тази любовна игра. Ала тя просто движеше ръцете си по него, изследваше мускулите му и галеше нежните косъмчета съсредоточено и съвсем невинно.

Харесваше му. Дори повече. Сърцето му биеше учестено, дишането му се затрудняваше. Ако някой тук правеше магия, то това беше Алана.. Не можеше да остане повече неподвижен и затова сгъна едното си коляно.

Движението му я разсея. Тя погледна към краката му, към мускулите от вътрешната страна на бедрата му и прокара върха на пръстите си по тях.

Иън сепнато си пое въздух. Изглежда го и се усмихна.

Само каква усмивка! Женствена. Знаеща. Как така бързо се бе научила?

Силните ѝ ръце се плъзнаха по глезените, прасците, коленете му. Масажираше бедрата му, а когато той се стегна и нададе стон от удоволствие, Алана усили натиска и проследи всеки ясно очертан мускул.

Затаи дъх, когато посегна към слабините му. Зачуди се дали досега ги бе избягвала от девически свян.

Трябваше да се досети, че това не важи за Алана — не и за дивно същество като нея. Тя потопи пръсти във водата, задържала се в свивката на крака му и по стомаха, и го погали по тестисите, измъчвайки го с лекия си допир. Ръцете му се свиха в юмруци, когато единият ѝ пръст се плъзна по дължината на ерекцията му и старателно избърса капката, която допирът ѝ предизвика. Загледа се в нея смаяно: тя я поднесе към устните си и я докосна с език.

— Алана!

Възбуден до краен предел, той я сграбчи.

— Не, аз ще го направя.

И той се остави — вече не го бе грижа как ще го обладае, само изпитваше нетърпение да го направи час по-бързо.

Алана се покатери на него и го обгърна с крака. Стисна жадно и настойчиво. Обгърна го и го постави там, където той желаше.

— Тук ли?

— Точно там.

Бе готова — мека и влажна, възбудена от вида на тялото му, от усещането на ръцете си върху кожата му. Беше негова, готова да се подчини на желанието му, И двамата изпитваха невероятна наслада.

Обзет от похот, той обви ръце около таза ѝ. Помогна ѝ и, мускулите ѝ се стегнаха в дланите му, докато го въвеждаше в себе си. Обгръщаше го така, сякаш той бе девственикът, получаващ урок от първата си жена... от единствената си жена. Топлината ѝ го изгаряше! Възпламеняваше го! Копнееше да я обладае сега, да я обладава и по-късно, да я накара да проумее, че е само негова.

Със затворени очи и напрегнато изражение тя възприемаше все още новото за нея усещане да посрещне мъж в себе си. Бавно се надигна. Членът му се движеше вътре в нея и той се отдаде на обзелия го екстаз. Ризата очертаваше тялото ѝ. За миг Алана застина. Отвори очи и го погледна. Вдигна ръце. При движението гърдите ѝ се вирнаха, а твърдите ѝ зърна съперничеха на малините.

Хвана косите си и ги разтърси. Изненада се, че капките не зацвъртяха по кожата му.

— Опитвам се да те охладя. — Чиста лъжа. Пое го отново дълбоко в себе си, надигна се и се отпусна пак. Размаза с длани водата по гърдите му. — Сега по-хладно ли ти е?

Гореше в огнена агония. Не би трябвало да усеща нищо друго освен тесния ѝ процеп, но ръцете ѝ също разпалваха пожара.

— Ти си вещица-омайница!

— Знам — отвърна тя самодоволно.

Прекалено самодоволно. Но той си имаше оръжия за свирепата битка — ръката му се придвижи от таза ѝ към слабините, разтвори я с два пръста и нежно погали скритата вътре пъпка.

Усмивката ѝ изчезна. Тя се опита да затвори крака, но той се намираще между тях. Отпусна се тежко върху него. Пръстите, му натиснаха по-силно. Алана простена и се надигна, но сега движенията ѝ, изгубили всякакъв контрол, ставаха все по-бързи. Той я пронизваше. Стараеше се да следва темпото ѝ и същевременно да свърши.

— Сега... — успя да промълви през стиснати зъби тя и се отпусна върху него; всичките ѝ мускули потреперваха.

Иън изпъна крака, повдигна бедра, навлезе по-дълбоко в нея и изтръгна реакцията, съпроводена от пронизителен вик, който стигна до небесата. Сграбчи раменете му и ги стисна, отметна глава назад —

цялото ѝ тяло го зовеше. Изля семето си в нея, минавайки през върховните мъчения на задържането, за да увеличи удоволствието.

Задъхана, се отпусна върху гърдите му, Иън прихвана с една ръка раменете ѝ, а с другата — нежните извивки на таза ѝ. Беше негова! Животът беше прекрасен!

Тогава Алана се размърда и промърмори:

— Кажи ми най-ранния си спомен.

Наистина бе научила всички познати на жените номера. Укроти звяра със секс, а после питай за всичко, докато все още е омаломощен. Изсумтя и отметна поизсъхналите ѝ кичури коса от лицето си.

— Защо?

— Искам да знам! — Леко го погали по ръката.

Споменът за собствената ѝ смелост сега я правеше плаха и това го разнежваше, макар само до преди секунди да бе проявявал нетърпение. Щеше да отговори на въпросите ѝ. Бяха минали толкова години...

— Плувахме в черния океан.

— Черен?

За миг видя сцената през погледа на детето, което беше тогава.

— Било е нощ, предполагам. Бях малък — три-четиригодишен... Знам само, че беше тъмно. Държах се за гърба на мама. Тя се смееше. Същото правех и аз.

Пот изби по челото и по дланите му.

Алана се понадигна леко, със загрижено свъсени вежди.

— Една огромна вълна ме повали...

Иън се извърна, уж че оглежда някакъв изключително интересен облак.

Сърцето му биеше тежко, изпитваше силна необходимост да си поеме въздух, преди да заговори отново.

— Потънах надолу в тъмнината. Не можех да дишам. Тъй като плувах, откакто се помнех, знаех, че ще се вдигна отново на повърхността.

Наложи му се да спре. Въздухът не му достигаше, с усилие си поемаше дъх.

Глупаво беше да се вживява в нещо, случило се толкова отдавна. Не искаше да бърбри повече за това и трябваше да ѝ го каже, но... смогваше единствено да се съсредоточи върху дишането си.

Алана се изплъзна от него, но той не помръдна. Не бе в състояние да го направи!

Леко го погали с пръсти.

— Но този път не изплува?

— Не...

От допира ѝ част от напрежението в гърдите му изчезна.

— Океанът бушуваше. Изплувах на няколко пъти, но въздухът все не ми достигаше.

— И майка ти те откри? И те спаси?

— Не....

Какво искаш да кажеш?

— Бурята вилнееше, а тя навярно бе позагубила силите си. — Усмихна се плахо, за да си внуши, че споменът не му въздейства. — По-късно ми обясни, че конструкцията на човешките крайници не е достатъчно пригодна за плуване.

— Но има и по-съвършено устроени за това тела...

— Водите бяха прекалено бурни и за нея. Някой друг ме спаси. — Защо се реши да ѝ разкаже това? Та тя все още не си даваше напълно сметка за неговата чудовищност. Но сега вече щеше да откаже да се омъжи за него. — Представа нямам кой. И без това бях полумъртъв. То ме избути на брега...

— То?

Иън се ненавиждаше, че един спомен го размеква толкова и затова, по-рязко отколкото би искал, отвърна:

— Не е било човек, предполагам. Ти как мислиш?

Тя само поклати глава.

— Не виждах нищо. Само кашлях и плюех вода. После мама се озова до мен. Стискаше ме така силно, сякаш никога нямаше да ме пусне. Моят спасител ѝ се караше. По-скоро ѝ крещеше.

Неволно потрепери. Съвсем съзнателно Алана обви врата му с ръце.

Облаците образуваха дракони и котенца..

— Оттогава никога не съм плувал в океана.

Отърквайки буза в гърдите му, Алана пророни:

— Горкото малко момче. — Обсипа брадата му с целувки. — Но несъмнено е имало и прекрасни моменти, нали?

— Когато бях много, много малък, тя ми пееше. — Облаците очертаха образа на майка му и той се хвана, че ѝ се усмихва. — Но после... сякаш започна прекалено бързо да се състарява. Изсъхваше. Гледаше към океана с копнеж. Гледаше и към мен с копнеж. Именно затова не очаквах, че ще ме изостави.

Вдигна ръка и погали Алана по косите.

— Майка ти е останала толкова дълго с теб, колкото ѝ е било възможно.

Нямаше представа за какво му говори Алана. Не разбираше защо тя сякаш оправдаваше майка му. Прегърна я по-силно.

— Обясни ми.

— Нима не знаеш? Законите, по които живеем тук, във Фионауей, не са ѝ позволявали да остане по-дълго на земята. Трябвало е да ти го каже.

— Може и да го е сторила.

Не я беше слушал. Тя беше негова майка и той смяташе, че вечно ще бъде наоколо; че няма да го изостави, независимо какво ѝ струва това.

— Върнала се е в морето — продължи меко Алана. — Не е изключено още да е там. Някой ден ще отидем да поплуваме и има вероятност да...

— Не!

Огромната черна вълна отново се надигна в съзнанието му и той си припомни как се дави и как гълта морска вода — горчива, солена, изгаряща.

Независимо от обяснението на Алана, продължаваше да се чувства огорчен от жената, проявила достатъчно неблагоприятно да легне с Лезли, да създаде син, а после да изостави детето, без дори да погледне назад.

Алана мълчеше. Усети, че потреперва, но постепенно възвърна самоконтрола си.

— Баща ти е глупак. Захвърлил е всичко, с което е бил дарен: образование, чар, привлекателност. От страх е изоставил булката си — воден дух, а от завист се е отчуждил от безценния си син.

— Не те разбирам.

— Ти си специален, а той не е. Цял живот си го е повтарял, а после се появява синът и се превръща в мъж, комуто всички се

възхищават и когото уважават.

Никога не бе мислил за баща си и връзката им по този начин. Винаги бе гледал на себе си като на момчето, изоставено от майка си и отблъснато от баща си. Алана подреди всичко като вълшебница... или вещица.

— Господин Феърчайлд никога не е разполагал с истинска власт. — Изречението ѝ бе сериозно. — А ти, Иън, си могъщ!

Иън се загледа в жената под себе си. Вятърът подмяташе един непокорен кичур върху челото ѝ. Посрещна погледа му без уплаха.

Други трепваха от неговата сила, а тя сякаш я поглъщаше. Несъзнателно наведе глава и устните му докоснаха нейните. Поколеба се, но Алана не направи опит да се отскубне и той притисна устните ѝ по-плътно. Носовете им се опряха. Устните ѝ бяха меки, сочни и гладки. Би трябвало, мина му през ума, да задълбочи целувката, но се отдръпна.

За да съхрани себе си. Клепачите ѝ се спуснаха:

— Защо ме последва тук?

Иън се изправи и ѝ подаде ръка, а когато тя я пое, ѝ помогна да стъпи на крака.

— Днес е рожденият ти ден. Време беше да си спомниш. И да се омъжиш за мен.

Гледаше го изпитателно. Дали съзираше болката му? Изплаши се да не би тя да я отблъсне.

Устните ѝ обаче се разтегнаха в широка доволна усмивка.

— Да — промълви тя, — ще се омъжа за теб.

Недоверие облъхна душата му. Ала постепенно се породиха надежда, която премина в триумф, обагрен в лилаво, червено и златно. Невероятен, зашеметяващ триумф.

Би трябвало да проговори, да изрази задоволството си, да я увери в добрите си намерения. Успя обаче да отрони една-единствена дума:

— Днес!

ГЛАВА 22

— Време беше вие двамата да се появите. Ако се бяхте — забавили още малко, щях да дойда с пушката.

Алана не изглеждаше учудена, че господин Луис ги очаква пред вратата на черквата.

Иън обаче остана изненадан. А следобедният вятър така вилнееше, че се опасяваше да не отвее дребничкия стар човек. Ала нищо в неговия поглед не издаваше слабост. По-скоро — упрек и обвинение. Иън обаче го издържа. Алана беше негова. Прелъсти я честно, а старецът да си се мръщи колкото иска.

Очевидно безразлична към ставащото наоколо, Алана попита:

— Как е котката ми?

Господин Луис се извърна към нея, после сви във фуния осеяните си със старчески петна ръце около устата и се провикна:

— Уиски! Някой е дошъл да те види.

Чу се мяукане; Уиски се появи откъм дърветата и тръгна право към Алана. Докато се приближаваше, пак измяука, а господин Луис обясни:

— Гълчи те. Чуди се къде си била.

Алана взе котката.

— Не исках да я оставям, но заради Дамон...

— Готов съм да заложа на Уиски във всяка битка — увери я господин Луис.

— Дамон няма да създава повече неприятности, — Иън погледна собственически изтънчената жена, прегърнала огромната котка. — Доведи я вкъщи.

Тя му се усмихна, все едно вярваше в способността му да променя и фазите на луната. Приятно му бе да я гледа така усмихната.

— Никой не води Уиски никъде. Ще дойде, ако желае.

Господин Луис се намеси.

— Искаш да се ожениш за Алана, така ли?

— Да.

Старият човек се настани по средата на пейката. Уиски се отскубна от ръцете на Алана и отиде при него. И пасторът, и котката ги наблюдаваха втренчено. Когато господин Луис им направи знак да се приближат, Иън почти очакваше Уиски да стори същото. Вместо това животинката се притисна към фустанелата на пастора и се сви на мъхеста пухкава топка. Примигна два пъти и затвори очи.

Иън подбутна Алана напред, обвинил талията ѝ с ръка, и предизвикателно се усмихна.

— Венчай ни!

Господин Луис не му обърна никакво внимание.

— Лейди Алана обясни ли ти какви жертви трябва да направиш, за да станеш съпруг в рода Маклауд?

— Да, да, наясно съм с отговорността да владееш огромно имение. Разбирам също и колко пари ще се наложи да се похарчат...

Алана го прекъсна, сякаш той говореше нелепости.

— Намерих, че е по-добре, ако двамата му кажем, господин Луис.

Иън се извърна и я изгледа вторачено.

— Но ти ми каза всичко!

— О, не. — В погледа ѝ не се четеше по-раншното презрение, но липсваше и появилото се наскоро у нея състрадание. Абсолютно безизразно изрече: — Би било глупаво да споменавам за съюза пред човек, в когото се съмнявам.

Умът му не го побираше. Тя да има тайни от него! От мъжа, с когото се бе любила. Но, от друга страна, това означаваше, че сега вече му има доверие. Беше крайно време!

— Излиза, че не се съмняваш в мен?

— Да.

Искреността бликаше от очите ѝ.

Сигурна е в него! Не се страхува от него, не проявява подозрителност! Почувства победата си така близо, че почти можеше да я вкуси.

Победа — каква сладка дума!

Погали я по бузата и я погледна в очите.

— Тогава не са ми нужни никакви други венчални обети.

— Но все пак ще ги изречете — намеси се господин Луис войнствено.

Алана взе ръката на Иън, целуна пръстите му и се извърна към пастора.

— Не и преди да узнае всичко. До последния момент Иън има правото да се оттегли.

Господин Луис се обади с досада:

— Да, да, така е, но по-добре да не го прави. Вече съм се нагледал на достатъчно неспазени обети от страна на Феърчайлдови.

— Аз не съм като баща си. Не нарушавам дадената дума.

Устните на господин Луис потрепериха.

— Тогава най-добре да ти кажем, за да приключим с тази история, преди слънцето да залезе.

* * *

Иън го прие изненадващо добре, помисли си Алана. Закле се да запази всичко чуто в тайна и никога да не го разкрива пред никого. Седна на пейката с котката в скута, а ръката, която галеше Уиски, не трепна нито веднъж, докато с тих, спокоен глас господин Луис му разказваше историята за съюза.

Разбира се, фактът, че Иън бе наполовина воден дух и имаше много спомени от детството си, вероятно помагаше. Сигурно помагаша и магическите му умения — способността му да предизвиква бури или да укротява диви животни. И пръстенът...

Алана леко докосна отпечатъка от овала на камъка върху дланта си. Белегът приличаше на изгоряло място, но не я болеше.

Бе белязана не само от камъка. Иън я беляза с неуморното си преследване, с желанието си и отчаянието си. Копнежът по Фионауей го изгаряше и той бе готов на всичко, за да го притежава. Изпитваше необходимост от място, което да нарече свое и именно Фионауей представляваше това място.

Като мъж едва ли си даваше сметка колко много се нуждае от нея.

Господин Луис разсеяно погали котката в скута на Иън.

— Хората гарантират на водните духове безопасност, а в отговор водните духове гарантират продължението на рода Маклауд и

осигуряват специалните камъни. — Посочи към пръстена на Иън. — От този тип.

Иън погледна недоумяващо вградения в среброто камък.

— Никога не съм виждал друг като този!

— Те са рядкост и се намират само на голяма дълбочина. От време на време водните духове изнасят по няколко, а Маклауд ги продават тайно. Не можем да позволим да се узнае произходът им. Научи ли го някой алчен човек, ще ни нападнат търсачи на съкровища и ще унищожат бреговете ни.

Иън погледна към Алана, сякаш се нуждаеше от потвърждение на налудничавата история. Тя кимна. Искаше той да слуша, за да знае какво го очаква и да има готовност да поеме бремето си.

Защото само любовта...

Любовта. Какво знаеше Иън за любовта? Не бе обичал никого от години. Едва ли разбираше, че не към земята се стреми, а към нейните хора, към това те да го приемат изцяло, за да се чувства щастлив.

Алана го разбираше. И беше влюбена в него. И щеше да промени неговото невзрачно досега съществуване.

Извърна очи от замисления му поглед и видя как господин Луис ѝ се усмихва. Явно четеше мислите ѝ, както винаги.

После се обърна към Иън.

— Имаш ли някакви въпроси?

Със странна извивка на устните Иън попита:

— Господин Луис, ти си тук отдавна, нали?

Пасторът се поколеба.

— Да.

Иън звучеше напрегнато:

— Познаваш ли водните духове?

— Виждал съм ги...

Алана зяпна. Никога не бе споделял това с нея. Беше я слушал като дете, когато му разказваше за намерението си да плени някой — тогава развеселен я бе насърчавал. Ала я бе оставил с впечатлението, че съществата, които понякога зърваше във водата, са просто тюлени.

— Господин Луис, винаги си твърдял, че водните духове не са видими за човешките очи.

— Така ли? — попита го разсеяно.

С малко неохота се намеси и Иън:

— Знаеше ли... за мен?

— А... — Господин Луис погали брадата си. — Баща ти го е съобщил, така ли?

— Но ти го знаеш. Защото помниш...

Господин Луис едва кимна.

— Познаваше ли майка ми? — настоя Иън. — Познавал ли си я, когато е живяла на земята?

— Да.

Иън се изправи — не го свърташе повече да седи — и сепнатата Уиски тупна на земята.

— А мен знаеше ли?

— Виждал съм те в люлката... А и след това — призна господин Луис

Потресена, Алана прошепна:

— Защо не си ми казал?

Господин Луис я чу. Въпреки вятъра, въпреки океанските вълни, въпреки тихия й глас, той я чу. Вдигна котката и я постави отново върху пейката, а заедно с това отвърна:

— Нима мислиш, момичето ми, че разкривам всичко, което знам? Какъв пастор ще съм, ако разказвам тайните на хората?

— Жива ли е още? — Пръстенът върху ръката на Иън стана от маслинозелен искрящо син. — Майка ми... жива ли е още?

— Това би означавало да издам нейната тайна. Струва ми се обаче, че ти знаеш отговора.

Иън се запъти към ръба на скалата и се загледа във водата. Слънцето улови синкавите нюанси в тъмните му като нощта коси, а вятърът ги разроши, както Алана копнееше да стори. Никога не бе изглеждал по-странен. И по-самотен.

Тръгна към него.

— Недей! — В тона на господин Луис се прокрадна заповедническа нотка, която тя не посмя да пренебрегне. — Ти ще го излекуваш, но в никакъв случай не бива да го насилваш да бърза.

Иън се извърна — дали пък не го беше чул — и с решителна крачка се върна. Хвана ръката на Алана и напълно сериозно заяви:

— Нищо от чутото не промени решението ми. И се съмнявам, че нещо би успяло.

Вярваше му. Усмихна му се като отдавнашна съпруга, Господин Луис скръсти ръце в скута си и се заклати напред-назад в ритъма на вълните. Шотландският му акцент се прояви още по-силно.

— Във Фионауей имаше един Маклауд далеч преди теб, и, стига да пожелаеш, ще има и след теб, млади Иън.

— Не Маклауд. Ако Алана се омъжи за мен, нашите деца ще бъдат Феърчайлд.

Алана изтръпна.

— Не... съвсем.

В очите на Иън се появи онова сребристо, което тя свързваше с по-силните му емоции.

— Да или не?

— Още отначало — обясни тя, — по традиция мъжете взимат името Маклауд.

— Значи първият Маклауд е бил...

— ...жена. Каквато е била и господарката на водните духове.

— Господарката...

Изглеждаше само отчасти удивен. Като че ли от всичко чуто досега, бе позагубил способността да се изненадва.

— Водните духове са съзнавали, че жените пазят дома и затова са по-важните. А Фионауей в края на краищата е именно това и за водните духове, и за хората — дом.

Иън се засмя.

— Значи трябва да се откажа от името Феърчайлд? Да зарежа това, което е позор и окова за духа ми? — Разпери ръце и се засмя на глас. — Приемам името Маклауд, и то с охота. — Поемайки протегнатите й ръце, я вдигна, — Наистина ли допускаше, че това ще се окаже трудност?

Докато я въртеше, тя също се смееше. А после, вече стъпила на земята, му обясни:

— Обикновено то е препъни камъчето за желаещите да си вземат жена от Маклаудови. Най-често бъдещите съпрузи се опасяват да не би това да означава, че не те ще бъдат мъжете вкъщи. Но всички сватби в рода Маклауд, уверявам те, са традиционни и според шотландските закони. Съпругът е начело. Той има право да постъпва както намери за добре и съпругата не може да му попречи.

Нашата женитба ще бъде такава, каквато е била женитбата между майка ми и баща ми.

Мисълта се загнезди в главата ѝ, но той вероятно я долови, защото нежно се обади:

— Тогава ще се постарая да бъда винаги почтен.

Беше доволна, че прие да се омъжи за него. Заради сигурността на хората си. За продължението на рода си. Не беше честно да се лъже — заради самата себе си.

— Добре казано — обади се господин Луис. — Но ако един мъж няма нещо свято, в което да се закълне, аз не придавам особено значение на обетите му. — Предизвикателно изгледа Иън. — Кое е свято за теб, момко?

— Самият аз. — Иън се изсмя горчиво. — Моите цели.

Алана се дръпна шокирана. Сериозно ли говореше? Погледна към храма, който се издигаше тук от вечни времена, и към пастора, който служеше на Бога откакто се помнеше.

— Има сила по-мощна от нас. Никога ли не се молиш?

Иън не излъга.

— Никога.

— Не вярваш ли в Господ?

Леко я отпусна в прегръдките си.

— Вярвам заради теб. Ти си човек. Господ обаче не е за същества като мен.

— Той е над всички нас — обади се господин Луис с усмивка, а белите му зъби просветнаха.

— Но не и за зверовете...

— Особено за зверовете — парира го господин Луис.

Как смееше Иън да говори за себе си по този начин? И защо господин Луис се държеше така, сякаш Иън добре се познава? Обзета от внезапен гняв, дръпна Иън за ризата, за да го накара да я погледне.

— Ти не си звяр!

Ръката му се вдигна — колебливо — и нежно докосна бузата ѝ.

— Ти си единствената, която вярва в това, и аз ти благодаря от сърце.

Дъхът ѝ секна от изражението му. Съзерцаваше я почти с благоговение. Вятърът се плъзна помежду им, ала не ги раздели. Слънцето ги огряваше, но това не обясняваше внезапно обзелата я

топлина. У нея се зароди, надежда; надежда, която нямаше нищо общо с Фионауей.

— Е... — Пасторът прочисти гърло и се надигна. — Не съм сигурен доколко у теб няма никаква вяра, млади Иън, независимо от циничните ти твърдения.

Погледът на Алана се задържа върху Иън, после се насочи към господин Луис.

Той вдеше молитвеник от джоба си.

— Е, хайде да ви венчая — тук и сега.

Церемонията бе свята и аскетична. И напълно и изцяло обвързваща. Алана поемаше най-големия риск в живота си. И въпреки това, когато погледнеше Иън, когато се сетеше как безрезервно той прие всички условия около женитбата им, съмненията ѝ се разсейваха. Изрече обета си, без да се колебае. Господин Луис ги обяви за съпруг и съпруга и ги нарече господин и госпожа Иън Маклауд. Иън кимна в израз на съгласие с новото си име. Господин Луис затвори молитвеника. Иън я целуна скромно — едва-едва докосна устните ѝ със своите, — но тя долови обещанието му за още и отправи гореща молитва към небесата да настъпи блаженство и за двамата.

Господин Луис изнесе от черквата тънкия регистър, където вписваше събитията за годината, и ги покани да се подпишат. Той също положи подписа си, за да оформи документа. С това церемонията приключи. Сърцето на Алана трепна от радостно вълнение, че започва едно безкрайно предизвикателство.

* * *

— Да се омъжиш на рождения си ден, милейди, си е направо късмет за съюза. Да изберем ли един камък за гадаене през следващата година?

Измъкна напуканата кожена торбичка. Алана затвори очи и бръкна. Измъкна жълтеникаво-кафяв камък.

Господин Луис се загледа в резките по него и усмивката му изчезна.

— О, милейди, направи грешка. Това е моят камък.

Алана отвори очи и зяпна. Пасторът вече го прибираше в джоба си.

— Но, господин Луис!

— Това е привилегията на възрастните. — Господин Луис затвори кожената торбичка. — Сватбата и рожденият ти ден трябва да бъдат вписани в документ, който ще поставим при съкровищата на съюза.

Алана докосна огърлицата от тежки камъни върху шията си. Странно! Не разбираше нищо. Не искаше обаче да прави сцени. Не и днес. Не на сватбения си ден.

Очевидно и Иън не желаше, защото взе ръката ѝ и подметна небрежно:

— Къде се съхраняват съкровищата на съюза?

— В една пещера край океана.

Веждите му се стрелнаха нагоре.

— Ти си ги виждала?

— Аз съм господарката на Фионауей. Аз съм един от двамата пазители на съюза. Виждала съм ги, естествено.

— Кой е другият?

— Господарят на водните духове.

— А той как стига до пещерата? Човешки образ ли придобива?

— Никога не съм го виждала. Той може да доплува...

— Да доплува?

Алана не бе свикнала да я прекъсват, особено с такъв тон.

— Ако помълчиш малко, ще ти обясня.

Устните му едва се раздвижиха.

— Е, какво чакаш?

— Пещерата се намира под морското ниво.

— Под...

— Избрана е, за да е удобна и за водните духове, и за хората. Вътре е сухо и песъчливо, което пречи на едните. Но дори и при отлив входът остава под морското равнище. Тогава аз плувам дотам и с малко късмет излизам, преди водата да придойде.

— А ако нямаш късмет?

Направи гримаса.

— Случи ми се само веднъж. Позабавих се и се наложи да остана. Вътре е тъмно. — Спомни си тази своя ранна грешка и

потрепери. — И студено.

— Останала си в подводната пещера? Плувала си сама...

Сграбчи я за раменете.

— Един-единствен път. Бях млада и неразумна. Оттогава не ми се е случвало.

— Значи продължаваш да плуваш в... — Погледна към водата и се изчерви — ...този океан? — Произнесе думата океан като ругатня. — За да отидеш да видиш някакъв стар папирус?

— Не. — Опита да го успокои. — Там са съкровищата на съюза. От незапомнени времена. Не се притеснявам за тях. Но веднъж в годината увивам важните документи от селото в намаслени кожи и ги отнасям в пещерата. Скоро, преди първата зимна буря, ще отплувам.

— Защо?

Настойчиво поставеният му въпрос бе на път да изчерпи търпението ѝ. И все пак тя се опита да овладее раздражението си.

— Защото открай време ги държим там. Заради мародерите.

— Какви мародери?

— Викингите.

Господин Луис ги наблюдаваше с грейнали очи и тихо промълви:

— Викингите са изгаряли неведнъж черквата.

— Било е отдавна — отбеляза Иън. — Няма да ходиш повече там. — Алана се опита да възрази, но той постави ръка върху устата и. — Може да ти се схване крайник. Може да те хвърли вълна.

Отблъсна ръката му.

— Никога не...

— Недей да спориш. Като си помисля... — Пое си дълбоко въздух — точно така беше направил, когато ѝ разказваше как едва не се бе удавил. — Вече не мога да плувам — промълви накрая той. — Няма да има кой да те спаси.

— Не ми трябва някой да ме спасява. — Постави ръка на сърцето му и усети как лудо бие. Наистина се тревожеше. Но трябваше да я разбере. — Иън, аз съм добра плувкиня. Спускам се с началото на отлива и се връщам възможно най-бързо. Излишно е да се притесняваш.

Не я слушаше; разбираше го по стиснатите му устни и зъби.

— Каза, че нашата женитба е традиционна — заяви той. Начело съм аз. Добре. Първото ми изискване е ти да стоиш на сушата.

Алана рязко се извърна, за да не го гледа. Нима я беше омагьосал? Та нали той имаше способността да командва бурите?

Но ако е омагьосана, защо разсъждава така ясно? Защо изпитва съмнения и страх? Не, Иън няма да я промени. Може да го обича, и то дълбоко, но Фионауей винаги ще стои на първо място. Така трябва да бъде. Беше се заклела да бъде така.

Погледна го и заяви:

— Иън, камъните... Водните духове поставят камъните в пещерата.

— Разполагам с достатъчно пари. *Печеля* достатъчно пари, за да поддържам Фионауей. *Печеленето* на пари вероятно не е достатъчно изискано за аристократичната ти кръв, милейди...

Разгорещено го прекъсна:

— Добрите шотландци не презират парите, изкарани с честен труд!

— ...но съм в състояние да направя всичко, което се изисква от мен. Не са ни нужни проклетите камъни.

Тя си помисли за Армстронг, тръгнал за Единбург да продаде камъните. *Дали вече се връща? Дали Ели го следва?*

— Но това е част от съюза. Важна тайна.

Дори Иън да се бе трогнал, не му пролича. Вместо това попита:

— Кой те научи да плуваш? Кой те научи как да намериш пещерата?

— Мама...

— И това ли е традиция за рода Маклауд? Един ден ние също ще имаме дъщеря, но тя няма да рискува живота си. — Тикна пръстена си под носа ѝ, — Заради някакъв камък.

Гневно го свали. Алана нададе вик.

— Просто камък. Хубав камък. — Гняв и още нещо гореше в очите на Иън, докато подмяташе камъка в ръката си.

— Не струва колкото живота ти.

Отиде до ръба на скалата и го запокити в океана, който толкова мразеше.

* * *

Деца, родени от съюза на воден дух с човек, са хубави, привлекателни, със силни крайници и мускули; благословени са с магични таланти, сребро и скъпоценни камъни.

И въпреки това понякога мъката ги завладява изцяло. Те са същества, разкъсвани между земята и водата, между животните и хората. Не се вписват никъде. По петите като хрътка ги преследва страхът да не им с присмеят, да не ги отблъснат. Понякога им се струва че опиянение, а не любов задържа възлюблените им при тях.

Говори се, че те не успяват да открият спокойствие в собствените си сърца, обречени са на нещастия, а онези които най-силно ги обичат, не могат да направят нищо, освен да гледат.

ГЛАВА 23

Иън и Алана прекосиха прага на Фионауей. Той очакваше да изпита прилив на задоволство — сега владееше имението, имаше си красива булка с титла, която му вярваше. Постигна всички цели в живота си. Но... Алана не беше щастлива.

— Другите от семейството вечерят ли? — попита тя госпожа Армстронг, докато ѝ подаваше шапката си.

— Току-що приключиха.

Не виждаше аурата около себе си, не виждаше аурата и около Алана. Иън знаеше обаче, че трябва да ги има — просто той бе изгубил способността си да ги вижда. Захвърляйки пръстена, се бе отрекъл от произхода си на воден дух.

Госпожа Армстронг пое кошницата от ръцете му.

— Беше ли хубав обядът, сър?

— Много.

Целият свят направо бе разфокусиран и се свеждаше до физически форми и обеми.

Но госпожа Армстронг изглежда не го забелязваше.

— Господин Феърчайлд и останалата част от компанията отидоха в големия салон.

— Значи всички са тук — отбеляза Алана. — Би било прекалено хубаво поне братовчедите ми да си бяха тръгнали.

Нервна ли беше? Досещаше се за състоянието ѝ по лекото потреперване на пръстите. Опита се да се концентрира и да си възвърне способността да вижда, но усети единствено притеглянето на приливите и на вятъра.

Взе ръката ѝ и я стисна многозначително.

— Ти си господарката, а аз съм твойт съпруг и никой не е в състояние да направи нищо, за да го промени.

Усмихна му се угрижено.

— Знам. Всичко свърши. Ние сме свързани, но не такава сватба очаквах. Исках приятелите и близките ми да са тук, да има голямо

пиршество, а се чувствам така... странно.

Като алчен млад мъж, той бе мислил единствено как по-бързо да се ожени за нея, преди някой друг да му я отнеме. Не се запита какво би желала тя.

— Щом приключим с прибирането на реколтата, иде разпратим покани. Ще вдигнем голямо тържество. Ще ти набавим сватбена рокля от Лондон, а ти ще намериш камериер, който да ме обръсне. Ще изпечем цял вол и ще извадим от уискито.

Докато той описваше бъдещето, по устните ѝ разцъфтя усмивка.

— Редно е да поканим и краля.

— Да, но напоследък не е добре, според онова, което чувам.

Тя се натъжи малко.

И макар да знаеше, че тя играе, продължаваше да изрежда всевъзможни бъдещи гости, за да я накара да се усмихне отново.

— А защо да не поканим и лейди Валери, и лорд и лейди Уитфилд с децата им. Три са... Все момчета и вечно готови да правят поразии... — Очите на Алана засияха и Иън се зачуди дали си мисли за децата, които те ще имат. — Ще поканим и другия ми братовчед. Щом споменем за водните духове, Хадън ще нагази в океана, за да ги търси. Той е толкова обаятелен — нищо чудно сами да дойдат.

— Бих искала да се запозная с приятелите ти.

Иън се изненада. Никога не бе считал лейди Валери за приятелка. По едно време тя по-скоро му беше опонент. Но я харесваше; вечните ѝ кроежи го възхищаваха.

Откакто се запознаха, наричаше лейди Уитфилд „братовчедката Мери“, а много преди това се обръщаше към лорд Уитфилд със „Себастиан“. Но чак приятели? Себастиан го беше взел в бизнеса единствено по настояване на Мери. Оттогава бяха зачестили поканите за тихи семейни обеда и вечери, запознанства с подходящи мъже и знатни дами... Всъщност Себастиан и Мери май можеха да бъдат наречени негови приятели.

И Хадън. Нищо че веднъж Хадън го преби от бой, той определено му беше приятел.

Като че ли не беше чак толкова отритнат от обществото... И именно Алана му посочи този факт.

— Аз също бих искал да се запознаеш с приятелите ми. Но първо трябва да се изправим пред баща ми.

Влязоха заедно в големия салон. Завариха Лезли, Едуин, Брайс и Уайлда, скупчени край огъня. Дамон лежеше пред камината. Независимо обаче от чашите с вино, които всички държаха, единствено кучето изглеждаше доволно.

Бузите на Лезли розовееха, а очите му гледаха бдително. Подпираше се на облегалките на стола, но като че ли просто се бе изтегнал в него. Не изглеждаше зле за човек, който само преди две седмици е бил на смъртно легло.

Кучето се надигна, за да се протегне и разтърси, прекоси салона и навря муцуна в ръката на Иън. Той го потупа. Същото стори и Алана. Лезли отбеляза кисело:

— Развали още едно куче, Иън.

Иън почеса Дамон по брадичката и с това му достави видимо удоволствие. Загледа се в баща си. Според Алана баща му го обиждаше от завист. Неуважителна причина — по мнението на Иън, — за да съсипеш живота на двама души. Улавяйки погледа на Лезли, той отбеляза:

— Всяко същество трябва да знае, че има някаква стойност, татко. Просто дадох на Дамон да разбере, че го ценя.

Отчаяно се опита да внуши на баща си, че той също е същество с определена стойност. Че дори сега е готов да му прости.

За миг Лезли го погледна, разбрал посланието. Но за разлика от Дамон той разполагаше със способността да отхвърля подобни утехи. Затова преднамерено сведе поглед и изсумтя презрително.

— Винаги си бил мекушав. Точно като онази никаквица, майка ти.

Иън откри, че нещата не стават по-добри от това, че знае защо баща му го мрази. Нищо нямаше да се промени, щом Лезли отказваше да забрави миналото.

Тишината натежа. Добре че Уайлда скочи, остави чашата си на масата и тръгна към тях.

— О, върнахте се! Опитах да ги накарам да ви почакаат за вечеря, но баща ти, Иън, не искаше и да чуе. Няколко да умира от глад, макар че, ако вие се бяхте забавили прекалено дълго, точно това щеше да ви сполети. Искам да кажа, хората няма как да живеят дни наред, без да се хранят. Те огладняват, отслабват и дрехите не им стоят както трябва.

— Би било недопустимо — увери я Иън, хвана ръката ѝ и я придърпа към огъня.

Тази вечер усмивката ѝ беше много плаха. Той се зачуди защо.

— Същото казах и аз. Както твърди мама, майсторски скроената дреха е едно от най-важните неща, за да се направи добро впечатление. Ако ненадейно ни дойдат гости и видят, че дрехите ни се нуждаят от стесняване, ще бъдат отблъснати и ще останат само за малко. — Уайлда се намръщи, сякаш забравила какво точно иска да каже. После тихо добави: — А и сметките, за шивачите ще са огромни.

— Права си, както винаги — заяви Едуин и галантно се поклони.

Гледайки го изпепеляващо, брат му не помръдна. Уайлда се обърна към Брайс.

Иън обаче нямаше време да се чуди на поведението ѝ, понеже Лезли се раздвижи неспокойно:

— Уайлда, представа нямам защо се опитваш да замажеш нещата, когато довереницата ми и синът ми очевидно се завръщат от полето. По дрехите им има следи от трева и изглеждат неприлично доволни.

Едуин се извърна и неволно бутна чашата на Уайлда. Червеното вино се разля, преди Брайс да я хване.

— Магаре — процеди по-големият през зъби.

Лезли се засмя, уловил погледа на Алана, който тя плъзна надолу към полата си. После се чу характерното кашляне.

— Е, госпожице, като твой опекун настоявам да знам как си прекарала деня.

— Ще ти съобщя важното, татко. — Иън притегли един стол и насили Алана да седне. С ръце върху раменете ѝ той изгледа всеки по отделно и обяви:

— Поздравете ни. Ние сме женени.

Последваха няколко секунди тишина. После Уайлда възкликна:

— Женени? Оженили сте се? След всичко, което ми каза тази сутрин, Алана? По-скоро — братовчедке Алана, защото сега вече си моя братовчедка и аз съм толкова щастлива, че ми иде да изкрещя.

Кое то ѝ направи: нададе къси, остри писъци, при което Дамон настръхна. Уайлда заподскача нагоре-надолу, наведе се да прегърне Алана, после прегърна Иън и продължи да подскача.

Иън се опита да потисне усмивката, готова да разцъфне на устните му, но не успя. Мъжете седяха като непристъпни канари. Алана, наблюдавайки неподправения изблик на Уайлда, също се усмихна. Иън се наведе напред и прошепна в ухото ѝ:

— Какво си казала тази сутрин?

Без да извърща глава, тя отвърна:

— Че твърдо съм решена да се омъжа за Дамон.

— Лъжкия!

— Самодоволен глупак!

Той се изправи и изгледа останалите. Брайс и Едуин се опитваха да кажат нещо, но всеки път, когато Уайлда минеше край тях, те се разсейваха.

Баща му... О, погледът на Лезли нито за миг не се откъсна от него и новата му булка. И нещо по-лошо — той се усмихваше.

Какво ли не би дал, за да бъде сега пръстенът на ръката му. Искаше да види емоциите, за които подозираше, че кръжат около тях.

Захвърли го импулсивно. Но как можеше да настоява Алана да се откаже от връзките си с водните духове, без той да стори същото. Всъщност може би нямаше да го направи, ако пръстенът не бе станал черен, когато Брайс го докосна. Иън се намръщи. Дали пък Едуин не повлия върху цвета на камъка?

Нямаше значение. Когато пръстенът го прониза с убийствената болка, Иън си даде сметка, че той има силата да го завлече в другия свят. Светът, който видя в тъмния океан през онази нощ, толкова отдавна. Умно постъпи, като се отърва от него. Скоро щеше да привикне с усещането за ампутиран крайник.

Най-сетне бурните възклицания на Уайлда позатихнаха и Лезли се обади:

— Честито, Иън. Постигна онова, което аз не успях. Хвана най-примамливата гълъбица в цяла Шотландия.

Раменете на Алана се стегнаха под ръцете на Иън. Той започна да ги масажира и не спря, докато те не се отпуснаха.

— Не е гълъбица. А изтънчена дама.

— Ха! Продължаваш да си същия приспособенец. Винаги ще си останеш такъв. Щом не можеш да имаш дадена жена, вземаш друга — това е твоето мото.

Иън и преди бе играл тази игра с баща си. Никак не беше приятна, но съвсем спокойно отвърна:

— Алана е жената, която искам.

— С нейните имоти и доходи. Ти винаги си притежавал способността да съблазняваш птиците да слизат от клоните. Какъв шанс има едно глупаво момиче? — Лезли пребледня. Явно силите го напуснаха, но успя да добави: — Добра работа, синко. Много добра работа си свършил.

Алана отново се напрегна.

— Вече съм женен, татко, и нося отговорност преди всичко към съпругата си. Така че, макар най-сетне да получих одобрението ти, трябва да призная — то не представлява интерес за мен.

— Но аз не одобрявам! — Брайс най-после си бе възвърнал присъствието на духа. — Аз съм земевладелецът на клана Маклауд. Алана трябваше да ми поиска разрешение.

— Но ти нямаше да ми го дадеш — вметна Алана.

— Бих приел, но не така прибързано. Непочтено е!

Алана се настани по-удобно.

— Жените Маклауд винаги са се омъжвали прибързано, Брайс, и ти добре го знаеш.

— И са съжалявали за това. — Брайс ѝ се закани с пръст. — Спомни си какво стана с майка ти!

Трябваше ли този мъж винаги да избира най-болезнения начин, за да каже нещо? Упреците му я вбесиха, но Иън се намеси:

— Прав си, Брайс. — Признанието му свари Брайс неподготвен и накара Алана да простене. — Трябваше да се обърна към теб и да поискам ръката ѝ. Но бях изправен пред избора: Алана или подобаващо поведение. Разбираш защо не се замислих за поведението.

— Ами... трябваше — заекна Брайс.

— Съгласен съм. — Иън пристъпи напред и протегна ръка. — Поднасям ти чистосърдечното си извинение.

— Той няма правото да дава съгласие за ръката ми! — възмути се Алана.

Иън не ѝ обърна внимание. Сега вече Брайс беше и негов братовчед, а от горчивия си опит с Феърчайлдови се бе научил да проявява добронамереност към роднините си.

— Нека ти дам едно обещание, земевладелецо на Маклаудови, Ще се грижа и ще браня Алана докато съм жив. А и след това.

— О, Иън. — Уайлда плесна с ръце. — Толкова е романтично!

— Ами... Ъ... — Брайс се надигна и пое протегнатата ръка. — Е, предполагам, всичко е наред. Все някой трябваше да се ожени за Алана. Някой, който да я контролира. Защо да не си ти?

Едуин се надигна.

— Щом Брайс го приема, приемам и аз. — Пристъпи и разтърси ръката на Иън, после целуна Алана по бузата. — Честито, братовчеди!

Извърна се и напусна големия салон. Уайлда остана загледана след него.

— Бедничкият — промълви тя.

— Какъв му е проблемът? — попита Иън.

— Нищо особено. — Очите на Уайлда се разшириха. — Просто е беден.

— Не разполага с пари — преведе му Алана. — Уайлда винаги жали хората без пари.

— Може да си вземе богат мъж — обади се Брайс.

— Едуин е толкова мил. Не бих искала да го нараня...

— Желаяш ли го достатъчно силно, ще го сториш — обяви Брайс и сграбчи ръката ѝ.

Тя се опита да се дръпне.

— Боли ме!

— Престани да се дърпаш. — Повлече я към кабинета. — Искам да поговоря с теб.

Лезли удари с длани по облегалките на стола.

— Тук хората слушат бръщолевенето на Уайлда! Сигурно съм попаднал в ада.

— Ти би го разпознал, татко.

Баща и син се загледаха един в друг със старата си омраза.

Едва ли щяха отново да се скарат, прецени Алана. Не и след като Иън така елегантно обяви независимостта си. Потупвайки го нежно по ръката, тя подхвърли:

— Струва ми се, Брайс най-последно е влюбен.

— Какво?

Иън отмести очи от баща си и я погледна.

— Брайс. Влюбен е в Уайлда.

— Всички са влюбени в Уайлда.

— Но той винаги се е клел, че ще се ожени за жена с пари, а сега го виждам да се отказва от това си намерение без никакви терзания. — Нещо като усмивка се появи на устните ѝ. — А още по-хубавото е, че и Уайлда е влюбена.

— Сериозно? — Иън погледна към кабинета. Откъде го знаеше, след като не бе в състояние да види аурите им? Как успяваше да надникне в човешките сърца и да улови емоциите, бушуващи там? — Надявах се някой по-достоеен да плени Уайлда.

— Брайс е земевладелецът на Маклаудови, има прекрасно име и обширни земи, — Алана свъси вежди. — Да се ожениш за жена от Маклаудови е чест, която не се пада често на англичаните.

— Но той искаше и земите ти — напомни ѝ Иън.

— За да ги управлява Едуин. Трябва да се признае, че се държа като истински любещ брат.

— Любовта не е нещо, което свързвам със семейството — промърмори Иън и погледна баща си.

— Моята майка ме е учила, че да обичаш е проява на слабост — обади се Лезли. — Постарах се да ти внуша същото, но ти се оказа слаб ученик.

Алана забеляза опита на Иън да премахне пропастта помежду им, както и непоколебимия отказ на Лезли. Беше глупаво от негова страна, защото сега тя щеше да брани Иън точно както бранеше Фионауей.

Застана между тях и обяви:

— Ние се оттегляме в спалнята — там ще ни донесат нещо за хапване. Редно е и ти да сториш същото, господин Феърчайлд. Изглеждаш уморен.

— Бързате да разпалите страстите си? — подигравателно подметна Лезли. — Или ти бързаш да преброиш новополучените си богатства, Иън?

— Няма никакви богатства — отвърна синът му. Алана го подбутна към вратата и той охотно се подчини.

— Има, разбира се — провикна се Лезли. — Не ти ли е казала за съюза и за... камъните?

Ужасена, Алана се извърна и се вторачи в ухиления старец. Той знаеше нещо и бе достатъчно жесток да го използва, за да унищожи

всички.

— За какво говориш?

— Няма защо да се правиш на глупачка. — Лезли се хилеше самодоволно като рибар, уловил сирена. — Знам за опалите.

Изпитваше желание да го размаже като червей.

— Откъде го знаеш?

— Баща ти, мила моя, бе един от най-добрите ми приятели... А когато пиеше, разказваше невероятни истории.

Баща й! Глупавият и небрежен баща бе споделил пред този безскрупулен човек за морските опали! Дали беше издал тайната и пред други?

Лезли погледна Иън.

— Е, синко. Ще започнем да копаем веднага.

— Не! — извика Алана.

— Не? — Веждите на Лезли се стрелнаха подигравателно нагоре. — А защо не? — Потупа устни с пръст. — О, почакай, май си спомням. Разправя се някаква глупава история, според която брегът не бива да се пипа, за да е по-удобен за онези натрапници — водните духове.

— Теб не те е грижа за тях, нали, Лезли? — Гневът прозираше във всяка черта на Иън. — Ако успееш да я прогониш завинаги, ще бъдеш много щастлив.

Лезли мазно попита:

— Кого да прогоня?

— Майка ми.

Пръстите му затрепериха силно. Потреперванията бързо се плъзнаха нагоре по ръцете и към гърдите. После се спуснаха надолу. Цялото тяло на Лезли се разтресе.

— Виждал ли си я? — попита той дрезгаво. — Не ходи да я търсиш. Тя ме отрови. Ще отрови и теб.

— Кога?

— Преди години. Преди много години.

Старецът стисна ризата на гърдите си. Дишаше мъчително, сякаш всеки дъх му беше последен. Алана почти пожела това да е така. Иън се успокои.

— Значи отровата действа доста бавно.

— Камъните... — Лезли едва дишаше, но постепенно се овладя и успя да промълви: — Трябва да има цяла планина от тях. Бихме могли да бъдем богати. Толкова богати...

— Татко — обади се Иън тихо, — аз вече съм достатъчно богат.

Лезли изгледа сина си така злобно, че Алана трепна.

— Глупак! Понякога се чудя дали наистина си мой син. Човек никога не е достатъчно богат.

Иън отиде при вратата и извика прислужниците.

— Баща ми трябва да бъде отнесен в леглото.

Те влязоха припряно, явно страхувайки се от господин Феърчайлд, но много повече от Иън.

— Не! — възропта Лезли. — Не искам. — Мъжете вдигнаха стола, — Оставете ме! Оставете ме!

Лезли ги налагаше, но те невъзмутимо го отнесоха към стаята му.

Точно преди да изчезне, Иън се обади:

— Никакво копане, Лезли. Никакво копане няма да има! Това е последната ми дума!

Алана изчака цялата шумотевица да затихне, преди да се обърне към съпруга си.

— Мисля, че мина добре.

— Шегуваш ли се? — Тя се засмя. — Да, явно се шегуваш. — Звучеше облекчен, докато обгръщаше раменете ѝ и я насочваше към стаята. Тяхната стая. — Никога не съм кроил планове да те изправям пред правораздаването на баща ми.

— Знам. — Погледна го изненадана. — Нали не мислиш, че вярвам на приказките му?

Иън я притисна по-силно и тя долови облекчението му... и нарастващата му страст.

— Няма да позволя да застане като призрак помежду ни тази нощ.

— Той няма подобна власт.

Когато Иън отвори вратата на спалнята, ѝ се стори, че чува лек тътен. Влезе първа и се огледа: голямото легло щеше с лекота да ги побере. Имаше маса и столове. Огънят в камината гореше; никой не би се досетил, че зад една от тухлите... Тя зяпна... Зад една от тухлите... Светлината явно ѝ погаждаше номера...

— Много уютна стая — отбеляза Иън и ѝ се усмихна многозначително. — Отдавна чакам да получа правото да я посетя.

Алана тръгна към камината. Една тухла ѝ се стори не на място. Една тухла... О, дано не е онази тухла...

— Алана?

Започна да брой. Дванадесет надолу. Четири настрана. Изтегли тухлата от мястото ѝ.

— Какво правиш? — Иън пристъпи към нея. — Защо изглеждаш така?

Тя вдига потресен, невярващ поглед към него.

— Кутията я няма! Някой е откраднал камъните!

ГЛАВА 24

— Какво искаш да кажеш?

Иън пристъпи и погледна в празното място между тухлите.

— Тук ги държахме, а сега ги няма.

Никога не бе виждал Алана да изглежда така — почти подивяла от мъка и трепереща от гняв. Хвана я за ръцете и я придърпа към себе си, но тя се възпротиви.

През по-голямата част от живота му го бяха отблъсквали — било на семейни събирания, било на публични места, които посещаваше с крайна неохота. И въпреки това отказът на Алана да приеме утехата му го нарани болезнено. Стоеше неподвижен и наблюдаваше как прокарва деликатната, осеяна с лунички ръка през косите си, от което те бухват като бакърен облак.

— Отивам да се разправа с него! — Прекоси спалнята — хем искаше да се движи, хем да се отдалечи от Иън. — Ще настоявам да ги получа обратно и ще го предупредя, че ако посмее да каже откъде идват...

— Кого?

— Как така — кого?

Извърна се и изгледа Иън свирепо — сякаш той самият бе виновен.

— От кого се каниш да искаш обяснение? Нали не от Лезли?

— Защо не? Те са у него!

— Нима? Чудя се тогава защо, ако баща ти наистина му е разказал за камъните, той е чакал цели четири години.

— Защото не е знаел къде са скрити.

— А търсил ли ги е?

— Не...

Иън не изпита никакво удовлетворение от признанието й.

— А и как точно смяташ да сплашиш баща ми, та да го накараш да мълчи? Той умира и е ужасен от онова, което го чака отвъд. Няма с какво да бъде заплашен.

— Вече не прилича на умиращ. Изглежда по-добре.

— Умира — увери я Иън без капка съмнение.

Алана обгърна раменете си с ръце.

— Откъде знаеш?

— Знам.

С прехапани устни Алана извърна глава и се вторачи в камината.

— Но тогава кой?

— Представа нямам. Ти ми кажи. Колко души знаят за тях? И за скривалището?

— Само двама сме. — Замисли се и свъси вежди. — Кутията беше в скривалището миналата седмица, в деня на завръщането ми. Видях ги. Армстронг беше с мен.

— Армстронг? — Даде си сметка, че през последната седмица не го е виждал. — Него го няма. Може да е той.

— Не и Армстронг. Не. Аз го изпратих със задача. Тогава обаче той дочу нещо пред вратата, но когато надникна, коридорът вече беше пуст. Предупреди ме да съм предпазлива.

— Да — промълви Иън, но очевидно не я слушаше. Тя избегна погледа му гузно, като че ли не му казваше цялата истина. О, колко му липсваше способността да разгадава другите, която пръстенът му даваше! Така би разбрал дали тя го вини за злодеянията на баща му и дали съжالياва за брака си с един Феърчайлд. — Да организираме ли търсене?

— Не. Никому не сме казвали за тяхното съществуване. Още по-малко ще дадем да се разбере, че липсват. — Залюля се, сякаш подета от ураган. — Оказаха ми доверие, а аз не го оправдах. Мислех се за по-добра от майка си, а докарах бедствие. Това са последствията от бягството ми. — Захлупи очите си с ръце. — Предизвиках истински катаклизъм.

Иън не помръдваше. Нямахше сили да го стори. Алана кореше майка си за неудачния ѝ избор на съпруг; сега стоеше пред младоженеца си и се оплакваше от сполетялото ги бедствие. Дали не го смяташе виновен за всичко?

Той залови вещицата; той я накара да облекчи поне временно страданията на Лезли; той разкри тайната ѝ и я насили да свали маската си; той отказа да приеме поражението и се ожени за нея, изявявайки претенции към богатство, натрупано от други.

О, Лезли не е откраднал камъните, Иън го знаеше. Но кого ли е омотал в мрежите си, за да стори тази злина вместо него?

Брайс? Едуин? Някой от прислужниците? При малко повече бдителност щеше да разбере. Щеше да види истината да витае из въздуха. Но той бе зает да преследва Алана и да ѝ натрапва разни сънища. Всичките му сетива бяха насочени към жената, която дебнеше. Почти не забелязваше останалите, а сега, без пръстена, вече не беше в състояние да долови дори и най-малкото зло у когото и да било.

Леко потропване по вратата накара Алана да подскочи и потрепери; тя свали ръце от лицето си и се загледа със страх към портала.

— Дяволът ли очакваш?

— Почакай! — Докосна ръката му. — Ами ако е крадецът?

— Крадците не се връщат на местопрестъплението.

— Напротив — стига да са сигурни, че има още какво да откраднат.

Отново се почука, този път малко по-силно.

Иън се улови, че я успокоява:

— По-вероятно е да е вечерята.

За негова изненада от дребничката закачулена фигура на прага се изля поток от думи.

— Знам, че е сватбеният ви ден и само луд човек би ви прекъснал. Но все пак трябва да поговоря с Алана. Моля те, Иън, позволи ми!

Първоначалната реакция на Иън бе раздразнение. Той и Алана имаха много по-големи проблеми, отколкото въображението на Уайлда изобщо можеше да роди, ала в тона ѝ трептеше отчаяние, затова разтвори вратата по-широко.

Уайлда обаче си остана на прага, с изкривени от безпокойство черти.

— Влез, мила. — Алана хвърли на Иън объркан поглед, хвана ръцете на Уайлда и я въведе. — Радваме се да те видим, но защо си облечена така?

Уайлда застана до камината и започна да се люлее напред-назад от безпокойство. Погледна към Иън, отмести очи, после отново го погледна и попита простишко:

— Няма ли да затвориш вратата?

Той го стори.

— Нарочно се преоблякох. Не исках да ме познаят, ако случайно ме видят.

— Толкова много дребни слаби руси жени живеят тук, във Фионауей — подметна Иън.

Уайлда свали качулката си и го погледна решително.

— Знам, че няма да ти допадне това, но не ме интересува. Трябва да го направя, затова ме остави на мира.

Иън погледна въпросително към Алана, но тя само озадачено сви рамене.

— Уайлда, ти си любимата ми братовчедка. Желая единствено да си щастлива.

Тя не се усмихна, а намръщено продължи:

— Ще го направя, независимо дали ти харесва. Как да съм щастлива, докато... — Прехапа плътната си долна устна. — О, Алана, помниш ли как вчера ми каза, че ти си била вещицата? Не ти повярвах, разбира си. Толкова е глупаво да се допусне, че жена с твоя вид може да е вещица. Но ти казах, че желая магия, а ти пак настояваше, че си вещицата. Знаех, че не е вярно, но ти подхвърли, че може и да я видиш и да й споменеш, че имам нужда от нея. Срещна ли я, докато беше навън? Знам, че си била заета да се омъжваш, но наистина ми е много необходима в момента.

Иън почти залитна от шок. Уайлда търсеше вещицата, и то с отчаяние, съвсем нехарактерно за неговата повърхностна и твърда непостоянна братовчедка.

— Какво искаш от вещицата? — настойчиво попита той. Уайлда се извърна към него с почти неприкрито желание да го удари и нежният ѝ глас се извиси:

— Магия. Казах го вече. Искам магия.

Алана изглеждаше не по-малко смаяна от Иън.

— Как да те убедя, че наистина аз...

— Тогава не би могла да ми помогнеш, нали? — Уайлда вирна изящната си брадичка. — Нужна ми е вещица, не дама.

Пред очите на Иън пробяга ужасяващ сценарий: Уайлда разговаря с прислужниците и с посетителите на имението и трескаво търси някаква вещица. Положително щеше да пострада, а той не

можеше да допусне това сияещо невинно създание да се измъчва. Достатъчно ѝ беше, че е от рода Феърчайлд.

Изведнъж Иън с изненада откри, че се е разприказвал, без да се усети.

— Вещицата все още е в сградата.

— Така ли? — смая се Уайлда.

— Така ли? — попита и Алана, но бързо се съвзе, — А, да — понякога се задържа тук.

Поставяйки решително ръка върху рамото на Уайлда, Иън я подбутна към вратата.

— Иди в спалнята си. Изчакай ме там. Ще я открия и ще дойда.

— Наистина ли? — възкликна Уайлда и плесна с ръце.

— Заради теб, Уайлда. Единствено заради теб.

Усмихна ѝ си, изпроводи я, обърна се към Алана и откри, че не е нужно да ѝ обяснява. Тя бе приклепнала до камината и загребваше с лопатката от изстиналата пепел.

— Това ще свърши работа, но се налага да ми намериш и парцаливи дрехи. Попитай госпожа Армстронг.

Докато я наблюдаваше, усети, че гърлото му се свива.

Светлината от огъня играеше върху лицето ѝ и я докосваше по начин, по който той копнееше да я докосне. Над високите ѝ скули блестяха променливите ѝ очи. Топлината от пламъците развяваше косата ѝ. Устните ѝ леко се движеха.

— Какво казваш?

— Чародейната формула, с която ще облекча мислите на Уайлда.

— Загледа се в пламъците и прехапа устни. — Ще ми се да знаех каква магия иска. Би ми било по-лесно.

Иън не успя да се въздържи. Приблужи я в гръб и обгърна раменете ѝ.

— Благодаря ти. — Дрезгавият му глас я накара да го погледне. Усмихна му се и облегна глава на ръката му. — Ще го направим за Уайлда, нали?

Когато Иън се върна с вълнените дрехи, Алана се беше намазала със сажди и посипала ярките си коси с пепел. Отново се бе превърнала във вещица, но като я гледаше сега, се чудеше как въобще някога е успяла да го заблуди — той, който винаги се е гордял със способността

си да вижда повече от останалите. Запита се дали хората по принцип виждат само онова, което очакват.

Алана се завъртя.

— Ще я измамя ли? Как мислиш?

— За всеки случай ще приглушим светлините.

Иън я наметна с пелерината и ѝ помогна да оформят една хубава гърбица.

— Сложих вода в котела и пуснах малко бахар и карамфил. Надушваш ли?

— Да. Каква магия правят?

Алана се разсмя и саждите около устните ѝ се разхвърчаха.

— Просто дават хубав аромат. — Закрепи няколко кожени торбички и един нож на кръста си. — Бълбукането на водата и парата са част от представлението. Старата Маб ме научи на този номер.

— Май те е научила на доста неща.

— Да. Как да се грижа за себе си, след като мама почина. Веднъж ти ми се присмя, че съм прекарала доста време в колибата на вещицата. Иън, това отговаря на истината. Маб ме научи как да се грижа за хората си. По-късно, когато се наложи, ме прибра ѝ ми показа как да се дегизирам. Имаше опасност да ни хванат и тя щеше да пострада, но въпреки това го направи. — Една сълза се стече по изцапаната ѝ буза. — Много ми липсва...

Иън се приближи, избърса сълзата и размаза саждите.

— Постъпваш както тя би искала — лекуваш, помагаш. Маб би се гордяла с теб, Алана Маклауд.

— Надявам се.

Изрече го съвсем тихо и той се досети, че отново мисли за камъните. Вероятно изчезването им обсебваше цялото ѝ съзнание. И независимо от тревогите си се беше съгласила да помогне на Уайлда. Това го правеше щастлив.

— Отивам да я доведа.

Уайлда отвори вратата още при първото му потропване.

— Алана откри вещицата да се мотае при кухнята. Готвачката искала да я изхвърли, но сега тя е готова да ти помогне.

Следвайки го пъргаво, Уайлда попита:

— Помни ли ме?

— Вещицата ли? Разбира се. Останала във Фионауей само заради теб. После иска незабавно да се върне в колибата си.

— Надявам се магията да не е много сложна. Дано успее да я направи...

— Тя е отлична вещица — увери я Иън.

— Не говореше така за нея преди. — Уайлда го изгледа учудено, докато той отваряше вратата на спалнята. — Твърдеше, че няма никакви дарби.

— Кени ковачът ме убеди в противното.

Уайлда кимна с разбиране, влезе в стаята и застина. След миг Иън разбра защо. Алана бе намалила броя на свещите и стаята тънеше в мрак. Огънят в камината весело пламтеше, над котела се виеше пара, а самата прегърбена Алана седеше величествено до масата.

— Влез, дете!

Уайлда бавно пристъпи напред, без да откъсва очи от нея.

— Влез и седни.

Срещу вещицата имаше празен стол. Уайлда го изтегли. Краката му изстъргаха по пода и момичето хвърли през рамо развълнуван поглед към Иън.

Той се сети, че братовчедка му силно се съмняваше в успеха на магията, и попита:

— Да изляза ли?

— Не — възрази Уайлда пискливо.

Алана отпусна на масата дясната си китка с дланта нагоре.

— Дай ми ръцете си, мила. Дай да ги прочета. Уайлда положи на плота потреперващите си ръце, а

Алана подбутна свещта към тях.

— Линиите на лявата ти ръка са доста по-различни от тези на дясната. Това означава, че обстоятелствата не са ти позволили да разкриеш талантите си.

— Нямам никакви таланти...

— Според линиите — имаш. Това възвишение — Алана потупа изпъкналата част в основата на палеца — е доста отчетливо. То означава, че си с добро сърце. Линията на живота прави широка дъга. Много си енергична и жизнена. Имаш много да дадеш, но няма на кого.

Уайлда кимна и Иън с ужас забеляза как една сълза се откъсна от брадичката ѝ и капна на масата. Всички жени ли, на които държи, щяха да плачат тази вечер?

— Но нещата са на път да се променят. — Алана проследи линията на живота. — Погледни. Тук! Промяна ще настъпи всеки момент. Кажете ми какво желаете.

— Искам... — Уайлда с мъка си пое въздух. — ...магия. Искам... да съм добра.

Алана не помръдваше. Чакаше.

— Уайлда мълчеше, очевидно убедена, че е обяснила достатъчно.

— Но ти си добра — възрази вещицата.

— Не, не съм. Не съм добра. Дълго време не можех да си обясня защо никой не ме обича. — Гласът ѝ трепереше. — И накрая разбрах — защото съм Феърчайлд. Зла съм като тях и ми е нужен някой, който да ме направи добра.

Устните на Алана леко се разтвориха. Очите ѝ блестяха.

Иън се обади от своя ъгъл:

— Уайлда, да не би да искаш от вещицата да те направи добра?

— Вече го казах.

Уайлда прозвуча раздражено.

Весело засмян, Иън се облегна на стената. Винаги можеше да се разчита на Уайлда да срути старателните приготовления на Алана. Беше готов да се обзаложи, че тя не знаеше нито едно заклинание за „доброта“.

— Е, лошата стара вещица обикновено не получава подобни молби.

— Но ще го направиш, нали?

— Разбира се. — Алана потупа Уайлда по китката. — Единствено заради теб. Моля се само да не ме удари гръм.

— О, не. — Уайлда почти скочи от стола. — В никакъв случай не искам да пострадаш!

— И твърдиш, че не си добра? — Алана наклони глава, после усилено закима. — Няма да пострадам. Задачата е по-лесна отколкото си мислиш.

Стана и вдигна капака на котела. Аромат на карамфил и бахар се разнесе из стаята. Енергично разбърка сместа с дървената лъжица.

После загреба и тръгна бавно към Уайлда. Застана пред нея и посипа косите ѝ с течността. През цялото време бърбореше неразбираемо на галски.

Уайлда седеше с издадено напред лице и оставяше всяка капка да се стече по бузите ѝ, все едно е благослов.

След това Алана положи ръка върху рамото ѝ, леко я подкани да стане и я завъртя три пъти. Отново припываше нещо и този път Иън разпозна старата шотландска полска песен. Накрая помогна на Уайлда да седне и я целуна по челото.

Отстъпвайки, Алана обяви:

— Ето. Вече притежаваш доброта.

Уайлда не откъсваше очи от нея.

— Това ли е всичко?

Вещицата видимо потрепери.

— Това е магията. Ако искаш някакъв знак, като доказателство, че си добра, ето...

Измъкна изпод дрехата си огърлицата с камъните.

— Братовчедка ми има същата — възкликна Уайлда. — Това някаква шотландска традиция ли е?

Иън захапа ревера на сакото си, за да потисне смеха, който го напуши. Алана се съвзе.

— Да. И старата вещица сега ще ти даде един от своите камъни. — Разкопча синджира и ги изсипа върху масата. Пристъпи зад Уайлда и покри очите ѝ с ръце. — Избирай!

Уайлда заопипва, после зарови ръце в купчината. Всяко едно от четвъртитите камъчета имаше различни вдлъбнатини. Пръстите ѝ колебливо ги опипваха.

— Просто избери — прошепна Алана в ухото ѝ. Поемайки си дълбоко дъх, Уайлда грабна едно.

— Дай да видя!

Уайлда ѝ подаде камъка и зачака. Алана го изучаваше. Бавна усмивка разцъфна по устните ѝ.

— Камъкът на сърцето. — Стисна го между дланите си и го затопли. — Символизира дома, любовта, добротата. Означава, че магията вече действа, млада ми Уайлда, и никога не може да бъде развалена.

Очите на момичето се уголемиха от вълнение.

— Вече съм добра, така ли?

— Да. — Алана прочисти гърлото си. — Вече си добра.

Уайлда протегна ръка.

Алана постави камъка в дланта ѝ.

— Сложи го на верижка и го носи на врата си.

— Ами ако го загубя?

— Каквото и да направиш, не можеш да развалиш магията — увери я Алана.

— О, Иън! — Уайлда се втурна към него. — Видя ли?

— Видях. — Надигна се от столчето и я прегърна, после заедно разгледаха камъка. — Но аз никога не съм се съмнявал в добротата ти.

— Защото също си Феърчайлд. — Притисна камъка към гърдите си и обяви: — Трябва да вървя.

— Ще те изпратя до спалнята ти — предложи Иън.

— Няма да се връщам... Искам да кажа... Сама мога да се прибера. — С радостна усмивка Уайлда тръгна към вратата. — Иди и намери Алана, защото днес е сватбената ви нощ. А ти, госпожо вещице... — Уайлда ѝ изпрати въздушна целувка. — Благодаря.

Вратата се затвори зад нея и той се обърна към Алана.

— Добре го изигра, госпожо вещице. Какво в действителност означава камъкът?

Алана се засмя весело.

— Точно каквото казах.

Иън вдигна вежди.

— Дом. Камина. — Алана свали пелерината и роклята. — Ако вярваме на старите легенди, изборът именно на този камък ѝ гарантира женитба преди годината да е свършила.

— Тогавя вярвам в старите легенди. — Иън се настани до камината и се загледа как Алана разресва косите си. — Госпожа Армстронг вече може да дойде с вода за къпане и храна.

— Благодаря ти, съпруже.

Гласът ѝ леко трепереше и той стисна зъби. Тя без съмнение си мислеше, че няма да я остави да се изкъпе на спокойствие, но само злодей би се нахвърлил върху нея, когато си имаше толкова грижи на главата.

Ала още преди да успее да я успокои, Алана остави четката и се приближи към него.

— Уайлда искаше да е добра. Милата сладка Уайлда се страхува да се омъжи за своя любим, защото се опасява, че в нея има някаква злина, която само магия е способна да премахне. — Обви кръста му с ръце и вдигна лице нагоре. — Представяш ли си! Уайлда си мисли, че е белязана само защото е от рода Феърчайлд.

Силно притисна Алана към себе си, без да откъсва очи от чистото ѝ, невинно изражение и си каза: *Да, представям си го. Представям си го.*

ГЛАВА 25

Едуин намести вратовръзката си за последен път и прокарайки ръка по безупречно вчесаните си коси, се усмихна.

Късметът му най-после проработи. Винаги е бил по-привлекателният от двамата; винаги е носил по-дръзки дрехи; определено е по-интелигентният. Ала бедността и положението му на втори наследник постоянно го възпрепятстваха. Сега, благодарение на ума си, на недискретността на покойния си чичо и настояването на господин Феърчайлд, се бе сдобил с богатство и с шанс за ново.

Какво от това, че не получи Фионауей? Като управител на имението го очакваше усилена работа и много отговорности. Завръщането на Алана го отърва от непривлекателното задължение и му даде възможност да цеди имението без никакви усилия. Знаеше колко сериозно гледа тя на задължението си да спазва древния съюз и сега се готвеше безскрупулно да се възползва от това. Братовчедка му неминуемо щеше да се прегъне пред заплахата от шантаж.

Обаче имаше прекалено много от Маклаудови в себе си и нямаше да си позволи да постъпи, както господин Феърчайлд настояваше. Никой нямаше да копае морския бряг, за да търси скъпоценните опали. Просто щеше да заяви претенциите си, а Алана и водните духове не биха дръзнали да му се противопоставят. Наслаждаваше се на мощта, с която се сдоби. Господи, колко се наслаждаваше!

Тази сутрин щеше да спре при стаята на Уайлда и да ѝ предложи да я съпроводи на закуска. В крайна сметка беше не по-лоша партия от Брайс. Дори по-добра, защото брат му винаги се бе заричал да се ожени за богата жена с титла, а Едуин не се бе изхвърлял с подобни приказки.

Потупа джобчето, което набързо приши от вътрешната страна на сакото си. Тя постоянно гледа Брайс, флиртува с него — да, но заради двата морски опала, които открадна, жена като Уайлда щеше да погледне благосклонно и на неговото ухажване. Самият той не

възразяваше да има толкова красива съпруга, че цяла Шотландия да му завижда.

Отвори вратата и излезе в коридора. Чу някакъв разговор. Спря и погледна към портала отсреща. Натам беше стаята на Брайс — чуваше се неговият глас и като че ли някаква жена му отговаряше.

Вратата се отвори със замах и Едуин бързо се скри в спалнята си. Затаи дъх. Жената, наметната с качулка, излезе в коридора. Не виждаше лицето ѝ, но само една дребна жена с буйни руси коси имаше във Фионауей. И само една жена говореше по този задъхан начин.

Брайс обаче не я оставяше много-много да говори. Непрекъснато я прекъсваше с целувки и нежни милувки... Накрая я подбутна и тя прелетя край Едуин.

Изглеждаше така влюбена, че дори не го забеляза.

Брайс обаче, разчорлен и развълнуван, го видя и облегна ръка върху рамката, сияещ.

— Поздрави ме, братко! Най-последно прие да стане моя съпруга.

— Честито — промълви Едуин със стиснати устни.

И си даде сметка, че господин Феърчайлд е прав — освен пари и власт има и други неща. Възмездие.

* * *

Иън, прегърнал Алана през кръста, я водеше към трапезарията.

Предишната вечер имаше упражнение по въздържание. Докато Алана се къпеше. После, когато легнаха и тя се сгуши в ръцете му. Търсеше утеха, не нещо друго, и той ѝ я даде. Държа я в обятията си цяла нощ и не спираше да си повтаря: моето легло, моят дом, моята съпруга. Ще има и други нощи. Хиляди нощи. Цял живот.

Сега вдъхваше аромата ѝ на розов сапун. Никоя от познатите му жени не би дръзнала да окачи грубовата огърлица с камъни за заклинания над модна кафеникава рокля. Алана обаче го направи. Лицето, походката, стилът ѝ, бяха уникални.

Сега самоувереността ѝ бе понамаляла, но той щеше да ѝ я възвърне, защото смиреността никак не ѝ подходеше.

Спря пред вратата.

— Иън?

— Да?

— Наистина ли мислиш, че ще го намерим?

— Ако търсим на правилното място и в подходящия джоб, вероятно ще успеем. — По навик докосна мястото, където стоеше пръстенът му. Какъв момент избра само да го хвърли в морето! — Не се безпокой, Алана. Който е взел камъните, ще иска още и ще се издаде съвсем скоро.

Кимайки, тя стисна ръката му.

— Да, прав си, разбира се. — Влезе в трапезарията и усмихната поздрави:

— Добро утро.

В следващия миг застина.

Иън се блъсна в нея и я сграбчи през талията, за да запази равновесие.

— Какво...

В един миг разбра причината за изумлението ѝ. Роднините им седяха около масата, почти привършили със закуската. Брайс забодеше поглед в младото семейство с неприкрито отвращение. Едуин изобщо не вдигна очи от чинията. Лезли ги съзерцаваше злорадо. А Уайлда изрече с най-враждебния си тон:

— Какво лошо има? Много хора са го правили. Искам да кажа — не е виновен Иън, че чичо Лезли е спал с майка му, но никога не се е оженил за нея.

Сякаш гигантска ръка я блъсна. Гласът ѝ преградна.

— Каж ми, че не е вярно.

— Че съм незаконороден? — Говореше бавно, насилвайки се да разбере защо е така разстроена. — Напротив — вярно е.

— И не си ми казал?

Обади се Уайлда:

— Сигурно ѝ е обещал какво ли не. Мама смята, че мъжете са способни на всичко, за да прелъстят една жена.

Иън се опитваше да ѝ припомни:

— Казах ти, че баща ми е давал обещания на майка ми, които не е спазил.

— Но аз не схванах, че не се е оженил за нея!

Иън я гледаше стъписан. Това същата жена ли е, която прие да се омъжи за него въпреки неприкритото му желание да притежава

земята? Същата, която се примири дори със свекър като Лезли?

— Какво друго обещава един мъж на една жена? Стори ми се, че разбра, но не те е грижа.

— Не ме е грижа? И защо да не ме е грижа?

— Ами така лесно прие... доста странното ми потекло. Това, че съм незаконороден не ми се стори толкова важно.

— Не е важно ли? — Алана се разтрепери, сякаш през отворените прозорци нахлу студен вятър. — Та именно това е важно за мен!

— Сигурно чичо Лезли е обещал да се ожени за нея, а после е отказал. — В тона на Уайлда се долавяха нотки на отчаяние и пълна готовност да очерни стареца. — Та той лъже през цялото време. Той е невероятен лъжец.

— Не разбирам. — Иън се опита да хване ръцете на Алана, за да възстанови връзката, която винаги бе съществувала помежду им. — Кажи ми какво точно съм направил!

Тя отстъпи рязко назад, прокара ръка през косите си и по пода се разхвърчаха фиби. Явно наистина изпитваше силна болка.

— Провали ме. Провали всичко.

— Защо всички изглеждате така? — проплака Уайлда. Иън се огледа. Брайс и Едуин бяха скочили на крака.

— Все още не разбираше нищо.

— Какво ще правим? — попита Брайс.

— Необходимото — отвърна Едуин.

— За Бога, Едуин!

По лицето на Брайс никога не себе изписвало подобно отвращение.

— Тя е господарката на Фионауей. Знаеш какъв е законът — говореше Едуин с непроявявана досега сериозност.

— Не е закон. — Брайс нервно опипваше вратовръзката си. — По-скоро... традиция.

Алана се намеси:

— То е част от съюза. Свещеният съюз.

Иън наблюдаваше тримата братовчеди — тонът им никак не му допаднаше.

— Алана, защо говориш така? — настоя Брайс. — Ти само ще загубиш.

— Аз съм господарката на Фионауей. — Доби мрачно изражение. — Мой дълг е да прилагам строго правилата на съюза.

— Това е архаична спогодба със същества, които не съществуват — срязва я Брайс. — Нали не настояваш да ѝ се подчиним и да те изхвърлим от дома ти?

— Какво? — Иън се впусна напред. — Какви ги дрънкаш?

Най-после Лезли се обади:

— Договорът. Договорът, сключен между Маклаудови и водните духове. Според него има само едно условие към мъжа, който ще се жени за господарката на Фионауей. Знаеш ли какво е то, Иън?

Вече знаеше. Виждаше отчаянието на Алана и прекрасното настроение на Лезли.

— Изискването е да е законороден.

Лезли отметна глава и избухна в смях. Гърлен, сърдечен, жизнерадостен смях, който изпълни стаята и се разнесе по коридорите.

Иън бе готов да се обзаложи, че всеки, чул това веселие, се е свил от страх. Сякаш самият дявол изливаше жлъчта си върху нищо неподозиращия свят.

— Прав е. — Едуин пристъпяше от крак на крак като дете, което се нуждае от нощното си гърне. — Иън трябва да си върви.

— И защо е толкова важно младоженецът да е законороден? — настоя младият Феърчайлд.

— Фионауей се предава от майка на дъщеря, но понеже и според английските, и според шотландските закони земите се падат на най-големия син, съществувало опасението, че безскрупулни типове ще се опитат да откраднат имението с всякакви средства. — Алана се опита да овладее разтреперания си глас. — Затова съпругът на дамата трябва да бъде безупречен във всяко отношение.

— Всъщност ти си виновна, Алана. Редно е било да попиташ — обади се Едуин.

— Знам, но не ми мина през ума, защото... — тя се загледа в Лезли — ...има нещо странно. Мислех, че...

Едуин я прекъсна:

— Ще уредим отменяне...

Алана тръсна рязко глава — изглеждаше не по-малко отвратена, отколкото когато Иън призна, че е незаконороден.

— Отменяне ли?

— Та тя е прекарала нощта с него, глупако! — Брайс свирепо изгледа брат си; после се обърна с надежда към Алана. — Освен ако можеш да се закълнеш, че снощи не се е случило нищо.

— Ако ти е възможно, опитай се да не дрънкаш небивалици, Брайс — прекъсна го Алана и огледа стаята.

Също и Иън.

Искаше Фионауей преди всичко. Иън го разбираше. По дяволите! Естествено, че разбираше. Той току-що изгуби имението и своето място в света. Беше държал мечтите в ръцете си. Сега те се изплъзваха между пръстите му като пясък и той отново щеше да се превърне в отшелник.

Но отнетото от него в никакъв случай не бе съизмеримо с нейната загуба.

Затова изрече:

— Нищо не е имало помежду ни снощи.

Едуин се присмя.

— Да не би да очакваш да ти повярваме?

Иън не му обърна внимание. Гледаше вторачено Алана, с разпилените по раменете ѝ коси, и се чудеше на себе си. Току-що каза истината за снощи и постави мъжките си способности под съмнение пред всички присъстващи. Отказа се от Фионауей по най-благороден начин. Защо тогава се чувстваше така измъчен? Заради нея. Заради Алана.

Тя бе жена като толкова други. Вече дори не притежаваше онова, което той желаше. Защо да не се откаже от нея без никакви угризения?

Погледът ѝ обаче не се откъсваше от него. Бавна, чувствена усмивка разцъфна върху устните ѝ.

И Иън бе обзет от угризения. От много, много угризения.

Изведнъж Лезли отново се разсмя гръмко и силно. Иън настръхна.

— Наврял си се под полите ѝ преди сватбата, знаех си! Поне в нещо си се метнал на мен.

Усмивката на Алана изчезна. Тя се обърна с лице към масата и решително заяви:

— Дадох обетите си по собствена свободна воля. Пред лицето на закона няма значение дали сме консумирали брака. Аз винаги спазвам

обещанията си. Винаги! Иън е мой съпруг. Единственото разрешение е да напусна Фионауей.

— Ужасно! — Уайлда така рязко отмести стола, че той падна. — Наистина ужасно! Ти... — посочи към Брайс — ...си толкова лош, колкото и останалите. Иън и Алана са *венчани*. Те са *влюбени*. Това са двамата най-прекрасни хора на света, а ти ги караш да изглеждат омърсени. О, всички вие... сте тълпа... злобари!

Изхлипвайки, тя побягна от стаята, като остави Брайс вкопчен в стола, като че ли без неговата опора ще се строполи на пода. Едуин се измъкна, за да се дистанцира.

Алана въздъхна — лицето ѝ бе като платно. Сякаш останала без сили, тихо подкани Иън:

— Ела. Трябва да напуснем Фионауей.

ГЛАВА 26

Стоеше пред колибата на вещицата и се взираше във Фионауей. Обзет от болка и омраза, едва дишаше. Омразата му клокочеше и ставаше все по-зловеща. Скоро щеше да изригне така, че целият свят да узнае за ненавистта на Иън Маклауд. Ненавист към баща му и към двамата вечно изплъзващи се братовчеди.

Лишиха го от всичко: от гордост, от земи, от мечти.

Загледа се в тъмнината на колибата. Алана.

Тя го бе сънувала и това го бе изпълнило с наслада. Беше се радвал да обсебва съзнанието ѝ, да я измъчва с видения за горещи сладки нощи. Обожаваше да я наблюдава на следващия ден — изтерзана от раздразнение и зачервена при спомена за своите копнежи.

Сега друг спомен не му даваше покой. От години бленуваше за свое кътче, за място, на което да принадлежи, където никой не го смята за измамник и не го отхвърля, защото е незаконороден.

Имаше и още по-голяма мечта. Толкова невероятна, че никога не се опита да я осъществи. Мечта за жена, която да му е предана, да споделя неговите желания, да приеме с радост любовта му и с готовност да му роди деца.

Жената от тези мечти се бе въплътила в образа на Алана.

Алана. Неговото „незаконно“ появяване на този свят я сломи, отне ѝ правата, стъпка я в калта, а той мечтаеше да я извиси до звездите.

Всичко, всичко, до което се докосваше, рухваше. Но, подобно на древните богове, щеше да овъзмезди всичко още сега.

Този път нямаше нужда от концентриране. Дори липсата на пръстена нямаше да му попречи. Успя да призове бурята. Вятърът рошеше косите му. Тъмни облаци се скупчваха над Фионауей — в началото сиво-зеленикави, после съвсем черни. Закриха слънцето, пресякоха пътя на надеждата.

Сега трябваше да създаде ужаса на очакването.

Затова задържа вятъра. Шумовете стихнаха. Дърветата замръзнаха неподвижни. Птиците замлъкнаха. Животните се смълчаха. Облаците притискаха всяка утеха. Ставаха все по-зловещи. Иън зачака. Чакаше рибарите да се приберат на брега. Чакаше селяните да се изнесат от полето и да се укриват по къщите си.

Чакаше Лезли да проумее способностите на сина си и да се научи да потреперва от страх..

После, вдигайки ръце, отприщи стихията.

Гневът се стовари върху Фионауей като отмъстителна ръка. Светкавиците проблясваха — диви и огнени. Гръмотевиците трещяха в адска какофония. Вятърът вдигаше кафеникавите листа от земята и ги завихряше във въздуха. И се изля дъждът.

Иън влезе в колибата — наложи му се да използва всичките си сили, за да затвори вратата. Вече не желаше да се отказва от произхода си на воден дух. Виновни бяха Лезли и майка му; свободата, с която бяха злоупотребили.

Наблюдаваше как Алана върви към него със запалена свещ в ръка. Светлината я къпеше в злато. Проблясъците на светкавиците я обливаха в сребро. Всяка изящна извивка на тялото ѝ загатваше тайни. Косите ѝ грееха.

— Иън, ти ли го направи?

Думите ѝ прозвучаха укорително, но него не го интересуваше, че зловещите му умения най-после я бяха отблъснали. За да преодолее грохота на бурята, изкрещя:

— Аз.

— Браво!

Сърцето му подскочи от тайнствената усмивка, плъзнала се по устните ѝ.

Остави внимателно свещта върху перваза и пристъпи към него. Погали гърдите му и повтори:

— Браво!

Кръвта във вените му закипя.

Алана зарови пръсти в косите му. Придърпа го надолу. Изправи се на пръсти и го целуна.

С отворени устни. Засмука долната му устна и простена, възбудена от вкуса му. Докосна зъбите му с език. Дъхът ѝ го топлеше.

Отдръпна се назад, хвана главата ѝ и я задържа.

— Алана, знаеш ли какво правиш?

Очите ѝ бавно се отвориха. Облиза долната си устна и отвърна:

— Ставам част от бурята.

Той я желаше. Винаги я желаше. А сега, тук, тя явно също копнееше за него. Пръстите му се заровиха по-дълбоко в косите ѝ и внимателно започна да изучава лицето ѝ. Алана, жената, която никога нямаше да разгадае. Жената, с която с радост би прекарал живота си.

— Добре е да си напълно сигурна.

Притисна тялото си към неговото и леко залюля бедра.

— Иън? Сега!

Загуби контрол. Вдигна я и стигна масата. Положи я. Ръцете му останаха върху краката ѝ. Вдигна полите ѝ и пристъпи напред.

Наблюдаваше го с топли, сияйни очи и се държеше, като че ли той е господар, който няма равен на себе си.

— Докато идвахме насам, ми се искаше наистина да съм вещица, за да имам силата да изпратя възмездие на баща ти...

Дъхът ѝ се учести — той опипваше пъпката вътре в нея.

— Да изпратя възмездие на всички...

С изключителна нежност погали мястото, където ставаше розова, и усети, че вече е влажна и топла. Алана се напрегна.

— О, Иън, усещането е... — Понечи да хване ръката му. — Недей. Не мога да говоря. Искам да ти кажа...

— Слушам те. — Тя видимо копнееше за него и щеше да го има. Но още не бе напълно готова. — Разкажи ми за възмездието.

Алана се надигна на лакти и погледна мястото, което той галеше. После — лицето му. Протегна ръка и я плъзна по панталоните му там, където ерекцията му опъваше копчетата.

— Възмездието... може да е...

Искаше да се съблече и да се гмурне в нея до забрава.

Но нямаше да я остави да се измъкне така лесно. В едно отношение поне днес Иън Маклауд щеше да е победител.

Ръцете му вече се бореха с копчетата на панталоните. Устните ѝ се разтвориха. Долови слабото проблясване на зъбите ѝ, докато освобождаваше копче след копче, и я видя как се бори за глътка въздух.

Навън бурята се засили. Вятърът виеше, гръмотевиците трещяха, светкавиците проблясваха.

Разтвори панталоните си. Тя се излегна назад, протегна ръце и го подкани:

— Побързай!

Не, нямаше да го стори. Желанието му бе очевидно, но решението му бе друго.

— Толкова си красива. — Подпъхна ръце под колената ѝ. — Помниш ли... — с крак придърпа пейката, — ...когато ти казах... — Седна и изтегли Алана до ръба на масата. — ...как искам да те целувам навсякъде?

Очите ѝ се разшириха.

— Иън... — Помъчи се да се изправи. — Иън... Канеше се да го разубеди с думи. Да го възпре да я вкуси там свежа, чиста и... негова.

— Гледай, ако искаш — промълви той. — Това прави нещата само по-горещи.

Алана простена и се отпусна. После отново се надигна.

— Иън...

— Гледай ме!

И тя се загледа. Започна от глезена ѝ. Целува вътрешната страна на крака ѝ по цялата му дължина. После спря и се усмихна. Едва дишаше. Краката ѝ трепереха.

— Не искам да го правиш — едва промълви тя.

— Наистина ли? — Вдигна целунатия крак на рамото си и започна дългото пътуване по другия. — Аз пък бих казал, че силно го желаш. — Погледна бакърените ѝ коси и ги сравни с косъмчетата между бедрата ѝ. — Така силно, както самият аз. Очакването е ад, нали?

С пръсти я разтвори. Бе така красива, женствена, подканваща.

Зарови ръце в косите му.

— Това не е редно...

Той се засмя.

— С кого си го обсъждала? — Усмивката му се стопи. — Остави ме да те любя. Ще ми достави огромно удоволствие.

Пръстите ѝ се отпуснаха.

— Добре. Но само за да те направя щастлив.

— Ще бъда изключително щастлив...

Когато я докосна с език отново проблесна светкавица и се чу тътен на гръмотевица. Мускулите му се напрегнаха — не разбираше

дали тя се дърпа, за да го избегне, или от екзалтация. Вдигна глава и я погледна. Видя една жена в екстаз: с отметната назад глава, стиснала ръба на масата. Зърната на набъбналите ѝ гърди стърчаха през бюстието.

Именно това бе научил из будоарите на Индия, Таити и Лондон: как да докара Алана Маклауд до пълен оргазъм. Ближеше я, засмукваше пъпката между бедрата ѝ, вкусваше наслада. Пъхна език в нея. Зарадва се на потреперванията и на тихите ѝ стонове.

Алана опитваше да забави кулминацията, но най-после се предаде и потрепери неудържимо в екстаз. Иън пъхна пръст в нея и усети спазмите ѝ.

Господи, колко е тясна, сладка, гореща и единствено негова!

— Иън — извика тя прегракнало. — Моля те, Иън!

— Да?

Изправи се, ритна пейката настрана и смъкна панталоните си. С умело движение проникна в нея. Тя извика и мускулите на влагалището ѝ се стегнаха — държеше го, сякаш никога нямаше да го пусне. А той си помисли, че би останал така завинаги.

И тогава го обзе страстта. Проникваше отново и отново в нея. Всяко движение го отвеждаше все по-дълбоко. Стоновете ѝ насърчаваха желанието му. Алана вдигаше бедра, за да го пресрещне и да му достави желаната наслада.

Този път бе вътре в нея, когато тя стигна до края. Краката ѝ го обгърнаха, задържа го, после се отпусна върху масата изтощена. Иън изчака спазмите ѝ да се поуспокоят и постави ръце от двете ѝ страни. Наведе се над нея и проникна дълбоко. Семето му проникна в утробата ѝ.

Стори го с победен вик.

Отпусна се върху нея. Гърдите му се повдигаха неравномерно, дъхът му бе затруднен. Искаше да я целува, да ѝ опише блаженството си от сливането им, да я гали, докато се съвземе.

Но смееше ли? Зачуди се дали не я е наранил, дали не ѝ е дал прекалено много, дали не е очаквал опитност, каквато тя нямаше. За нея всичко това бе ново и едва ли разбираше какво бе предизвикала.

Напрегна се, тъй като Алана се канеше да проговори.

— Иън? — Мекият ѝ глас го галеше. — Надявам се, нямаш нищо против, но... аз те обичам.

ГЛАВА 27

Нямаше намерение да прави подобно признание. Беше преценила, че за Иън би било по-добре първо да се впише в ежедневието на Фионауей. Но сега се съмняваше дали той изобщо щеше да получи тази възможност и искаше по някакъв начин да го утеши за загубата му. Фразата сама се изплъзна от устата ѝ и увисна помежду им като примка.

Иън не се опита да я убеди, че всъщност тя не го обича. Не отрони и дума. Просто я отведе в леглото. Съблече я. Огледа всеки сантиметър от тялото ѝ като нещо свято. Откачи огърлицата ѝ. Обсипа шията ѝ с целувки. После я люби бавно и нежно. Предизвика такъв водовъртеж от страсти, че тя издаваше единствено звуци на наслада.

Сега, прилепила се към него, бе обгърнала кръста му с ръце.

— Съпруже, не би ли искал да хапнеш нещо? Нали помниш, че така и не закусихме?

Иън мълчаливо съзерцаваше колибата на вещицата. Светкавиците все още раздираха тъмнината.

— Не си ли гладен? — Целуна го по рамото. — Добре. Имам по-велики планове за теб.

Продължаваше да не отронва и дума. Несъмнено бе отдаден на дълбок размисъл. Никога не бе виждала толкова вгълбен човек.

— Не си ли любопитен да узнаеш какви са?

— Кои?

Звучеше малко дрезгаво и замаяно.

— Плановете ми.

Прокара палец по гърба му. Опитваше се да го отпусне.

Когато стигна основата на гръбнака, той изръмжа и с протегна.

— Плановете?

Усмихна се на тръпката, която премина през мускулите под ръката ѝ, седна и разтърси коси.

— Аз ще те обръсна.

Надигна се, прекрачи го и слезе от леглото. Отиде при големия куфар, затършува и накрая измъкна един халат. Гледаше гладно. Но и някак отчуждено.

— Обръсни ме.

Усмихна му се.

— Малко топла вода, остър бръснач и най-после ще видя цялото лице на своя съпруг.

— Разбира се. Обръсни ме. — Звучеше малко по-оживен. Надигна се и се подпря на лакти. — Открила си по-добър начин да се отървеш от нежелания съпруг, вместо да прибягваш до анулиране на брака.

Враждебността му я стресна. Алана примигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Защо просто не си признаеш, че искаш да ми прережеш гърлото?

Циничната му забележка я разгневи и докато се стараеше да се овладее, ѝ се прииска тя да притежава способността да се изразява посредством светкавици и гръмотевици. Вместо това се налагаше да се задоволи с думи. С ръце на хълбоците се загледа в потъналия в сенките мъж.

— И защо ми е притрябвало да ти прерязвам гърлото?

— Защото ти струвах Фионауей.

— Фионауей. Фионауей...

Тя си мислеше за обзелите го бурни емоции, а на него от главата му не излизаха обширните ѝ земи.

Затършува из куфара и извади кадифената роба. Нефритеният ѝ цвят подчертаваше тена на лицето и косите ѝ. В момента обаче искаше просто да се покрие ѝ затова я навлече.

— Значи прибързах, като отхвърлих предложеното от Едуин разрешение, така ли?

Иън застина.

Тя напипа коланчето и го стегна на кръста.

— Вероятно ти желаш анулиране на брака ни — продължаваше Алана.

Обвинението ѝ увисна във въздуха и Иън бавно се надигна, за да го поеме, С високия си ръст той буквално изпълни малката стаичка. Проблясванията на светкавиците се отразяваха със сребристо искрене

в тъмните му като нощта коси. Цялото му тяло блестеше — нещо средно между разтопена стомана и полиран бронз. Загадъчните му очи улавяха светлината на свещта.

— Представа нямам за какво говориш, но аз не желая никакво анулиране.

Хванала краищата на кадифения колан, тя попита:

— Макар че вече не притежавам онова, което ти искаш?

— А аз какво искам?

— Фионауей.

Стисна зъби и пристъпи към нея.

— Нали няма да изопачиш нещата така, та да излезе, че си се разделила с мен, за да ми направиш услуга?

Преглътна и завърза още един възел на коланчето.

— Никога не си го крил. Винаги съм знаела колко много искаш Фионауей.

— Не, милейди. — Тонът му стана подигравателен. — Обвиняваш ме за твоето падение.

Този път тя пристъпи към него, съвсем близо. Внимателно започна да го изучава. Очите му бяха изгубили тайнствеността си. Бяха просто разярени и обидени. Той не можеше да очаква тя да се държи по-различно от всички останали, които до този момент го бяха наранявали.

Сърцето ѝ се свиваше заради неговата мъка, но същевременно искрицата надежда у нея се разгаряше.

— Искам да си щастлив, а знам, че не можеш без... Ти искаш имението. Ако държиш на анулиране, няма да те спра.

— Каква актриса! Нямах равна на себе си. — Обърна ѝ гръб. — За малко да ме убедиш.

Вдигна панталоните си, нахлузи ги ядосано и погледна към прозореца.

Искаше да си тръгне. Като див звяр искаше да избяга от нея и от цялата ситуация. Вятърът обаче продължаваше да фучи и дъждът се лееше. Закрачи напред-назад. Светкавиците озаряваха небесата, а кепенците протракваха.

Бурята, предизвикана от самия него, го държеше като в капан. Тук. При нея. И сигурно не само заради загубата на земите сега кръстосваше и ръмжеше така. Тя трябваше да разбере.

— Седни — посочи му пейката.

С вирната глава и разширени ноздри, той я изгледа свирепо.

— Не ставай толкова драматичен! — Видя го как се изчервява. Вдигна върху масата кофата, наполовина пълна с вода, и потопа в нея ленената кърпа. Изцеди я и ласкаво попита: — Ако обещаеш да не ти прережа гърлото, ще седнеш ли?

— По дяволите, как само ме дразниш!

Тръшна се върху пейката с цялата си тежест — тя се разклати и едва не се преобърна. Наложил се да я задържи с ръка. Облегнал лакти на масата, придавайки си свършено спокоен вид.

— Не желая да те дразня. — Докато говореше, Алана държеше кърпата над пламъка на свещта, за да я затопли. Когато започна да й пари, наведе главата му назад и я омота около лицето му, Той трепна и яростно изруга, но тя я притисна още по-плътнo. — Сега! — Притиснал бедрата му с колене, за да му попречи да мърда. — Винаги ли, когато някоя от жените ти обяви, че те обича, си толкова несговорчив?

Отблъсна ръцете й.

— Жените ми ли? — Смехът му изтрещя като гръмотевица. — Аз нямам жени!

— Тогава любовниците ти. Когато ти кажат, че те обичат, винаги ли побягваш?

— Няма да обсъждам това с теб. — Кърпата започна да се смъква от лицето му и той я задържа. После, сякаш търпението му се изчерпа, стана. — Какво те кара да мислиш, че искам да избягам?

Алана едва не се усмихна, но се овладя.

— Женската ми интуиция.

Настани се отново до масата и обгърнал плътнo лицето си с кърпата. Приглушено уточни:

— Някоя никога не ми го е казвала досега.

— Не, разбира се. — Открито му се подиграваше. Разгънал друга чиста кърпа и я завързал около врата му. Потърсил из куфара бръснача. Междувременно подметнал: — Заради лицето ти, с което приличаш на Божи пратеник на земята, и заради неотразимия ти чар всичките ми прислужнички въздишат по теб, а ти твърдиш, че никоя жена досега не ти е казвала, че те обича. Придърпай и другата кофа, ако обичаш.

— По дяволите! Да, прислужничките ме харесват. Постарах се за това. Старая се да накарам всички хора да ме харесват. — С блеснали

очи я наблюдаваше как уверено остри бръснача. — Твърдо бях решил да се справя и с ролята си на господар на имението. Но жените... Не... Жените не ме обичат.

Алана провери острието с палец, а после — видимо доволна — постави бръснача на масата.

— Значи до вчера си бил девственик?

— Жените ме желаят. Заради парите ми. Или защото ме смятат за опасен и те търсят неповторимата тръпка. Да не съм се представил незадоволително?

— Любенето ти, както добре знаеш, е зашеметяващо. — Наведе се към него и го целуна по устните. — Но ако и аз наистина съм първата, която те обича... Е, тогава разбирам защо си смутен.

Задържа я с ръка на гърба и. Мускулите ѝ трептяха под дланта му и той се наслади на движението.

— Защо смяташ, че съм смутен?

— Просто не обичаш хората да се приближават прекалено много до теб.

Рязко отмести ръката си. От детството му никой не успял да проникне зад тайнствената му фасада. А това момиче беше разбрало страховете и безпокойството му

— Май и в теб тече кръв на воден дух. — Гръмотевица изтрещя и разтърси колибата. Изчака я да заглъхне Как иначе ще виждаш чувствата?

— Едва ли повече от няколко капчици. — Разпени сапуна по дланите си и намаза брадата му. Вдигна бръснача.

— Наведи си главата назад. — Подчини ѝ се и тя приближи острието до адамовата му ябълка. — Готов ли си?

Ако се наведеше още малко, щеше да надзърне в деколтето ѝ. И да е напълно готов.

— Иън, наистина нямам намерение да ти прерязвам гърлото.

Не, разбира се. Алана никога не би избрала лесния път; нито би му позволила той да поеме по него. Щеше да продължи този разговор, докато той избяга, полудее или... докато не ѝ повярва, че го обича.

Смееше ли да ѝ повярва?

С плавно движение свали част от мустаците — за негова изненада, — без да го нарани. Внимателно избърса пяната от острието

и продължи. След първите напрегнати мигове си даде сметка, че го прави много умело.. Изключително умело.

— По-добра си от моя камериер!

— Навремето бръсних баща си. Нямахме вяра на никой друг. Из Фионауей се навъртаха прекалено много хора, които биха искали да го видят мъртъв. А моето чувство за дълг било толкова силно, че никога нямало да му прережа гърлото. — Взе чиста кърпа и избърса лицето му, — За съжаление се оказа прав.

Не издържаше повече. Трябваше да знае.

— Защо не ми се сърдиш? Заради мен загуби Фионауей!

— Вината си е моя. Не научих всички подробности около произхода ти.

— И как го допусна, след като си толкова стриктна?

Очакваше отговора ѝ със затаен дъх.

— Вероятно не ме е интересувало. — Избърса нежно врата му и отново хвана бръснача. — Докато бях вещица, ти се грижеше добре за Фионауей. Разбра коя съм, но не направи опит да ме убиеш. Вместо това предложи да се ожениш за мен. Не ме убеждаваше в безумната си любов. Каза ми истината. Искаше Фионауей не заради богатството му от морски опали, а защото го чувстваш като свой дом. — Отново насапуниса ръце и този път натри бузите му. — Ти си добър мъж, Иън Маклауд.

— А ти си възпитана доста строго, Алана, щом възприемаш решението ми да се ожения за теб, а не да те убия, за проява на благородство.

Трапчинката ѝ сякаш му намигна, когато му се усмихна.

— Има такива, които не биха се поколебали, стига да знаеха къде да ме намерят.

Все още не можеше да проумее откъде извира доверието ѝ в него.

Сякаш прочела мислите му, тя се облегна на рамото му и повтори:

— Обичам те!

Думите го прорязаха.

— Невъзможно е да обичаш един осакатен мъж.

Със свободната си ръка тя приглади назад косите му и се загледа в очите му.

— Ти не си такъв. Ако бях суетна, щях да разтръбя на света, че съм се омъжила за най-привлекателния мъж в цяла Шотландия.

Все така с отметната назад глава той се съсредоточи в чертите на лицето ѝ. Луничките се разпиляваха около носа, а широката чувствена уста или се усмихваше, или се мусеше, или — като сега — бе решително стисната. За Алана емоциите бяха най-добрата страна на живота. Завиждаше ѝ за тази наивност. Но както знаеше, че не би понесъл тя да претърси и разкрие всички тъмни ъгълчета на душата му, така знаеше, че трябва да я предупреди.

— Не виждаш белезите, не виждаш недъзите. Не ме обичаш. Влюбена си в една илюзия.

Засмя се. Като тъмно предупреждение.

— О, Иън, нима си въобразяваш, че не разбирам в кого съм влюбена?

С върха на пръста си извърна главата му. Дочу бръснеция звук на острието и още една част от лицето му се оголи. Слънцето щеше да опали кожата му. Вятърът щеше да я обрули и постепенно щеше да загрубее. Де да можеше по същия начин да закали и духа си.

— В сравнение с теб съм млада-зелена. Не споря. Но това съвсем не означава, че ти знаеш всичко, а аз — нищо. — Наведе се напред и опря буза в неговата, леко тананикайки от задоволство. — Всъщност... — Дъхът ѝ докосна ухото му. — ...става ли въпрос за любов, аз съм по-наясно от теб.

— Нима? Да не би това да означава, че на много мъж си признавала любовта си?

Засегнатата, Алана се изправи.

— Разбирам защо се тревожиш да не ти прережа гърлото. — Поразтвори предниците на робата си и продължи: — Не ставай глупав. Няма никакви мъже. До появата ти не гледах с особено добро око на тях. Любовта не е само това което става между мъжете и жените.

— Така ли?

В момента, с прикован към бедрата ѝ поглед, бе готов да се закълне, че любовта е точно това.

Постави коляно върху бедрото му. Ароматът ѝ го опияняваше. Неспокойното отъркване на тялото ѝ в неговото го изпълваше с доволство. Вятърът навън виеше, но вътре бе уютно и топло, а гърдите

й бяха достатъчно близо, за да го докосне с устни. Изчака трепетно да отгърне и горната част на робата си.

— Стисни устни! Искам да направя брадичката ти.

— Да направиш брадичката ми?!

— Да я обръсна. Искам да я обръсна. Хайде, стисни устни. —

Той се подчини и видя как тя несъзнателно го имитира.

След малко се обади и думите й прозвучаха странно.

— Обичам Фионауей. Обичам хората си. Обичам котката си. — Направи жест към заспалата на черджето Уиски. — Преди много време обичах и мама. Винаги ми казваше как да постъпя. Мъмреше ме или ме принуждаваше да поема отговорността си; присмиваше ми се, когато се съпротивлявах. — Направи гримаса. — И въпреки това я обичах.

— Защо?

— Имаш трапчинка на брадата — отбеляза тя ни в клин, ни в ръкав. — Според мен можеш да минеш за най-привлекателния англичанин на света.

— О, такъв съм. Поне така твърдяха жените.

— Да ти оставя ли мустаци?

— По-добре да го видиш цялото. — Хрумна му, че ако тя успее да обръсне деликатния контур на горната устна, става съвсем безпредметно да си търси камериер. — Как може да си обичала майка си, щом е била такава?

— Какво значи „как“? Обичах я, защото тя ме обичаше. Беше я грижа какво правя. Така че не ми разправяй, че не знам какво е това любов. По-скоро ти няма да я различиш, дори да ти се изправи пред очите.

Наведе се и леко го ухапа по рамото.

Потрепери и посегна да я вземе в прегръдките си, а тя се засмя и го погледна с очакване. Усещаше топлината ѝ и се чувстваше пожизнен откогато и да било. Вкопчваше се в нея с отчаяната надежда един ден да сгрее сърцето му.

— Не мога да отвърна на обичта ти...

— Ами... Вероятно... Поне не сега... — Гърдите ѝ се надигнаха и спуснаха в ритъма на въздишката. Плъзна бръснача по другата му буза. Докато отстраняваше мустаците му, отбеляза: — Но не си в състояние да смажеш надеждите ми.

Изглежда вярваше, че обича ли го достатъчно, рано или късно и той ще отвърне на емоциите ѝ. Но всичките тези години в самотно скитане...

— Аз не съм добър човек.

Алана отметна глава и се изсмя жизнерадостно, — нямаше начин да не забележи изящната извивка на шията ѝ и да не долови аромата ѝ. Зачуди се как тази жена успяваше да създаде чувственост с едно бръснене и един оживен спор.

— О, Иън, бих казала, че си изключително добър човек.

— Предизвикателна жена!

Все така усмихната, тя се насочи към горната му устна и с деликатно докосване премахна всички остатъци от мустаците. Избърса пяната, отдръпна се и огледа работата си.

— О-о-о-о... — Звукът издаваше възхищение. Изкушението надви и ръката ѝ се плъзна по лицето му — позадържа се върху бузата, проследи извивката на скулите и спря на брадичката. — Прав си. Ти си най-привлекателният англичанин. — Дръпна кърпата от врата му, наведе се и устните и се озоваха съвсем близо до неговите. — Въпросът е, че щях да се омъжа за теб... независимо от вида ти.

— Нима?

Обгърна я с ръце. Бръсначът издрънча.

— О, да!

Претегли думите ѝ и прецени, че са искрени. Говореше истината. Вероятно не цялата, но достатъчно, за да предизвика признанието:

— Винаги съм смятал, че ако обичам някого, ще съм в състояние да направя магия.

— Твоите магии окъпаха Фионауей. — Целуна го леко, а после отърка устни в неговите. — Харесваш ми без брада.

— Радвам се. — Разтвори робата ѝ и огледа тялото, върху което имаше претенции. — Аз пък току-що открих колко много обичам да ме бръснат.

Алана рязко се дръпна. Той я пусна, озадачен защо не го прегърна. Дали я обиди? Отново ли бе станала стеснителна? Или капризна? Показа се, че не. Беше се отдръпнала само за да развърже двойния възел на коланчето и да остави робата ѝ да се свлече на пода.

Не се налагаше да я взема, настоява, съблазнява. Сама му се предлагаше.

Истински негодник! От най-лошите типове сред издънките на рода Феърчайлд! Но трябваше да я притежава. Беше се разкрил пред нея, а тя — като магическо огледало — му връщаше променен образ. По-добър.

Реши този път той да подържи огледалото пред нея — искаше да ѝ покаже какво въздействие оказва тя върху него и това най-важното — защо. С трепереща ръка погали извивката на бедрото ѝ и промълви:

— Ако обичам някого, мога да направя нещо повече от това да предизвикам буря. Мога да направя истинска магия.

Отново проблесна светкавица. Иън вдигна ръце. В този миг изтрещя и гръмотевица. Електричество пробяга по нервите му, докато деликатно галеше кожата ѝ.

Алана отметна назад глава и простена:

— Да... Магия...

Не можа да не ѝ признае нещо, което винаги бе таил в сърцето си.

— Ако обичам някого, ще накарам новата луна да засияе като при пълнолуние. Ще успокоя вълните във ветровита нощ. Ще заглядя океана като стъкло.

— Кой знае защо... — наклони главата му назад с леко подръпване за косата — ...ти вярвам.

Взе ръката ѝ и я доближи до устните си, прошепвайки:

— Ако обичах някого, това щеше да си ти!

* * *

Лезли протегна крака към камината. Отново бяха подпухнали. Приличаше на бухнало тесто. Натиснеше ли, пръстът му потъваше и трябваше да чака дълго, за да изчезне вдлъбнатината. Сега обаче щеше да се оправи. Подготви всичко; оставаше само да пристъпи към действие — преди времето му да е изтекло. Изведнъж самоуверено обяви:

— Започваме да търсим опалите веднага!

Едуин едва вдигна глава от счетоводните книги на Фионауей.

— Ще трябват миньори. Селяните във Фионауей няма да различат жилата дори тя да им извади очите.

Лезли примигна.

— Няма значение. Хващат кирките и раздробяват цялата брегова ивица.

— А ако не желая тя да бъде раздробена. — Едуин обърна бавно една страница.

Лезли надигна глава и го изгледа злобно.

— Ще правиш както ти наредя.

— Защо? — Сините очи на рода Маклауд, така сходни с тези на Алана, го гледаха, без да трепнат. — Сега, след сватбата на Алана, след като тя изобщо не е тук, вече не си опекун. Не ти ще командваш.

Този глупак го предизвикваше — него, който задвижи всичко! Лезли се постара да си поеме дълбоко въздух, за да потисне вика, който напираше в отговор, но гърдите му се оказаха прекалено задръстени. Затова се задоволи с вбесено просъскване:

— Така ли ми се отплащаш за всичко, което направих за теб?

— Просто ми съобщи за извънбрачния си син. Това беше достатъчно, за да пипна Фионауей. Оценявам го. — Едуин отгърна следващата страница и се намръщи. — Пък и като гледам тези цифри, бих казал, че вече си си получил възнаграждението. Профукал си всеки грош, припечелен от Фионауей.

Лезли изсумтя. Сякаш неговото разточителство имаше някакво значение. Та той е английски аристократ.

— Разполагаш с два камъка. Продай ги.

— Възнамерявам... за да наема миньори, които да свършат работата както трябва. — Едуин затвори книгата и се изправи. — Сега аз съм господарят на Фионауей и ако ти е останал поне малко здрав разум, не би го забравил.

Лезли се засмя, без да обръща внимание на тежестта дълбоко в гърдите си. Този млад никаквец смяташе да го надхитри! Е, никой не беше успял досега, като се изключи една жена.

— Ако ти имаш малко здрав разум, ще постъпиш както аз ти казвам.

Тонът заинтригува Едуин и той се обърна.

— Защо?

— Защото, пиленцето ми... — Господи, колко се наслаждаваше Лезли на този момент, — ...аз сключих пробен брак с майката на Иън. Всъщност той не е незаконороден.

* * *

Също като лъкатушната линия на змията, злото се вие по потока на живота и отнема всяка надежда. Злото се храни от самото себе си, от страха и лудостта.

Магията също се просмуква навсякъде. Човек я вижда в дъгата, чува я в крясъка на гарвана, усеща вкуса ѝ в най-простата яхния. Ала — точно като злото — магията създава хаос. Всеки път, когато се pribягва до нея, тя действа като хвърлен в езерото камък: появилите се вълни се устремяват към брега и засягат живота на всекиго.

Злото унищожжава. Магията мами.

Какво умение на сътворените от Бог същества може да балансира тези могъщи сили?

ГЛАВА 28

Алана се измъкна от колибата. Беше с тежките си боти. На шията ѝ висеше огърлицата. Вятърът беше разнесъл повечето буреносни облаци и сега по небето плуваха вече само малки бели кълба. Вървеше бързо и се молеше природната стихия да не е предизвикала някоя криза, изискваща вниманието на господин Луис.

Той за щастие беше пред черквата. Стоеше, сякаш я чакаше, и я гледаше как приближава.

— Когато чух, че са те изгонили от имението, си помислих, че ще дойдеш при мен, милейди.

Спря точно пред него с ръце на хълбоците и заяви:

— Тогава знаеш защо съм дошла.

Пасторът, както обикновено, беше с широкополата си шапка, с ризата с дълги ръкави и фустанелата в цветовете на клана Маклауд. И както обикновено прояви дискретност.

— Кажете ми.

— Според твърденията на Лезли Феърчайлд синът му е извънбрачен. От друга страна, господин Феърчайлд проявява всички признаци на умиращ, защото е нарушил дадено на воден дух обещание. — Алана трескаво се приведе. — Лъже ли, господин Луис? Оженил ли се е все пак за майката на Иън?

— Ела — подкани я той с жест. — Ще се поразходим и ще ти разкажа една история.

Разочарованието пречеше на Алана да помръдне.

— Моля те, господин Луис! Не ми се слушат никакви истории. Само искам да знам дали са били женени.

— Вие младите сте прекалено нетърпеливи. — Той вече вървеше. — Щом желаете отговорите, изчакайте ги.

— Добре. — Алана забърза да го настигне. — Но ще ми кажеш, нали?

— Водните духове, както знаеш, са направили домовете си в тази част на Шотландия от незапомнени времена. Подобно на хората сред

тях има и добри, и лоши; спокойни и диви.

Водните духове? Той говореше за водните духове!

Поеха по лъкатушешката по скалите пътека, откъдето между пролуките на величествените дъбове се откриваха великолепни гледки към неспокойния океан..

— Майката на Иън — Мюрън — била от по-дивите и проявявала силно любопитство към живота на земята. На шестнадесетия си рожден ден се преоборила за първи път.

— Как? — попита Алана и затаи дъх.

От край време се интересувахе как става това, но опитите ѝ да го узнае все удряха на камък.

Господин Луис обаче знаеше. Нямаше никакво съмнение.

— Излязла на скалите... На тези тук.

Посочи с пръст и Алана видя черните камъни, изтрети и огладени от ветровете и вълните. Понякога, в топли дни, бе виждала там да се приличат на слънце тюлени. Колко ли от тях са били водни духове?

— Мюрън се измъкнала от плътно прилепващата си кожа. Първо главата, после едното рамо, след това другото. Като новородено. Мъчително появяване на белия свят, последвано от тежко приспособяване. Протегнала се, раздвижила пръстите на краката си, проверила дали може да стъпва и се заклатила като дете, което прави първите си стъпки.

В съзнанието на Алана се появи образът на тъмнокоса красавица, която върви по скалите със залитане, но при всяка следваща стъпка става все по-уверена и в един момент вече се чувства достатъчно силна, за да измине разстоянието до селото.

— Имала ли е дрехи на себе си?

— Нима децата се раждат с дрехи? — възкликна господин Луис. — Ала момичето било виждало хора и знаело за обичая им да се покриват. Без никакви угризения откраднала дрехи, оставени да съхнат на някакъв простор, и продължила. Мъжете, естествено, се влюбвали в нея, защото била изключително красива. Тя им се присмивала.

Алана трепна. Веднъж се бе присмяла на господин Феърчайлд, че нямал власт над нея, но после здравата си изпати.

Господин Луис забеляза реакцията ѝ и подметна:

— Да, добре знаеш какви неприятности носи това. Мъжете направо ненавиждали нейното отношение. Един ден я заловили. Блъскали я насам-натам, наричали я измамница и положително щели да ѝ сторят още нещо, но се появил Лезли Феърчайлд.

— Вероятно още повече се е изплашила — отбеляза Алана кисело.

— Не. Той бил на гости във Фионауей. Гуляели и се забавлявали с баща ти. Бил дяволски привлекателен.

— Сега от привлекателността му няма и следа.

— Така става с всяка земна красота. — Господин Луис погали бузата ѝ с ръка. — Това е причината, Алана, да търсим някой, който да ни обича. Когато се набръчкаш и съсухриш като мен, ще се радваш, че Иън е до теб.

— Той не ме обича — отвърна тя, без да трепне, и остана горда от себе си.

— Денят още не е приключил. — На места по пътеката имаше кал и мокри листа. Господин Луис се подхлъзна и раздражено промърмори: — Е, искаш ли да чуеш края на историята?

Алана се наведе, отчупи една здрава пръчка и я подаде на пастора.

— Слушам те.

Той огледа тояжката. Заби я в земята и се облегна на нея.

— Всички моми бяха влюбени в господин Феърчайлд, а той се забавляваше както му хрумне. Знаех, че не е добър. Но спасил Мюрън и на нея ѝ се сторил прекрасен. Пък и той я обичаше повече от всичко на света.

— О, господин Луис, този мъж никога не е обичал нищо освен себе си.

— Имам предвид, че я е обичал, колкото е бил способен да обича. — Господин Луис се загледа в бурните води. — Цяло лято я преследвал по скалите, умолявал я да се омъжи за него. По едно време, признавам, дори си мислех, че тя ще успее да го сложи на място.

— Значи все пак са се оженили!

Пасторът въздъхна дълбоко.

— Да.

— Знаех! Знаех! — Алана едва сдържаше възторга си. — Ти ли извърши церемонията?

— Да. Но приех да ги свържа само в пробен брак, защото му нямах никакво доверие.

Изненадана, Алана попита:

— Той е англичанин. Разбирал ли е естеството на пробния брак?

Господин Луис отново тръгна.

— Обясних им съвсем ясно, че в продължение на година могат да живеят като мъж и жена; ако през този период решат да останат заедно и съюзът им е плодовит, ще ги венчая за вечни времена.

Алана сграбчи ръката на господин Луис и го принуди да спре.

— Обясни ли им условията при встъпване в брак с воден дух?

— Той напълно съзнаваше последствията от действията си. Мюрън също знаеше отговорностите си. Хайде да отидем натам. — Господин Луис посочи към мястото, където пътеката се отклоняваше към брега. — Обичаше го, но струва ми се, не му вярваше. Съюзът им бе обречен на провал. Разбрах го още преди края на първата зима. Лезли ненавиждаше шотландските планини, бурите и студа. Мюрън също бе нещастна. Искаше да види семейството си, но те бяха във водата, далеч от нея. Лезли настояваше да отидат в Лондон; тя му обясняваше, че не може да го последва, че никога няма да е в състояние да живее на друго място.

Алана го погледна невярващо.

— Не го ли е знаел?

— Казахме му. Просто не ни повярва. И макар че бяха толкова нещастни, всеки по своему, те не успяха да се въздържат да не се прегръщат и любят. Преди настъпването на пролетта тя носеше дете.

— И така се е приключило с пробния брак? Били са венчани за вечни времена?

— Да. Когато го разбрал, Лезли й казал, че ще отскочи до Феърчайлд да се види с близките си, преди да се премести завинаги по нашите места.

Господин Луис не добави нищо повече. Не се и налагаше. Алана знаеше, че господин Феърчайлд е избягал като плъх; изоставил е бременната си жена с надеждата тя да наруши обетите. Представяйки си мъките, които е преживяла Мюрън, Алана попита:

— Сама ли е отгледала Иън?

— Съвсем сама. — И в гласа на господин Луис се долавяше тъга.
— Живееше с детето недалеч оттук в една колиба на скалите с изглед

към океана. Накрая дойде времето да се върне във водата. Тогава отведе Иън в имението Феърчайлд, Оставила го на Лезли със заръката добре да се грижи за него и му напомнила, че трябва да дойде тук, при нея, когато детето навърши пълнолетие.

Стигнаха разклонението, което отвеждаше надолу по камъните към брега. Алана тръгна напред. След няколко минутно спускане стъпиха на песъчливата ивица между скалите.

— Не ми се вижда правдоподобно господин Феърчайлд да е пристигнал тук като мой опекун от глупост.

— Ако ме питаш, той е дошъл тук по-скоро да се убеди, че Мюрън си е най-обикновена жена и няма никога да му се наложи да плаща цената за нарушеното обещание. — Господин Луис седна върху огромния гранитен блок. — Ала открил, че нещата не са такива, за каквито ги взема. Сега той е един отчаян човек.

Алана се сети как изглеждаше господин Феърчайлд, когато настояваше Иън да се залови с разкопаването на брега.

— Сигурно се надява, че ако успее да унищожи всичко това... — направи широк жест с ръка към гранитните канари, брега и морето, — ... магията, която носи благоденствие и плодородие на Фионауей ще изчезне.

— Не е изключено и така да стане. — Господин Луис се загледа в нея; стори й се, че в очите му проблясват сълзи.

Алана го разбра. Именно на нея бе поверена свещената задача да опази мястото, където бе отгледана и израснала.

— Значи не бива да чакам. Трябва да отида още сега да взема документите за женитбата им.

Налагаше се да отиде. Иън не беше незаконородено дете на жена — воден дух, заченала от Лезли при случайна среща на скалите. Той беше законороден, създаден от двама души, които поне за кратко са се обичали.

Вече се бе сблъскала с решимостта на Иън, когато й забрани да плува до пещерата. Независимо от твърденията му, че не я обича, той бе готов да се отрече от документите, узаконяващи неговото рождение, само от загриженост за нея. Готов бе да загуби Фионауей. Да се прости със своята най-съкровена мечта.

— Приливът настъпва — господин Луис кимна към океана, — но скоро ще има отлив, пък и бурята причини силно вълнение.

Беше рисковано да се плува в такъв момент. Загледа се към надвисналата скала, която криеше входа на пещерата. Бурята отмина наистина, но все още оказваше въздействие върху океана и вълните се разбиваха със силен грохот в брега. За да се чуват, Алана и господин Луис трябваше почти да викат. Водата бе изхвърлила дървени парчета и миди. Не всички морски обитатели имаха късмета да преживеят стихията. Ако късметът ѝ изневереше, и тя щеше да свърши като тях.

После, за пръв път откакто Алана се помнеше, господин Луис свали шапката си. Късите му коси, остри и лъскави като козина на тюлен, щръкнаха. Залязващото слънце огря бръчките по лицето му. Този възрастен мъж явно бе изморен от продължителните усилия да се грижи за хората от енорията и да опазва ненакърнимостта на съюза.

— Ще ми се да можех да дойда с теб, но по-скоро ще ти бъда в тежест, отколкото в помощ.

Звучеше така, сякаш се опитва да убеди сам себе си.

— Ще се справя — увери го Алана. Трябваше да го направи! Бързо свали ботите и чорапите и ги остави на сухия камък. Докато пускаше огърлицата в една от ботите, усети студения пясък с босите си крака. — Нямам намаслена кожа, за да увия сватбеното свидетелство.

Господин Луис се изправи и затършува из расото си. Накрая измъкна една кожена торбичка.

— Хрумна ми, че може да ни потрябва. Вътре съм сложил твоето брачно свидетелство.

— Бил си сигурен, че ще отида, така ли?

Пое торбичката, усмихна му се и му направи знак да се обърне.

Той го стори, промърморвайки:

— Молех се на Бога да го направиш.

Алана свали широкия платнен колан и привърза полите си. Не подобаваше много за дама, но същото важеше и за любимия ѝ начин на плуване — свършено гола.

— Ще се моля на Бога да се завърнеш жива и здрава.

— Прибави една и от мое име. — Леко докосна рамото му. — Ти винаги си ме учил да се моля така, сякаш всичко зависи от Господ, и да се трудя така, сякаш всичко зависи от мен. Ще се върна, господин Луис. Не се притеснявай.

Докато Алана се потапяше, господин Луис прошепна:

— Да, момичето ми, и сега ще последвам собствения си съвет.

ГЛАВА 29

Иън крачеше през гората към черквата. Бурята бе стихнала. Слънцето огряваше клоните с последните си лъчи, преди да залезе. По земята се сипеха листа. Долавяше как в далечината морето нашепва името му, като че ли му е родител.

Но съзнанието му бе заето изцяло от Алана. Когато се събуди и откри, че я няма, го обзеха мрачни предчувствия и реши да я намери и да я върне. Дали не му се сърдеше заради откровението, че не може да я обича? — Дали не е избягала някъде да ближе раните си? Или по-лошо — дали не се бе вбесила от загубата на скъпоценното си имение Фионауей?

А може би е отскочила до черквата да поговори с господин Луис? Къде другаде ще отиде? Очевидно не би се завърнала във Фионауей. Там никой нямаше да я посрещне с радост.

Тя е млада и той ѝ прощаваше, но беше добре да ѝ даде да разбере, че нещата, които се случват между съпруг и съпруга, не бива да се изнасят извън семейството, дори не и пред пастора, комуто тя имаше такова доверие. Щеше да ѝ го обясни. Алана щеше да се подчини. После ще отидат да изживеят живота си другаде... и той ще направи всичко, което е по силите му, за да я възмезди за загубата на Фионауей.

Да я възмезди за загубата на Фионауей. Идеше му да завие от яд при тази мисъл. Как ще я възмезди за подобна загуба? Какво да ѝ даде в замяна? Градската му къща в Лондон е студена и мрачна. Там нямаше никакви домашни любимци и едва различаваше прислужниците.

Не беше като във Фионауей, където хората го посрещаха, сякаш разбираха терзанията на душата му; където познаваше всеки камък; където една жена твърдеше, че го обича и успяваше само с думи да създаде илюзията за топлина и безопасност, предназначени единствено за него.

Не обръщаше внимание как калта от бурята, която самият той предизвика, се лепи по ботушите му, а неспокойният бриз роши косите

му. Всичките му мисли се въртяха около Алана.

Не, лондонската му къща не е достойна да я възмезди за загубата на дома, точно както той не е достоен за неин съпруг. Съпруг, който да я обича, както тя заслужава.

Ала бедата беше, че сега вече не можеше да я пусне. Тя представляваше единственият светъл лъч в мрачното му бъдеще и той трябваше някак да съумее да я направи щастлива.

Примигна. Оказа се, че стои на ръба на скалите. Пред него пътеката лъкатушеше надолу към плажа, а по-нататък океанът докосваше безкрайността. Отново чу мелодичния глас на майка си да го зове: „Иън... Сине мой...“

— Не!

Опита да се отскубне. Нямаше да се поддаде на някакво магическо заклинание. Трябваше да догони съпругата си, да спаси два човешки живота.

„Иън“ чу той отново името си, но този път гласът не звучеше напевно. Дори не беше женски. Погледна надолу.

Там, на брега, стоеше господин Луис и размахваше ръце като вятърна мелница.

— Иън! Пристигаш точно навреме. Слез. Слез тук веднага!

Иън се ужасяваше от проклетия бурен океан.

Но ако Алана не е при господин Луис, къде тогава да я търси? По-добре беше да слезе и да чуе съвета му. Всичките му сетива бяха изострени до крайност — трябваше да намери Алана.

Докато се спускаше надолу, миризмата на риба и водорасли се усилваше все повече. Усети сол върху устните си. Тътенът на вълните отекваше в главата му като отдавна забравена мелодия. Инстинктът му подсказва надигането на прилива. Интуицията за природните стихии представляваше онази част от него, която той ненавиждаше почти толкова, колкото и егоизма, наследен от бащата.

Независимо че захвърли пръстена, чувствата на водните духове не можеха да бъдат изкоренени; независимо че се отказваше от баща си, студенината на един Феърчайлд никога не можеше да бъде смекчена. Беше се вкопчил в Алана като удавник за сламка, обладан от надеждата нейната човечност по някакъв начин да го спаси.

— Иън! — Пресрещайки го на плажа, господин Луис го сграбчи за ризата. Измачканата шапка издаваше колко силно я бе стискал

старецът, а по напуканите му устни имаше засъхнала кръв. — Иън, трябва да ѝ помогнеш!

Иън настръхна и се вкопчи в пастора.

— Какво значи „трябва да ѝ помогнеш“? — Погледът му вече обхождаше хоризонта и търсеше Алана. — Отишла е да плува до пещерата, нали? Въпреки че я предупредих да се откаже!

— Направи го, за да спаси Фионауей.

— Как? Да не би да открие някоя незабелязана досега скъпоценна точка в договора на съюза, която ѝ дава правото да се омъжи за незаконороден?

— Нещо подобно. Иън...

Иън не желаше да слуша как господин Луис извинява постъпката на съпругата му.

— Рисува живота си, за да си получи Фионауей обратно?

— Да. Но го прави и заради теб — защити я набързо господин Луис — Иска го и заради теб.

— Разбира се. Направо се жертва заради мен — присмя се Иън. — Но защо ли съм по-склонен да вярвам, че го прави заради наследството си. Дяволите да я вземат! Вещица! Лъжкиня! — Обгърна с поглед кипящите вълни, — Тя е като всички жени по света. Интересува се единствено какво може да притежава.

— Е... — господин Луис сви обидено тънките си устни, — ...а какво ще получи от теб?

Иън нямаше отговор; вместо това свирепопопита:

— Откога я няма?

— Много дълго. Видях я как се гмурна, за да влезе в пещерата, но приливът вече се надига, а тя още не се е върнала. Пещерата е зад онази скала. — Сграбчи ръката на Иън. — Нещо е станало. Трябва да отидеш след нея.

— И теб да те вземат дяволите! — Изгледа преbledнялото лице на стареца, — Как въобще я пусна?

Господин Луис леко се усмихна.

— Та именно аз я изпратих, момко. Не знаеш ли кой съм?

Долавяйки сребристите отенъци в очите му, Иън разбра. Познанието дойде от дълбините на душата му заедно с почителността към това същество, отдало целия си живот за доброто на другите.

— Ти си пазителят от страна на водните духове? Онзи, който бди хората да спазват своята част от договора на съюза?

— Да. А в момента баща ти и неговият съучастник кроят планове как да унищожат това място — нашия дом. Затова влизай във водата и доведи лейди Алана обратно, и то — жива.

Иън свали ботушите и ризата и се гмурна в необятната шир.

Усети студенината на водата — дълбока, смразяваща костите студенина на океана, древна като света и абсолютно безразлична към съществата, дръзнали да я предизвикат. Безмилостните вълни го захлупваха като силна ръка и докато се гмуркаше в дълбините — царството на свирепите течения, — го обгърна тъмнина — не просто тъмнината на океанските дълбини, а тъмнината на духа му. Старите страхове започнаха да го задушават.

Не му достигаше въздух. Не можеше да диша. Не можеше да плува. Вече не беше тригодишното момче, което гледа на морето като на своя площадка за игри. Вече е само един мъж. С ръце и крака. Майка му бе казвала, че те не са подходящи за плуване. Риташе бясно и отчаяно се мъчеше да достигне повърхността. Успя и изплува като кит, жадно изпълвайки дробовете си с въздух. Но тогава друга вълна се стовари отгоре му и отново го потопи.

Паниката изригна повторно, но пак се добра до повърхността. Наложил си трескав ритъм: загребваше отчаяно с ръце, белите гребени го заливаха, после отново се показваше да глътне въздух. Наподобяваше плаващ отломък, подмятан насам-натам, неспособен да наложи контрол... Но Алана имаше нужда от него.

Изплува за пореден път на повърхността, обладан от бясно раздразнение. Та той е мъж, дяволите да го вземат, и няма да позволи на безкрайно ширналия се океан да диктува съдбата му; и да отнеме живота на съпругата му.

С удвоено упорство се насочи към пещерата. Вълните продължаваха да го подмятат, но Иън не спираше да си повтаря: „Алана. Алана.“ и неотклонно да следва посоката. С приближаването на пещерата се напрегна да чуе вик, но грохотът от разбиващите се в брега вълни заглушаваше всеки друг шум.

Трябваше да е тук. Припомни си как му бе описала пещерата: надвисналия камък, който трябва да се заобиколи, сухия песъчлив под. Мина му през ум, че може да е останала вътре заради надигащия се

прилив. Молеше се да е там. Молеше се да не е направила опит да изплува в момент, когато морето не прощава никакви грешки.

Той се молеше. Той, който не вярваше на ничия чужда помощ, сега се молеше Алана да е жива. Та тя е човешко същество. Няма начин Господ да не го чуе.

Ще я намери в пещерата; ще я смърти за непокорството ѝ, но мислено ще благодари на Бога, че е жива.

Моля те, Боже, нека е жива.

Докато приближаваше входа, океанът се нахвърли върху скалата като изгладнял звяр. Остави се вълните да го носят. Оглеждаше се наоколо. Надяваше се да види главата ѝ с руното от бакърени коси. Напрягаше се да различи пастта на пещерата, в която я бе отвело нейното силно сребролюбие.

Ето! Оттеглящата се вълна му позволи да види къде подводните течения са подкопали скалата и се е образувал отвор. Ето го мястото! Пое си дълбоко въздух и се гмурна в прииждащата вълна, оставяйки се да го отнесе надолу. Когато минаваше под надвисналата каменна козирка, светлината изчезна и водата се превърна в тъмно мастило. Как ненавиждаше този мрак! Около него се завихри пясък. Усещаше теченията край себе си. Накрая напипа страничните камъни.

Сепнат отвори очи. От солта така му смъдеше, че едва виждаше. Можеше единствено да плува с големи замахания на ръцете и да се надява, че ще налучка отвора.

Пръстите му се оплетоха в нещо. Водорасли?

Отново се пресегна.

Коса? Дълга, плаваща във водата коса? Нечий ръце искаха да го сграбчат. Алана? Тя плуваше нагоре, надигаше се към повърхността.

С безпогрешния си инстинкт обаче той разбра, че няма да успеят да достигнат въздуха. Коварните подводни течения вероятно я бяха объркали — изплуват ли на повърхността сега, ще се окажат точно под надвисналата скала. Ще попаднат в капан и най-вероятно ще бъдат размазани в камъните.

С необуздана решителност Иън се гмурна по-надолу, повличайки я със себе си.

Тя, от своя страна, отчаяно се бореше с него — вече оставаше без въздух.

Моля те, любов моя! Моля те, довери ми се за последен път!

Съпротивлява се срещу хватката му още няколко секунди. После, сякаш дочула молбата му, застина. Придърпа я още по-надолу — търсеше течение, което да ги отнесе по-далеч от скалите. Алана потрепери и Иън разбра, че е започнала да губи битката за живота. Не я ли измъкне моментално на въздух, най-добре да се натъпче с водорасли и да я последва на дъното.

В този миг нещо силно го тласна нагоре. Някакво същество го буташе постоянно отзад. Нагоре. Нагоре.

Иън и Алана изплуваха на повърхността, огрята от лъчите на залязващото слънце. Вдиша жадно и видя наблизко нечия глава — гладка, лъскава черна глава. Разпозна очите. И лицето.

Сърцето му се сви от такъв копнеж, че едва не потъна отново. Заплака с глас, без да го съзнава.

В следващия миг Алана, все още в ръцете му, отново се разбунтува. Закашля се и започна да се бори. Към тях се насочи голяма вълна. Иън вдигна съпругата си, за да я задържи над водата.

Вълната се оттегли. Той се огледа отново. Другото същество бе изчезнало.

Прегърна Алана и я затегли след себе си. С надигането и спускането на вълните брегът ту се виждаше, ту изчезваше. Прокле гнева си, предизвикал бурята. После си помисли как ще смърти Алана. Дяволите да я вземат, задето причини тази шеметна емоция в душата му.

Приливът ги носеше към брега без особено усилие и Иън изпита благодарност. Нямахше да успее да се справи сам. Плуването към пещерата, паниката и студът бяха отнели енергията му.

Припомни си как някой го избута към повърхността.

Някой.

Под краката си усети пясък. Изправи се. Продължаваше да държи Алана. Една вълна го удари в гръб и го събори. Но вече бяха по-близо до брега. Отново усети почва под краката си и започна да лази, все така влачейки Алана след себе си.

Измъкна я оттам, където вълните не достигаха, И двамата лежах по корем, дишаха учестено и плюеха морска вода. Обърна се да я погледне. В бузата му се забиха парченца натрошени миди. Цялата настръхнала, Алана трепереше от студ, а косите ѝ бяха пълни с пясък и водорасли.

Изглеждаше добре. Изглеждаше жива.

Бавно извърна глава и жадно улови погледа му. Посинелите ѝ устни се разтегнаха в любеща усмивка. Да не би тази малка пакостница да си въобразяваше, че в този момент той вярва в любовта?

— Защо го направи? Ти ме предаде!

Усмивката ѝ изчезна. Надигна се на лакти и виновно сведе глава.

— Не съм забравила, че ми забрани да плувам натам. — Седна, развърза пояса от талията си и внимателно извади намастената кожена торбичка. — Но като ти кажа какво нося...

— Знам за документа, на който толкова държиш! Господин Луис ми разказа.

Замръзна, както си беше с протегнатата ръка. Иън гледеше гневно торбичката.

— Нищо не разбирам. Не си ли очарован?

— Очарован? — Надигна се на колене и подпрян на длани, се взря свирепо в очите ѝ. Приличаше на Дамон. — Очарован, че съпругата ми е рискувала живота си — пък и моя — за лист хартия и парче земя? Но, изглежда, не е редно да те виня за това. В края на краищата аз също направих всичко възможно, за да получа Фионауей. Но ти ме излъга.

Алана го изгледа объркано.

— Как съм те излъгала?

— Каза, че ме обичаш.

Отпусна ръката си.

— Наистина те обичам.

— Но само ако можеш да имаш и Фионауей.

Алана наклони глава и го погледна изпитателно. Изучаваше го, докато той си представяше как ще заеква от неудобство, ще дава какви ли не нелепи обяснения и ще се извинява за постъпката си. Почувства се неловко. Точно както се чувстваше преди години, когато майка му го гълчеше за неразумния му нрав.

Загърби Алана и седна, загледан в слънцето, което се стопяваше зад хоризонта.

— Иън? — Обгърна раменете му с ръце, по-точно се опита, доколкото ѝ бе възможно. — При напускането ни на Фионауей знаех — или поне подозирах, — че баща ти лъже.

Той се размърда, за да се отърси, но ръката ѝ не се отмести.

— Кога по-точно?

— Последният път. Когато съобщи, че си незаконороден.

Иън едва не се задави.

— Ами аз наистина съм незаконороден.

— Не — възрази тя тихо. — Не си.

Извърна глава, за да я погледне. Нищо не трепна в гърдите му — нито надежда, нито облекчение. Изпълваше го само неприятното усещане, че тя греши. Нямахше начин да не греши. Цял живот бе знаел, че е незаконороден.

— Господин Луис не ти ли каза за това? — Разтвори кожената торбичка и разгъна някакъв свитък. Подаде му го. — Брачното свидетелство на родителите ти.

Упорито отказваше да погледне по-внимателно.

— Иън? — Погали го по бузата. — Погледни! Неохотно и бавно той раздвижи очи. Само очите си.

„Брачно свидетелство“, видя изписано най-горе. Отново погледна Алана.

— Истинско е. Пипни го.

Примамен от ласкавия ѝ тон, взе с два пръста свитъка и се загледа в текста.

Брачно свидетелство. Дата: 5 юни 1765. Подписи: Лезли Ърнест Едуард Хит Феърчайлд. Мюрън от водните духове. И още — преподобният господин Рейнджър Луис.

Ръката на Иън затрепери.

— Всичките ми молитви... — Едва говореше. — Всичките ми молитви, през всичките тези години... Сега... Сега...

Гласът на Алана прозвуча със задоволство:

— Значи Господ все пак слуша и съществува като теб. Лицето ѝ се размаза пред погледа му и тя улови падащия от ръката му документ.

— Хайде да не го губим, а?

— Да. — Остави я да го прибере и избърса сълзите от лицето си. — Нека не го губим.

Алана нави внимателно свидетелството и наполовина го зарови в пясъка. Вятърът продължаваше да свисти, но вече отслабваше.

— Откъде знаеше? — пресипнало попита Иън.

— Лезли ми каза. — Подбутна го, давайки му знак, че иска да я прегърне, и се сгуши в него. — Не с толкова много думи, разбира се.

Бащата ти не е имал никакви шансове да отиде далеч от майка ти. Женитбата между хора и водни духове е женитба пред Господа. Точно както нашата. Те се свързват завинаги. Докато са живи, трябва да са заедно, но заради децата не винаги е възможно. Затова майка ти е останала на земята, за да те отгледа, а после те е отвела при баща ти. Когато си навършил пълнолетие, той е трябвало да последва майка ти във водата.

Извърна лице към нейното.

— Как?

— Това е магията на водните духове.

— Щял е да се удави.

— Защо? Водните духове също дишат въздух. Просто плуват по-добре от нас. — Погледна бурния океан. — Много по-добре.

Не беше нужно да прибъгва до интуицията си, за да се досети какво се е объркало между родителите му, и тихо промълви:

— Баща ми се е изплашил.

— Трябвало е да помисли за това, преди да се ожени за майка ти, преди да изостави и двамата ви. — Осъждаше Лезли без никакво съчувствие. — Баща ти обаче не е единственият страхливец, живял някога. Затова знаем каква болест поразява онзи, който е нарушил свещените венчални обети. Забелязал ли си как изглежда баща ти — кожата му лъщи и е подпухнала, сякаш след дълго седене във водата е бил изхвърлен на брега? Чувал ли си го как трудно диша, сякаш дробовете му са пълни с вода?

Пред очите на Иън изплува странно видение от миналото: Лезли, изхвърлен на брега от вълните.

— Той се дави — поясни Алана. — Дави се с въздух. Лезли умираше заради проклятието на водните духове. Ето и причината за отчаяното му желание да унищожи брега на Фионауей, Смята, че по този начин ще разруши магията. Затова и никога не попитах дали си законороден. — Потърка глава в гърдите му. — Разпознах симптомите на болестта и ги приех като доказателство. Не те лъжа, Иън. Имението е важно за мен. Не само защото съм се заклела пред Господ да го браня от всякакви опасности, но и защото е мое. То е моето място в света и аз го обичам. Но ти, мисля, разбираш, както и аз, защо наследството на една глупава, жена е достатъчно, за да се ожениш за нея.

Тя наистина разбираше. И все пак нито веднъж не го упрекна, нито веднъж не подчерта, че иска да я обичат единствено заради самата нея, а не заради земите ѝ. Сега, като се замислеше, тя вероятно беше доволна: неговият ламтеж за Фионауей не само скрепяваше връзката помежду им, но и гарантираше, че той ще се грижи за имението не по-зле от нея.

— Никак не си глупава жена.

— Когато господин Феърчайлд отрече да се е венчавал с майка ти, а ти прие твърдението му, изпитах чувството, че ме предаваш. — Вдигна колене и пъкна ръце под тях. — Но си дадох сметка, че не си наясно с опасността да загубим Фионауей. А после... После предложи да анулираме нашия брак.

Той изсумтя.

— О, Иън. — Обгърна врата му и го целуна по ухото. — Та ти бе готов да се откажеш от Фионауей, за да го имам аз.

Започваше да се смущава. Тя се държеше така, сякаш постъпката му бе неописуемо благородна. А той никога не се бе държал благородно.

— Аз вече го бях загубил. Всъщност от нищо не се отказвах.

— Лаская се от мисълта, че ти е било мъчно да изгубиш мен.

Гласът ѝ звучеше усмихнато. Погледна я. Тя наистина се усмихваше.

— Щях да приема да ме задържиш като твой любовник — начумерено промърмори Иън.

Алана прихна.

— Много ти благодаря! — Измъкна кожената торбичка от пясъка и я напъха в ризата му. — Ето доказателството за законността на твоето рождение, ако го искаш.

Ръката му се плъзна по издутата торбичка. Искеше го, разбира се. През целия си живот е мечтал да бъде законороден. Ала въпреки това не посрещна новината с необузdana радост. Дори се отнесе подозрително, съвсем като копелето, както всички го бяха наричали толкова дълго.

Алана се премести така, че да го вижда. Океанът бучеше зад нея. Вятърът се опитваше да разроши тежките ѝ кичури и тя ги пъкна зад ушите.

— Иън, толкова ли ти е трудно да повярваш, че те обичам? Нищо не печеля от признанието си.

Погледна я: видя как седи на фона на морето, слънцето и небето. Беше заявила, че го обича и може би наистина го обичаше. Може би...

— Просто не разбирам защо. — Хвана врата ѝ. — Защо някой ще ме обича?

— Поради същата причина, поради която обичам Фионауей. — Усмихна се. — Ти си мой.

Наведе се към него. И той се наклони напред. Устните им се срещнаха... И прииждаща вълна ги заля.

Помогна ѝ да се изправи на крака. Затичаха. Върху устните ѝ се появи усмивка. Иън усети, че също се усмихва.

А си мислеше, че никога вече няма да се усмихне.

Енергично разтърка ръцете ѝ.

— Стъмва се. Трябва да те стоплим.

— Да. — Остави го да я обърне с гръб към себе си. — Виж, изгрява нова луна!

Сребърен сърп върху лилавото небе. Загледа се натам и се запита дали не е някакъв знак. Нова луна — нов живот.

— Иън? — Алана изцеди полите си от морската вода. — Какво беше онова същество, което ни тласна нагоре?

— Същество?

Отлично разбираше какво има предвид тя, но се бавеше — бе обзет от прекалено остри и неясни емоции.

— Във водата... — Наблюдаваше го внимателно. — Говоря за съществото, което ни изкара на повърхността, преди да се удавим.

Иън се извърна към океана и огледа вълните с желание да открие познатата глава.

— Майка ми, предполагам.

— Предполагаш?

Сети се за лицето, което зърна, и усмихнат кимна:

— Майка ми беше.

— И аз така си помислих. Не е успяла да ти помогне, когато си бил дете. Тогава е била човешко същество. Но този път го стори.

— Да. — От години си мислеше, че майка му го е заченала безотговорно, а после го е изоставила, без да се замисля. Сега съзнаваше, че не е така: Облекчение и блаженство изпълваха гърдите

му. Зачуди се дали сърцето му няма да се пръсне. Накрая подхвана колебливо: — Допускам, че първия път ме е спасил господин Луис.

— Господин Луис? Но нали каза, че е било... Гласът ѝ замря. Тя проумя истината.

Иън се наслади на смаяната ѝ физиономия.

— Воден дух ли е?

— Той е пазачът от страна на водните духове.

— Както Армстронг е пазачът от страна на хората. Армстронг, който... — Пое си въздух: — ...продава морските опали на пазара.

Иън си припомни нейната несговорчивост, когато я попита къде е Армстронг.

— Защо не ми го каза по-рано?

— Беше достатъчно ядосан заради камъните. Скоро обаче той ще се върне. — Устните ѝ се извиха в доволна усмивка. — И съдържанието на сандъците ни с пари чувствително ще се увеличи.

Иън докосна издутината от кожената торбичка под ризата си.

— Сигурно си взела още камъни от пещерата?

— Този път водните духове не бяха оставили нищо. Те имат начини да разбират какво става във Фионауей. Е, очевидно господин Луис ги информира и преди да открием кой е откраднал камъните, няма да оставят повече.

— Значи, когато разгадаем мистерията, отново ще искаш да плуваш дотам?

Алана ритна парче от мида.

— Но няма да го направиш сама — продължи Иън, загледан в луната.

— Но ти се страхуваш!

— И то напълно основателно, както току-що сама се увери. Но не бих се страхувал по-малко, ако съм на брега и се чудя какво става с теб. Затова ще дойда.

— О, Иън!

Отново го гледаше, сякаш бе най-благородният мъж на света и той си помисли, че е по-добре да каже нещо, преди да се поддаде на изкушението да се изтегне като котка на слънце. Хвърли поглед нагоре-надолу по плажа и попита:

— Къде е старецът?

— Господин Луис? Не знам.

— По дяволите! Дали не се е върнал във водата?

— Завинаги? Не би го направил, без да се сбогува. Да не му се е случило нещо?

— Съмнявам се, че е възможно да се случи нещо на такъв умник.

— Но той е стар. Сам ми го каза. Искаше му се да дойде с мен, ала призна, че не е по силите му. Ами ако го е заляла вълна и е паднал върху скалите?

Иън не разбираше защо толкова се притесни от безпокойството ѝ.

— Тръгни нататък — посочи нагоре към пътеката, — а аз ще мина насам.

Заради надигацията се прилив нямаха време за губене.

Бързаше, вираше се между камъните в подножието на скалата. Търсеше следа от слабия мъж с широкополата шапка. Не откри нищо. Вече се връщаше, когато чу вика на Алана от далечния край на плажа. Видя я, че прескача огромните камъни и изчезва в цепнатината при основата на скалата.

Появи се отново и замаха диво с ръце. После направи фуния около устните си и извика:

— Познах го по шапката и по моя камък за заклинания на гърдите... но той вече не е човек.

Иън видя как устните ѝ отново се раздвижват, ала вятърът и вълните заглушиха думите.

— Какво?

Този път я чу прекалено добре.

— Наръган е с нож.

Алана се извърна да се наведе над господин Луис.

— Не! — Иън забърза нататък. — Не! Алана, излез оттам! Видя някаква мъжка фигура да пълзи по скалите над нея. Затича се, но знаеше, че няма да пристигне навреме. Изкрещя, за да я предупреди. Тя се извърна и вдигна ръце да се предпази.

Едуин скочи отгоре ѝ, а залязващото слънце обагри в червено проблесналия сребърен нож.

ГЛАВА 30

— Едуин какво си въобразяваш, че правиш? — извика Алана на братовчед си. Ритна ръката му и стовари юмрук в лицето му. — Винаги съм те побеждавала.

Изведнъж разбра.

Едуин държеше нож. Господин Луис беше мъртъв. Същият този Едуин — глупавият безразсъден братовчед — я нападна!

Опита се да отскочи от пътя му и едва не се препъна в сивото, подобно на тюлен същество, което някога бе господин Луис. Камъни опасваха ръба на цепнатината. Заплете се в подгизналите си поли и падна. Затърси нещо да се хване. Докопа някакъв плат и се претърколи. С шапката на пастора се предпази от удара на Едуин. Той изруга и изтръгна разрязаната шапка от ръцете ѝ. Вдигна пак ножа.

В далечината чу вика на Иън.

Нямаше да стигне навреме. Сви ръце да предпази сърцето си.

И внезапно някой ги връхлетя от страни. Едуин се просна върху камъните. Алана скочи на крака, а Брайс извика:

— Изчезвай! Алана, бягай!

Поколеба се. Ако се изправят двамата срещу Едуин...

— На мен няма да посегне — изкрещя Брайс Измъкна се от дупката на четири крака и видя, че Иън тича по плажа.

— Побързай!

Чу писък. Извърна се. Брайс се гърчеше на земята. Едуин стоеше надвесен над него. От ножа капеше кръв. Отново го вдигна. Алана понечи да извика.

Ала дочу:

— Едуин, имай милост! Той ти е брат!

Уайлда стоеше на пътеката. Дишаше затруднено.

— Имай милост, Едуин!

Едуин вдигна ножа по-високо.

— Едуин...

Ръката му се отпусна. Подхвърли:

— Изпречи се на пътя ми.

И отново се насочи към Алана.

Тя му се изплъзна. Докопа обаче полите ѝ. Алана се стовари върху гладкия камък. Не можеше да диша. Търсеше за какво да се хване. Напипа цепнатина в скалата. Едуин я теглеше, мъчеше се да я издърпа отново долу в дупката. Ритна го. Той изруга и с усилие се изкачи при нея.

Алана се извърна по посока на вика долу от плажа и Едуин проследи погледа ѝ в спускащия се мрак.

— Иън...

— По-късно!

И се нахвърли върху приближилия се Иън.

Алана се опита да нормализира дишането си и да седне, ала битката с океана бе изцедила силите ѝ. Добре знаеше, че и Иън бе не по-малко изтощен, а сега се търкаляше на земята с Едуин.

С нежния ѝ братовчед Едуин, готов да избие всички, за да стане притежател на Фионауей и сандъчето с морски опали.

Долавяйки движение по пътеката, Алана се провикна:

— Уайлда, тичай за помощ!

Уайлда стигна до плажа и се насочи към двамата мъже. Какво щеше да направи тя срещу въоръжен с нож убиец?

Уайлда обаче ги подмина, като че ли там нямаше никой. Изкачи пъргаво скалите, спусна се в цепнатината и се вкопчи в Брайс.

— Не умирай!

— Господи, Уайлда, не ме разтърсвай така — прошепна той.

Уайлда избухна в сълзи и притегли главата му в скута си.

В краката на Алана Иън и Едуин се боричкаха в смъртна хватка. Огромни вълни продължаваха да се разбиват в брега и заглушаваха всичко. В спускащия се мрак Алана се напрягаше да види какво става. Насили се да се изправи, но се свлече на земята. Поседя задъхана, поставила ръка върху гърдите си.

И все пак съумя да се стегне. Вдигна един доста голям камък. Мускулите около ребрата ѝ горяха от усилието. Макар и със залитане, стана. Различи Иън, легнал по гръб. Зърна и Едуин — тъмна фигура, възседнала съпруга ѝ като гигантска пиявица. В момента главата му представляваше идеална мишена. За миг го видя мъртъв. Нейният Иън!

Олюлявайки се, тръгна към двамата мъже.

Точно навреме, за да стане свидетел как Едуин посяга с ножа. Иън хвана китката му с две ръце и бавно започна да се извърта. Едуин изпищя от яд и със свободната си ръка го удари по главата. Иън не му обърна внимание. Опитвайки се да удържи ножа, Едуин се превърна в самата злоба. Оръжието обаче неумолимо се изплъзваше от хватката му.

Накрая се предаде. Разхленчи се, изпусна ножа и извърщайки се, отскочи настрани. Иън не го последва, само взе падналия нож. Едуин се изправи на крака, готов да побегне. Както лежеше на земята, Иън подвижна:

— Жалък страхливец.

— Копеле! — Едуин отново скочи върху проснатото тяло на Иън. На слабата лунна светлина проблесна нож.

Едуин направи опит да го избегне, Алана обаче чу стенанието, когато острието проникна във врата му. Инстинктивно извърна глава.

— Свърши се — прошепна Иън. — Помогни ми да го отместим от мен.

Камъкът тупна от ръцете ѝ и тя припряно се отправи към него. Той вече бе избутал Едуин настрана. Алана доиздърпа тялото и най-накрая то се свлече по очи на пясъка.

Иън лежеше неподвижно. Нещо не беше наред.

— Нарани ли те? — попита тя.

— Счупи ми едно ребро.

Алана приклепна в плитчината. Ръцете ѝ опипаха главата, врата, раменете му. Защо не се надигаше?

Опита се да ѝ се усмихне. Поemanето на въздух му причини адска болка.

— Убил ме е!

Тя замръзна.

— Иън?

— Наръга ме, когато скочи от камъка.

Лежеше неподвижно, а гласът му ставаше все по-слаб и немощен.

— Иън? — Откри раната — тънка, дълбока резка на гърдите, от която бликаше кръв при всеки удар на сърцето. — Иън?

В един момент кръвотечението спря. Просто спря. Нямаше вече никакви удари на сърцето. Никакво дихание.

— Иън? — Алана се надвесила над него, разтривайки гърдите му, сякаш можеше да му върне живота. — Иън?

Точно в този миг Лезли Феърчайлд се отпусна на стола си във Фионауей. От устата му изскочи солена вода и той умря.

Сам.

* * *

— О, небеса! Милейди, какво е станало? Армстронг стоеше на брега, а силуетът му се очертаваше на звездното небе.

Алана не се изненада, че е тук. Нито се запита как е дошъл. Просто промълви:

— Той не диша, Армстронг. Направи нещо, за да задиша отново.

Армстронг нагази във водата, клекна до нея и отмести ръцете ѝ.

Тя ги положи отново върху раната. Така спираше кръвта. Армстронг пипна врата на Иън, после задържа пръсти ниско над устните му.

— Милейди, отишъл си е. Милейди...

Не го чуваше.

— Трябва да го настаним по-далеч от водата. Ще настине. Никак не е хубаво ранен човек да настине.

— Татко? — Младото момиче, застанало до тях, се наклони напред. — Какво му е? — посочи тялото на Иън, а после и другото: — Ами на този?

Алана долови слабия блясък в очите на Армстронг, когато погледна към дъщеря си. Чуха се стъпки. Госпожа Армстронг се обади:

— За Бога, какво е станало тук?

Алана се вслуша в жуженето на гласовете. Съобрази, че са надошли прислужниците от Фионауей. Събитията на брега бяха привлекли и рибарите, и селяните. Плажът бе пълен. С хора. И с... пустота.

Наведе се към Иън и се загледа в него, напрягайки се да различи чертите му под оскъдната светлина на лунния сърп.

— Иън... — Иън, моля те...

Сега вече го виждаше по-добре. Силните му изсечени черти бяха спокойни.

— Какво е това? — попита госпожа Армстронг остро. — Армстронг, какво е станало?

Бялата светлина огря бледото му лице.

— Луната...

Изглеждаше като че ли всеки момент ще се събуди.

— Не е възможно луната да е такава. Сега е новолуние!

— Иън...

Алана обгърна лицето му с ръце и го целуна. И си даде сметка, че вече започва да изстива.

— Какво друго може да е? Луната е...

Алана погледна нагоре и промълви:

— Пълна!

Армстронг се вторачи в нея. Госпожа Армстронг, Ели, селяните и рибарите също впериха очи в лицето ѝ.

— Той каза, че ако ме обича... — Алана отмести натезжалите си ръце от неподвижното тяло на Иън. На мястото на лунния сърп ще се появи пълната луна.

Сякаш по даден сигнал, всички извърнаха глава нагоре. И Алана погледна. Пълната луна светеше ярко, сякаш я уверяваше, че ще получи онова, което сърцето ѝ желае. Но вече бе прекалено късно.

Изправи се. Цялото тяло я болеше от мъка.

— Каза, че ще накара вълните да утихнат във ветровита нощ. — Посочи към гладката повърхност на океана. — Каза, че ако ме обича, ще изглади океана като стъкло.

Край нея се носеше неясен брътвеж. Лунната светлина пробягваше по океанските води. Изведнъж очерта кръг. Той започна постепенно да се разширява и да става все по-прозрачен — първо се видя песъчливият бряг близо до брега, после назъбените камъни в подножието на надвисналите скали, а в периферията — пасажи риби. И само за миг Алана съзря как водните духове се мятат разгневени.

— Каза, че ще стори всичко това... ако ме обича.

Гласът ѝ изневери. Отпусна глава, смазана от смъртта. Някой предпазливо я докосна по рамото и пъкна носна кърпичка в ръката ѝ. Не плачеше. Болката дълбаеше прекалено дълбоко. Едва дишаше, едва

съзнаваше какво става. Как можа някой да си помисли, че ще направи нещо толкова банално, като да се разреве? Не и когато Иън е мъртъв.

Иън е мъртъв...

Изръмжаването първо ѝ се стори илюзия. Земята под краката ѝ обаче започна да трепери. Все по-силно. От околните скали се посипаха камъчета. Хората се размърдаха. Гласовете им се извисиха.

— Армстронг — обади се госпожа Армстронг. — Какво става?

Алана вдигна глава и се насили да погледне, ала очите ѝ бяха толкова сухи, че гледката се размазваше.

— Бягай — извика Армстронг. — Вземи Ели и бягай! — Сграбчи Алана за лакътя и повтори: — Бягай! — Дори не изчака да види дали тя ще се подчини, а я затегли към пътеката. — Изчезвайте, преди да ни е затрупало всички.

Океанът се надигаше.

Хората се разтичаха и разкрещяха. Притискаха се към скалите. Госпожа Армстронг качи Ели на един камък, притисна я към гърдите си и впери във водната стихия очи, пълни с ужас.

— Не! — Истерия обхвана Алана при вида на тялото на Иън, проснато съвсем близо до океана. Опита се да се отскубне от ръцете на Армстронг. — Иън! Трябва да вземем Иън!

Армстронг я обгърна с ръце и я затегли все по-далеч от брега.

В този миг вълната се стовари. Покри Иън. Заля плажа и засмука жадно всичко, което докопа. Първо се чуха откъслечни викове на ужас, после към тях започнаха да се присъединяват нови и нови — крещяха всички, загубили здрава почва под краката си. Някои изплуваха на повърхността. Други се държаха за ръце или самотни се мятаха сред вълните. Армстронг не пускаше Алана. Бяха до колене във водата. С всички сили се напъваше да преодолее засмукването на океана.

Най-сетне вълната се оттегли. Всички се оказаха на плажа. Всички, с изключение на Иън. Мястото, където лежеше допреди малко, бе празно.

— Не! — Алана не вярваше на очите си. *Защо го направиха? Как посмяха?* — Не! Искam го обратно! — Отскубна се от Армстронг — този път той я пусна. Обезумяла от гняв, се затича към сърфа и нагази почти до пояс. Океанът вече не беше прозрачен, но тя знаеше, че водните духове са там. Знаеше, че я чуват. — Върнете ми го! Той е мой съпруг! — Удари повърхността на водата с длани и отново извика: —

Той е човек, а не воден дух. Заслужава да бъде погребан на земята. До мен. Върнете ми тялото му.

Армстронг нагази във водата до нея.

— Милейди, не прави това — изрече той изтерзано.

— Искам го обратно. — Плисна вода към Армстронг, за да му попречи да я доближи. По гребена на вълните още белееше пяна. Продължаваха да беснеят. Това обаче не й направи впечатление. Препъваше се, пристъпваше напред, едва дишаше и настояваше: — Искам тялото му!

— Може би океанът ще ни го върне — опита се да я успокои Армстронг. — Понякога прави така.

— Искам го сега!

— Милейди...

Мракът отново се сгъсти. Едва различаваше лицето на Армстронг, но знаеше, че е там, независимо колко е уплашен.

Тя не беше уплашена. От какво повече да се страхува? Иън е мъртъв.

Дълбоко в душата си чу да се обажда тънко гласче: „Ти си господарката. Имаш задължения. И те започват от Армстронг, твоя пазител. Неговата съпруга и неговата дъщеря са все още на плажа, а у дома го чакат и други деца. Неговото семейство се нуждае от грижите му.“

Оказа се, че не е лесно да се пренебрегнат навици, насаждани цял живот.

Алана се обърна с гръб към океана-крадец.

— Трябва да вземем тялото на господин Луис и да го положим във водата.

— Да, милейди — съгласи се Армстронг.

— Брайс мъртъв ли е?

— Не, милейди — отвърна Армстронг и посочи към плажа.

Към пътеката с куцукане се придвижваха две неясни фигури. По начина, по който Уайлда придържаше Брайс, по начина, по който той се облягаше на нея, беше ясно, че каквито и проблеми да са имали помежду си, вече са ги изгладили. Земевладелецът на рода Маклауд щеше да отпразнува сватбата си веднага щом раната му зарасне.

Алана извърна глава. Тя е господарката на Фионауей. И ще помогне на влюбените, но не е длъжна да ги гледа.

— Намери двама от по-силните мъже да отнесат Брайс горе. Няма да може да изкачи скалата сам. Едуин го наръга с нож.

— Едуин? — повтори Армстронг невярващо.

— Той уби и Иън.

— Значи другото тяло е било на Едуин?

— И той ли е изчезнал?

Армстронг се огледа.

— Не го виждам.

— Не искам неговото тяло обратно — каза Алана на водните духове.

Хората по брега се суетяха, но говореха тихо. Мнозина от поизмокрените и онези, които имаха деца, започваха да се разотиват. Сега щяха да изкачат пътеката, за да се приберат по домовете си и да си легнат.

Заедно.

Всеки със семейството си, с хората, които обича и които го обичат.

С изключение на нея.

Пристъпи към една скала и уморено се отпусна на нея. Ребрата отново я заболяха. Умът ѝ вече разбираше, че Иън е мъртъв. Скоро и сърцето ѝ щеше да го разбере.

— Милейди, студено е. И тъмно. Да се връщаме във Фионауей.

— Върви! — Заби пети в пясъка и направи знак на Армстронг да поема. — И аз идвам.

— Тогава оставам при теб.

Долови безпокойството му. Той беше неин пазител и отговаряше както за нея, така и за камъните. Но нямаше причина да се тревожи. Господарката на Фионауей знаеше задълженията си.

— Искам да поостана сама.

— Не го намирам за разумно.

— Просто ще поседя малко тук. — Вдигна очи към неясния му силует, стараяйки се да не издава болката си. — Прибери се при семейството си, Армстронг. Сега те се нуждаят от теб повече, отколкото аз.

Нещо в спокойния ѝ тон вероятно го убеди, защото той се поклони и тръгна. Скоро обаче се върна с одеяло. Метна го върху раменете ѝ и остави ботите ѝ до краката.

— Благодаря — промълви тя тихо.

Одеялото, с дъх на влажна вълна, я предпазваше от вятъра. Обви по-плътно раменете си. Дочу как в далечината замират последните нашепвани утехи. Всички се бяха разотишли.

ГЛАВА 31

Беше свършено сама. Опитвайки се да проумее нещата, Алана се взираше в океана. Даде ѝ толкова много: Фионауей, камъните, съюза.

А сега си взе своето. Все още разполагаше с наследството — имението, което означаваше толкова много за нея. Продължаваше да е господарка на Фионауей. Очакваха я дълги дни, изпълнени с работа и грижи, радости и удовлетворение. И тя щеше да изпълни задълженията си.

Посегна към ботите и извади чорапите. Огърлицата ѝ тупна на пясъка. Вдигна я и се загледа в нея, сякаш я виждаше за първи път.

Вече нямаше кой да ѝ поднесе камък за заклинания на рождения ѝ ден, а господин Луис прибра онзи, който тя избра вчера. Видя го върху окървавените му гърди. Разпозна го. Камъкът на смъртта.

Значи господин Луис се бе пожертвал заради нея. Иън се бе пожертвал заради нея.

Вдигна огърлицата, окачи я на шията си и усети хладината на камъните.

Не разбираха ли тези мъже, че самотата разяжда душата и я превръща в празна мидена черупка? Живя изолирана в колибата на вещицата, но тогава бе изпълнена с надежда.

А сега нямаше нищо.

Зарови ръце в пясъка, вдигна шепа и го остави да изтече между пръстите ѝ.

Стисна шепа. Тя вдигна глава към сребърната луна.

Милостиви Боже, колко се нуждаеше от него сега.

От гърлото ѝ се изтръгна вопъл. Последва го втори. Трети... Искаше Иън, Сълзите се стичаха по лицето ѝ, докато не изсушиха съвсем кожата. Болеше я стомах. Гърдите ѝ горяха. Искаше любимият да я държи в прегръдките си.

Вместо това я обгръщаше хладината на безразличната шотландска нощ. В този момент нямаше никакво намерение да спазва

каквито и да било правила или дискретност. Никой не я чуваше, никой не го бе грижа за нея, а мъката я раздираше като острие на нож. Изведнъж чу далечен женски глас.

— Алана, Алана...

Избърса припряно сълзите от очите си и се огледа трескаво. Майка й? Прозвуча й съвсем като майка й.

— Алана. Тук.

Вторачи се в тъмните вълни. Имаше ли някой там?

Придържайки се за скалата зад себе си, тя се надигна. Имаше нещо. Или някой? Алана съзря омайващо красиво лице.

Ала цялото й внимание бе приковано от големия предмет, който съществото буташе пред себе си.

— Иън?

Не беше майка й. Беше неговата майка. Мюрън й го връщаше.

— Иън! — Алана изкрещя, отметна одеялото и хукна. Водата вреше. Вълните я блъскаха. Движенията й се забавяха. — Иън!

Той се носеше към нея. Жив ли беше? Дали водните духове бяха прибягнали към своите магии, за да измамят смъртта?

— Чудо! — умоляваше тя на глас. — Нека стане още едно чудо!

Извлече го на брега върху пясъка, коленичи до него и го докосна...

Мъртъв. Все така мъртъв.

— Моля ви... — Прокара ръка по лицето му. — Моля... Толкова много ми е нужен. — Докосна с длани гърдите му. Раната бе заздравяла — напипа само тънък белег. Водните духове бяха успели да направят това. — Иън, моля те, върни се при мен!

Беше настоявала да й върнат тялото му, ала всъщност желаше живота му. Беше призовавала водните духове да го отведат в дълбините и да приложат върху него магиите си.

Но те не го бяха сторили. Не можеха.

Сега той лежеше пред нея, а това беше още по-болезнено, отколкото когато го нямаше. Тогава можеше да се самозалъгва. Сега го държеше в ръцете си, виждаше неясните черти на лицето му и съзнаваше невъзможността някога отново да й се усмихне, да я примами в леглото си; да й се намръщи, да й забрани; да оглежда земите й с копнежа на скитник; да сътворява сънища за нея, а после да ги превръща в реалност.

Сълзите ѝ мокреха лицето му, проблясвайки на оскъдната светлина.

— Обичам те!

Дочу крясъците на чайките. И както Иън бе повелил, си припомни онзи ден на поляната — допира на грубата вълна на одеялото, уханието на трева, пухкавите облаци.

Отпусна лице към гърдите му и опря влажната си буза в хладната му плът.

— Винаги ще те обичам!

Под ухото си долови звук. После — нищо. Нищо. Сърцето му остана смълчано. Явно беше само отчаяният копнеж на една жена. Но ето, пак... Изтуптяване! Ново изтуптяване!

— Иън?

В душата ѝ припламваше надежда. Цялата трепереше от напрежение. Затаи дъх и още по-плътно прилепи ухо към гърдите му.

Нищо.

— Моля те, Господи! Моля те, Господи! — Вдигна глава и го разтърси. — Можеш да го направиш! Върни се при мен, Иън! — Постава ръка пред устните му. Никакъв дъх. — Иън!

Обзета от безсилен гняв, тя стовари юмрук върху гърдите му. И той трепна.

— О, моля те...

Разтриваше го и умоляваше Господ, Иън и самата любов.

Той потрепери отново. Дали вярата ѝ бе възнаградена?

Еуфорична, нетърпелива, подплашена, че животът, който така лесно си отиде, има опасност да се изплъзне отново, тя се надигна.

— Студено ли ти е?

Хвърли се към одеялото и тичешком се върна. Той дишаше. Едва-едва, но все пак дишаше.

— Трябва да излезеш от водата. — Галеше лицето му, косите му, вдигна краищата на одеялото, за да не се намокрят. — Не, почакай. — Той беше като новороден, а тя очакваше от него да върви. Колко нелепо! — Аз ще те измъкна. Не се насилвай.

Клепачите му потрепнаха, когато тя хвана раменете му и започна да го влачи. Падна на колене, прободена от остра болка в ребрата. Сложи ръка върху сърцето си и се овладя.

Отвори очи и видя — о, чудо, — че той я наблюдава. Устните му се раздвижиха, но не излезе никакъв звук.

— Опитай отново — насърчи го тя, питайки се дали не е полудяла, но после го докосна по челото и разбра, че всичко е наред.

Едва-едва той прошепна:

— Ти ме върна обратно.

Тя го е върнала обратно? Почти се засмя. Та тя само вика и плака пред смъртта.

— Не аз...

— Помогна ми... — Той вдигна ръка и заопипва наоколо. Алана я пое в своята. — Сълзите ти... Любовта ти...

Тя отново се разплака, посегна да избърше сълзите от страните си и изведнъж попита:

— Можеш ли да се движиш?

Глупав, безсмислен въпрос особено когато искаш да кажеш толкова много други неща.

— Разбира се, — Надигна се на лакти, — Виждаш ли?

— Във водата си. Одеялото се мокри.

Иън запълзя бавно към брега. Тя се засуети около него, готова да помогне, но несигурна дали трябва да се намеси.

— Извинявай! — Отпусна се, останал без сили. Извиняваше й се, че е останал без дъх. — Много съм немощен.

— Естествено е да се чувстваш така. Никога преди не си бил мъртъв. — Наведе се към него. — Ще ти помогна да седнеш.

Най-сетне проумя, че това наистина е той — Иън. Беше се завърнал при нея и сега посягаше да помилва лицето й.

— Алана, видя ли луната, вятъра, морето? Разбра ли?

Тя не бе в състояние да промълви и дума. Само кимна плахо.

— Обичам те! Ти си част от мен — най-добрата част. Не можах да те оставя.

— Слава Богу!

— Да, слава на Бога. На моя Бог.

Придърпа я в прегръдките си и я задържа. Просто я задържа.

Това бе единственото място на света, където тя желаше да бъде. Наслаждаваше се на топлината му, на дъха му, на ударите на сърцето му, което биеше сигурно и в такт с нейното. Усети изпълнения със сол морски бриз и студения пясък, чу грохота на вълните, които отново

заливаха скалите. Никак не ѝ се тръгваше, но той трябваше да си почине пред огъня.

— Да вървим.

— Да. Алана?

— Какво?

Помогна му да седне, после да се изправи. Придържаше го, докато си възвърна равновесието.

— Виж какво донесох.

Погледна към протегнатата му ръка. Там, на пръста му, проблесна нещо. Неговият пръстен! Тя пое ръката му, вдигна я към устните си и целуна пръстена.

— Изрекох съкровени си брачни обети пред него. Радвам се да го видя отново.

— И аз се радвам, че го получих обратно. Алана? — Затършува из джоба на панталоните и измъкна намастената кожена торбичка. Отвори я и нареди: — Подложи си ръцете!

Тя се подчини и в дланите ѝ се изсипа блестящ водопад от морски опали. От топлината на ръцете ѝ те се промениха — станаха по-ярки и засияха от радост. С нейната радост.

Вдигна глава, за да го дари с усмивката си, но той гледаше към океана.

И тя се обърна натам. И ги видя. Водните духове.

Иън им махна.

— Дошли са да ни поздравят.

Алана дочу тихите им викове, а сред тях и един по-особен глас.

Гласът на Мюрън.

Иън също го долови и се усмихна. После силно прегърна Алана и я обърна към скалата.

— Хайде, любов моя, да вървим във Фионауей. Да се прибираме вкъщи.

* * *

Огромн, неспокоен и могъщ, океанът се нахвърля върху западното крайбрежие на Шотландия. Тънки ивици земя се впиват във водата, опитвайки се да уловят вечността, но губят под

постоянния напор на вълните. Вятърът поема аромата и го понася към Шотландските планини, обвити в дантелени мъгли. Там, където земята и морето се срещат, живеят странни същества — хора или водни духове...

Някои умират. Други оживяват. Някои загиват заради неспазени обещания. Други се спасяват чрез силата на безкрайната любов.

Такъв е и моят син. Името му е Иън. Той има онова, което аз никога не намерих — приятелка и любима.

Направи така, че да се сбъдне най-голямата ми мечта — даде ми дъщеря, която толкова обичам.

Алана...

Около тях виждам шест момиченца и първото момченце, родено в този клон на рода Маклауд. Виждам успехи, богатство и щастие. Дълъг живот и вечна любов.

А какво повече може да иска една майка за своите деца?

Мюрън — воден дух, август 1800

Издание:

ИК „Бард“, 1999

ISBN 954–585–071-X

Оформление на корицата: Петър Христов, 1999

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.